

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

ปริญญา

ภาษาไทย

ภาษาไทย

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

The Study of the Usage of Language in the Column Called Sathānī Kid No. XII
(The Station of Thinking No. XII) from Matichon Daily Newspapers

นามผู้วิจัย นางบรรลัษณา อินประสิทธิ์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์สุพัตรา อินทนะ, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์สิริวรรณ นันทจันทุล, ค.ม.)

หัวหน้าภาควิชา

(อาจารย์ไกรวิทย์ พิมพ์ทอง, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

สืบศิริ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

The Study of the Usage of Language in the Column Called Sathāni Kid No. XII

(The Station of Thinking No. XII) from Matichon Daily Newspapers

โดย

นางบรรลัภญา อินประสิทธิ์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

พ.ศ. 2553

บรรณลักษณ์ อินประสิทธิ์ 2553 : ศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12
จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ปรินต์ศาสตร์มหาบัณฑิต (ภาษาไทย)
สาขาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
อาจารย์สุพัตรา อินทนะ, Ph.D. 183 หน้า

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทย ในด้านลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวน ในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย คือ บทความในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2549 ซึ่งรวบรวมจากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน รวมทั้งหมด 96 ฉบับ จำนวน คอลัมน์ 96 คอลัมน์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ลักษณะ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวน และเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่าการเขียนบทความในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน มีการใช้ภาษาด้านลักษณะการใช้คำ 12 ลักษณะดังนี้ คือ มีการใช้คำประสม การใช้คำซ้อน เพื่อความหมาย การใช้คำซ้ำคำเดียว การใช้คำเฉพาะกลุ่ม การใช้ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ การใช้คำย่อ การใช้คำสแลง การใช้คำด่าคำหยาบ การใช้คำภาษาตลาด การใช้คำอุทาน และการใช้คำเลียนเสียงพูด ด้านการใช้ประโยค 3 ชนิด พบว่ามีการใช้ประโยคแจ้งให้ทราบ การใช้ประโยคถามให้ตอบ และการใช้ประโยคบอกให้ทำ ส่วนลักษณะการใช้สำนวน 2 แบบ พบการใช้สำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว และไม่พบการใช้สำนวนใหม่

Bovornluxsana Inprasit 2010: The Study of the Usage of Language in the Column Called Sathānī Kid No. XII (The Station of Thinking No. XII) from Matichon Daily Newspapers. Master of Arts (Thai Language), Major Field: Thai Language, Department of Thai Language. Thesis Advisor: Mrs. Supatra Indana, Ph.D. 183 pages.

The purpose of this research is to study the usage of words, sentences and idioms in Sathānī Kid No. XII (The Station of Thinking No. XII) from Matichon Daily Newspapers.

The data were collected from 96 "Sathānī Kid" columns published in 96 Matichon Daily Newspapers from July 1, 2005 A.D. to June 30, 2006 A.D.. The instruments applied in the analysis were criteria of the use of words, sentences and idioms. The findings are presented as those of the descriptive analysis.

From the Research, it is found that the writing of the article in the Column Called Sathānī Kid No. XII (The Station of Thinking No. XII) from Matichon Daily Newspaper is characterized by the use of compound words, intervened words, repeated words, jargon, technical terms, foreign words, limited words, slang, rude words, colloquial words, exclamational words, spoken words. In terms of sentence usage, it is characterized by Declarative, Interrogative and Imperative sentences. The idioms written in the columns are in the form of traditional idioms.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์ มติชนรายวัน” เล่มนี้ สำเร็จเป็นรูปเล่มวิทยานิพนธ์ได้อย่างสมบูรณ์ เนื่องจากผู้วิจัยได้รับคำแนะนำเป็นอย่างดีในเนื้อหาทุกบทจากอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ อาจารย์ ดร.สุพัตรา อินทนะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์สิริวรรณ นันทจันทุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม รองศาสตราจารย์ชลอ รอดลอย ประธานการสอบ รองศาสตราจารย์ชูศักดิ์ ทิพย์เกษร ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตากรุณา ที่ผู้วิจัยได้รับการถ่ายทอดความรู้ คำแนะนำ และกำลังใจจากอาจารย์ทุกท่าน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้มาโดยตลอด รวมทั้งเพื่อนๆ และน้องๆ ที่ร่วมเรียนในสาขาภาษาไทย ภาคพิเศษ รุ่นที่ 2 ทุกท่านที่ให้อารมณ์ดีตลอดเวลา นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาของผู้วิจัย ที่ได้ให้การศึกษาล่วงเรียนจนสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท ขอขอบใจนางสาวอภิษฎา อินประสิทธิ์ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และให้อารมณ์ดีในการทำวิทยานิพนธ์ จนสำเร็จด้วยดีตลอดมา

คุณประโยชน์ของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นของขวัญแด่ บุพการีทั้งสองที่ได้เลี้ยงดูอบรมให้การศึกษา ให้อารมณ์ดี ให้ความหวังใจด้วยดีตลอดเวลา และที่สำคัญผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์สิริวรรณ นันทจันทุล รวมทั้งอาจารย์ ดร.สุพัตรา อินทนะ อีกครั้ง ที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยตรวจวิทยานิพนธ์ ให้ผู้วิจัยจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

บรรลัภญา อินประสิทธิ์
พฤษภาคม 2553

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
ข้อตกลงเบื้องต้น	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทความ	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้ภาษาไทย	41
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์	76
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทความ	80
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	84
แหล่งข้อมูล	84
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	84
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	85
การเก็บรวบรวมข้อมูล	92
การวิเคราะห์ข้อมูล	93
บทที่ 4 ผลการวิจัย	94
ตอนที่ 1 ลักษณะการใช้คำ	96
ตอนที่ 2 ลักษณะการใช้ประโยค	135
ตอนที่ 3 การใช้สำนวน	145
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	149
สรุป	149
อภิปรายผล	156
ข้อเสนอแนะ	157

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

เอกสารและสิ่งอ้างอิง	158
ภาคผนวก	162
ภาคผนวก ก รายการเอกสารและสิ่งอ้างอิง บทความจากหนังสือพิมพ์มติชน	162
ภาคผนวก ข คอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 ที่ใช้ในการวิจัย	170
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	183

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันข้อมูลข่าวสารเป็นสิ่งที่อยู่ในความสนใจของคนทั่วไป หนังสือพิมพ์ จัดเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่คนส่วนใหญ่นิยมอ่านกันอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่สนใจอ่านบทความทางการเมือง หนังสือพิมพ์จะมีวิธีการนำเสนอบทความที่น่าสนใจ ชวนให้ติดตาม เรื่องราวที่อยู่ในบทความจะเป็นเหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของคนส่วนใหญ่ บางเรื่องก็เป็นข่าวครึกโครมอยู่ในบทความ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ (ดวงใจ ไทยอุบล, 2543: 281) ได้กล่าวว่า “บทความ (Article) เป็นความเรียงที่เขียนขึ้นจากข้อเท็จจริง ผู้เขียนมักจะแสดงความเห็นและข้อเสนอแนะเชิงวิพากษ์วิจารณ์ในทางสร้างสรรค์ไว้ด้วย เรื่องที่เขียนควรเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของคนโดยทั่วไปในขณะนั้น ซึ่งถือเป็นจุดสำคัญของการเขียนบทความ” ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของผู้รู้หลายท่านดังต่อไปนี้ ซึ่งสอดคล้องกัน

บทความคือ ข้อเขียนที่มุ่งแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆที่กำลังอยู่ในความสนใจของสังคม ทำให้ผู้อ่านมีความเฉลียวฉลาด ทันเหตุการณ์ โดยมุ่งเสนอความคิดเห็นที่มีลักษณะเป็นการวิเคราะห์วิจารณ์ และเสนอความคิดเห็นของผู้เขียนนั้นด้วย (ปราณี สุรสิทธิ์, 2519: 147)

จากความหมายของบทความดังที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้นนั้น สรุปได้ว่าผู้เขียนบทความจะนำเสนอเรื่องราวที่กำลังอยู่ในความสนใจของคนส่วนใหญ่ แล้วแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่เกิดขึ้นในทางวิเคราะห์วิจารณ์ แนวทางแก้ไขปัญหาหรืออาจจะให้ผู้อ่านพิจารณาตัดสินใจเองก็ได้

การทำงานเขียนเรื่องใดจะได้รับความสนใจจากผู้อ่านมากหรือน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เป็นต้นว่า เนื้อหา สำนวนภาษา ศิลปะในการถ่ายทอด รสนิยมของผู้อ่าน ฯลฯ (วาสนา เกตุภาค, 2530: 159)

การเขียนบทความก็เช่นเดียวกัน จำเป็นจะต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะการเขียนบทความในหนังสือพิมพ์ เนื่องจากหนังสือพิมพ์เป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่ง ที่เข้าถึงผู้อ่านได้อย่างกว้างขวางที่สุด และจัดว่าเป็นสื่อมวลชนที่มีบทบาทสำคัญ และมีความจำเป็นอย่างมากต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ในด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร ทั้งยังเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีความคงทนถาวร สามารถนำมาอ้างอิงเป็นหลักฐานทางการศึกษาได้ (คลหทัย พิมพ์ะโนมัย, 2547: 1)

ปัจจุบันหนังสือพิมพ์รายวันในประเทศไทยมีหลายฉบับ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ สยามรัฐ มติชน เดลินิวส์ ข่าวสด ฯลฯ ซึ่งมีเนื้อหาภายในประกอบด้วย ข่าว บทความ และคอลัมน์ต่างๆที่หลากหลาย

บทความในหนังสือพิมพ์มักจะมีลักษณะที่หลากหลายและมีลักษณะเฉพาะที่น่าสนใจมากมาย หากผู้อ่านพิจารณา จะพบว่าการเขียนบทความให้ดึงดูดความสนใจได้นั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องอาศัยหลักวิธีการ ความชำนาญ ประสบการณ์ และการใช้ภาษา ในการเขียนเป็นอย่างดี จึงจะสามารถดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้มาอ่านงานเขียนของตนได้ ซึ่งการใช้ภาษาในบทความนั้นมีความหลากหลาย ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้เขียน และเนื้อหาของบทความแต่ละประเภท (สิริวรรณ นันทจันทุล, 2546: 124)

ในคอลัมน์ต่างๆจำนวนมากของหนังสือพิมพ์มติชนนั้น มีคอลัมน์หนึ่งที่น่าสนใจคือ คอลัมน์สถานีคิดเลขที่12 คอลัมน์นี้เป็นบทความที่ผู้เขียนนำเอาเรื่องราวต่างๆที่กำลังอยู่ในความสนใจมาแสดงความคิดเห็น เนื้อหาส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการเมือง เช่น “ญี่ปุ่นบุก” “ราคาประชาธิปไตย” “ควาย 1 ตัว กับกะเพรา 1 จาน” “ปากมีก็แวงไป” “ประชาธิปไตยขายตรง” ฯลฯ โดยผู้เขียนบทความนี้จะสลับเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปแต่ละวัน และสอดแทรกทฤษฎีของคนที่เข้าไปด้วย

การใช้คำภาษาต่างประเทศ

ตัวอย่างเช่น

โอเค ทักมิดูๆ

คำว่า โอเค เป็นการใช้คำภาษาต่างประเทศ ในบริบทนี้หมายความว่า มีกองเชียร์ของอดีตนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ส่งเสียงเชียร์คล้ายกับว่า ให้ต่อสู้กับอีกฝ่าย (อยู่คนละข้างกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร) ผู้เขียนเลือกใช้คำนี้เพื่อ ถามว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร จะสู้กับใคร ระหว่างประเทศ คู่แข่งอย่างสิงคโปร์ ที่ซื้อหัวใจการพัฒนาประเทศไปหรือ สู้กับความโลภ ความเห็นแก่ได้ของคนบางคน บางครอบครัวที่รวยไม่รู้จักพอ ขาดทุกอย่างโดยไม่มีสำนึกว่า ที่ขายๆไปส่งผลเสียหายอย่างไรให้กับประเทศบ้าง

พวงง่าว ช่างแม่่งมัน

คำว่า ง่าว เป็นภาษาถิ่นเหนือ หมายถึง โง่

คำว่า แม่่งมัน เป็นคำต่ำ หรือ คำหยาบ หมายถึง แม่่มัน ในบริบทนี้ หมายความว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ได้ขึ้นไปปราศรัยบนเวที กล่าวหาฝ่ายตรงข้ามว่า โง่ ใช้คำที่ไม่สุภาพ ในกรณีขายหุ้นชินคอร์ป ให้ต่างชาติ

การใช้ประโยค

ตัวอย่างเช่น

เราจึงได้เห็นภาพชาวบ้าน ชาวไร่ชาวนา ขึ้นโต๊ะมานั่งเจรจากับรัฐมนตรีทั้งหลาย อย่างองอาจ (ฐาตุร บุนปาน, 2548) ผู้เขียนเลือกใช้ประโยคนี้เพื่อ ต้องการจะกล่าวว่า รัฐ หรือระบบราชการสร้างปัญหาขึ้นมาแล้ว ไม่แก้ไข หรือแก้ไขแบบตามใจตนเอง จึงทำให้ชาวบ้านรวมกลุ่มกันเพื่อต่อรอง หรือเจรจากับ รัฐมนตรีอย่างกล้าหาญ

ทำไมสมัยไม่มีอำนาจ ถึงได้มีความอดทนฟังคนอื่นพูดหรือทำได้ ทำไมพอมีอำนาจแล้ว คุณสมบัติข้อนี้ หดหายไปและทำไมถึงมีแต่ จะทำให้ลดลงไปเรื่อยๆ อะไรหรือบังตา? (ฐาตุร บุนปาน, 2549) ผู้เขียนเลือกใช้ประโยคนี้เพื่อ ต้องการจะกล่าวว่า การที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร จะแก้ไขกฎหมาย หรือระเบียบราชการที่ล้าสมัย ให้รวดเร็วขึ้นเป็นสิ่งที่ดี แต่ในระยะ 2-3 ปีที่ผ่านมา พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร มักจะชอบพูดมากกว่าชอบฟัง แต่ในขณะที่หลักประชาธิปไตยนั้น จะต้องให้มีตัวแทนของปวงชน เป็นหมู่คณะที่มาร่วมทำงาน ช่วยกันตัดสินใจ และถ่วงดุลอำนาจไว้ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จึงเป็นสาเหตุให้ผู้เขียนตั้งคำถามว่า เมื่อสมัยที่ยังไม่มีอำนาจมีความอดทนสูง ที่จะฟัง

ผู้อื่นได้ แต่เมื่อมีอำนาจแล้ว เหตุใดคุณสมบัตินี้จึงหายไป และลดน้อยลงไปเรื่อยๆ หรือมีสิ่งใดมาบดบังไว้ให้มองไม่เห็น

การใช้สำนวน

ตัวอย่างเช่น

จนถึงคืนวันที่ 25 เมษายน คนไทยจึงรู้สึกเหมือนขกฏเขากออกจากอก (ฐาตุร บุนปาน, 2549) ผู้เขียนเลือกใช้สำนวนนี้เพื่อ ต้องการจะกล่าวว่า ตั้งแต่ พ.ศ.ท.ทักษิณ ชินวัตร ประกาศยุบสภา เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2549 ทำให้บรรยากาศการเมืองไม่ชัดเจน มองหาทางออกไม่ได้ จนถึงวันที่ 25 เมษายน 2549 คนไทยจึงรู้สึกเหมือนขกฏเขากออกจากอก

ขกฏเขากออกจากอก เป็นสำนวน หมายถึงโล่งอก หหมดวิตกกังวล ไม่มีอะไรที่หนักอกรบกวนใจอีกต่อไป (สง่า กาญจนาคพันธุ์, 2543: 453) ผู้เขียนใช้สำนวนนี้ ต้องการจะกล่าวว่าคนไทยโล่งอกที่ศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัย ด้วยมติ 8ต่อ6 ว่าการเลือกตั้ง 2 เมษายน ไม่ชอบด้วยกฎหมายให้มีการจัดเลือกตั้งใหม่

จากความสำคัญและที่มาของปัญหา ลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวนดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการใช้ภาษาในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะการใช้คำ ในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน
2. เพื่อศึกษาการใช้ประโยค ในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน
3. เพื่อศึกษาการใช้สำนวนในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบลักษณะการใช้คำ ในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน
2. ได้ทราบการใช้ประโยค ในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์ มติชนรายวัน
3. ได้รู้จักการใช้สำนวน ในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน
4. ได้ข้อมูลหรือแนวทางในการศึกษาการเขียนบทความต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้ คือ

1. ศึกษาการใช้ภาษาไทยในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2548 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2549 เพื่อกำหนดขอบเขตของช่วงเวลาที่อยู่ในช่วงเดียวกัน คือ 1 ปี
2. ศึกษาการใช้ภาษา ทางด้าน ลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวน

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจาก หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน โดยเริ่มเก็บข้อมูล จากวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2548 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2549 จำนวน 288 คอลัมน์ (ใน 1 สัปดาห์ จะเก็บข้อมูลได้ 6 วัน เพราะวันจันทร์ คอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จะไม่มีการตีพิมพ์)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ในการสะกดคำ ผู้วิจัยจะคงความตามต้นฉบับเดิมที่ผู้เขียนคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 เขียน ทั้งนี้หากมีการใช้ตัวสะกดและเครื่องหมายที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย ผู้วิจัยจะทำเชิงอรรถในการแก้ไขคำที่ถูกต้องไว้แทน

2. ความหมายของการใช้สำนวน ผู้วิจัยอธิบายความหมายจากปริบท และจากการศึกษา

2.1 ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

2.2 ราชบัณฑิตยสถาน. 2550. **พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1**. กรุงเทพฯ: แม็ค.

2.3 สว่าง กาญจนาคพันธุ์. 2543. **สำนวนไทย**. กรุงเทพฯ: ดวงกมลสมัย.

2.4 ราชบัณฑิตยสถาน. 2542. **ภาษิต คำพังเพย สำนวนไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

หากสำนวนที่ศึกษามีปรากฏอยู่ในพจนานุกรมและเอกสารที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยถือว่าเป็นสำนวนเดิม หากไม่มีปรากฏผู้วิจัยจะถือว่าเป็นสำนวนสร้างใหม่

3. เครื่องหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

3.1 การใช้ตัวอักษรเน้นสีแดงเข้ม ใช้เพื่อต้องการเน้นข้อความ หรือคำที่ศึกษาให้เด่นชัดขึ้น

3.2 เครื่องหมาย “ ” ใช้เพื่อต้องการเน้นข้อความหรือคำที่ศึกษาให้เด่นชัด

นิยามศัพท์เฉพาะ

บทความ หมายถึง ข้อเขียนที่แสดงความรู้ ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ตั้งข้อสังเกต วิเคราะห์วิจารณ์ประเมินค่าในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่มีหลักฐาน น่าเชื่อถือและเป็นไปในทางสร้างสรรค์

คอลัมน์ หมายถึง งานเขียนที่เป็นบทความประจำของหนังสือพิมพ์ คอลัมน์สถานีคิด เลขที่ 12 ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน จะเผยแพร่ทุกวัน ยกเว้นวันจันทร์

หนังสือพิมพ์ หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่มีกำหนดออกรายวัน เป็นประจำ ไม่เขียนเล่ม
ในการศึกษาครั้งนี้หมายถึง หนังสือพิมพ์มิตชน

มิตชนรายวัน หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่ตีพิมพ์ออกรายวันเป็นประจำทุกวัน
มีข่าวทั่วไป ข่าวการเมือง ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวต่างประเทศ บทความการเมือง บทความทั่วไป เป็นต้น

สถานีคิดเลขที่ 12 หมายถึง ชื่อคอลัมน์ของบทความในหน้า 2 ของหนังสือพิมพ์มิตชน
รายวัน มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง และเรื่องทั่วไปที่กำลังอยู่ในความสนใจของคนส่วนใหญ่

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการวิจัยเรื่องศึกษาการใช้ภาษาไทยในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทความ
 - 1.1 ความหมายของบทความ
 - 1.2 ลักษณะเฉพาะของบทความ
 - 1.3 ประเภทของบทความ
 - 1.4 ศิลปะการเขียนบทความ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้ภาษาไทย
 - 2.1 ลักษณะการใช้คำ
 - 2.2 การใช้ประโยค
 - 2.3 การใช้สำนวน
3. เอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะหนังสือพิมพ์มติชน
 - 3.1 ความหมายของหนังสือพิมพ์
 - 3.2 ลักษณะของหนังสือพิมพ์
 - 3.3 ประเภทของหนังสือพิมพ์
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทความ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทความ

ความหมายของบทความ

จากการศึกษาพบว่าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของบทความพบว่า มีผู้ให้ความหมายของบทความไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 602) ได้ให้ความหมายของบทความไว้ว่า “บทความ น. ข้อเขียน ซึ่งอาจจะเป็นรายงาน หรือการแสดงความคิดเห็น มักตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ วารสาร สารานุกรม เป็นต้น”

สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531: 79) ได้อธิบายความหมายของบทความ สรุปได้ว่า การเขียนบทความเป็นงานเขียนที่เป็นงานเป็นการ ไม่ควรเขียนเป็นเชิงที่เล่นที่จริง ควรเขียนด้วยความประณีตและเขียนด้วยความรับผิดชอบ สาระสำคัญของบทความคือการแสดงทรรศนะต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยอาศัยความรู้แจ้งในเรื่องนั้นเป็นพื้นฐานบทความต้องเป็นสิ่งที่ถือถือต่อการนำไปอ้างอิงทางหลักวิชาได้

ประกาศรี สีนอไพ (2531: 86) ได้ให้ความหมายของบทความว่า การเขียนบทความเป็นการเขียนที่ใช้ภาษาและวิธีการเป็นพิเศษ ผิดแผกจากการเขียนความเรียง บทความ คือความเรียงชนิดหนึ่ง แต่การเขียนบทความ เป็นเชิงวิชาชีพ วิชาการที่มีรูปแบบเป็นการเป็นงาน ให้ความรู้ความคิด ความรู้สึก หลายแนวทาง บทความคือ ความเรียงที่เขียนขึ้น โดยมีหลักฐานข้อเท็จจริง และผู้เขียนแทรกข้อเสนอแนะ เชิงวิจารณ์สร้างสรรค์เอาไว้ด้วย บทความเป็นอาหารทางสมองของผู้อ่าน เป็นเรื่องจริงจัง ที่ผู้เขียนต้องมีความรับผิดชอบ ในข้อเท็จจริง ที่ถูกต้องสมบูรณ์

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541: 146) ได้ให้ความหมายของบทความสรุปได้ว่า บทความคือ ข้อเขียนแบบความเรียงประเภทหนึ่ง ที่ผู้เขียนเขียนขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อจะเสนอความคิดเห็นหรือทัศนะ ในเรื่องใด เรื่องหนึ่ง แก่ผู้อ่าน โดยมีหลักฐานข้อเท็จจริง สามารถอ้างอิงเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์ปัญหา ข้อขัดแย้งต่างๆ ได้ ที่สำคัญ ผู้เขียนต้องแทรกข้อคิด ความเห็นในเชิงวิจารณ์ หรือเชิงสร้างสรรค์ ไว้ด้วย ดังนั้น การเขียนบทความ ให้มีคุณภาพ จึงต้องศึกษา หาความรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนอย่างถ่องแท้ เพื่อกันความผิดพลาด อันจะเกิดขึ้นได้จากการรู้ไม่จริง

สิริวรรณ นันทจันทุล (2546: 124) ได้กล่าวถึงความหมายของบทความบทความแสดงความคิดเห็นทั่วไปว่า บทความแสดงความคิดเห็นทั่วไปมีเนื้อหาหลายลักษณะ อาทิ ผู้เขียนหยิบยกปัญหา เหตุการณ์ หรือเรื่องที่ประชาชนสนใจมาแสดงความคิดเห็น หรือผู้เขียนเสนอความคิดเห็นสนับสนุนหรือคัดค้าน หรือทั้งสนับสนุนและคัดค้านความคิดเห็นในเรื่องเดียวกันของคนอื่นๆ เป็นต้น เรื่องที่ผู้เขียนมักหยิบยกมาแสดงความคิดเห็น เช่น ข่าวสารบ้านเมืองที่กำลังได้รับความสนใจ เรื่องรักๆใคร่ๆของบุคคลที่มีชื่อเสียง เรื่องแปลกประหลาด เรื่องโศกนาฏ เรื่องของเศรษฐกิจ เป็นต้น บทความชนิดนี้จะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับ ประจำทุกวัน

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า บทความคือความเรียงที่มีการแสดงความคิดเห็นจากข้อเท็จจริง เพื่อแสดงความรู้ ความคิด ตลอดจนข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมีสาระให้ข้อเสนอนะเชิงวิจารณ์และสร้างสรรค์รวมทั้งก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อส่วนรวม ผู้เขียนบทความจะต้องมีใจเป็นกลาง ปราศจากอคติไม่เห็นแก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

ลักษณะเฉพาะของบทความ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะของบทความ มีผู้กล่าวถึงลักษณะของบทความไว้ดังนี้

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541: 147) ได้กล่าวถึงลักษณะเฉพาะของบทความว่า ส่วนใหญ่จะได้มาจากข่าวสารในแต่ละวัน แต่วิธีเขียนจะไม่เหมือนกับวิธีเขียนข่าวและงานร้อยแก้วโดยทั่วไป ซึ่งสรุปลักษณะเฉพาะของบทความได้ ดังนี้

1. เป็นเรื่องที่ผู้อ่านส่วนมากกำลังสนใจอยู่ในขณะนั้น
2. มีสาระแก่นสารให้ความรู้มิใช่เรื่องเลื่อนลอยเหลวไหล
3. มีทัศนะข้อคิดเห็น ข้อวินิจฉัยของผู้เขียนแทรกอยู่ด้วย
4. เนื้อหาสาระเหมาะกับผู้อ่านระดับมีการศึกษา

5. มีวิธีเขียนชวนอ่าน ชวนให้คิด ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2543: 7-8) ได้กล่าวถึงลักษณะของบทความที่ดีไว้ว่า บทความที่ดีคือ บทความที่สามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้อย่างชัดเจน ตรงประเด็น เนื้อหาที่น่าสนใจ ลีลาการใช้ภาษาสั้นกะทัดรัด การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างสอดคล้องกลมกลืน

ถวัลย์ มาศจรัส (2546: 99-100) ได้กล่าวถึงลักษณะบทความที่ดีไว้ว่า

1. มีคุณค่าต่อสังคมโดยรวม
2. มีสาระและให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องต่อเรื่องที่เขียน
3. มีถ้อยคำชัดเจน กระชับ
4. มีเนื้อหาที่น่าสนใจ และอยู่ในความสนใจของบุคคลโดยทั่วไป
5. ใช้ภาษาได้ถูกต้องงดงาม
6. ผู้เขียนมีความแม่นยำ และรอบรู้ต่อเรื่องที่เขียนจนสามารถอ้างอิงได้
7. มีการเสนอแนะทางออกให้กรณีที่เขียนบทความเชิงโต้แย้ง
8. มีกลวิธีในการนำเสนอข้อเขียนได้น่าติดตามและเร้าใจต่อความอยากรู้อยากเห็น

จากลักษณะของบทความดังที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้นนั้น สรุปได้ว่าลักษณะเฉพาะของบทความมีลักษณะดังนี้

1. เป็นเรื่องที่ผู้อ่านส่วนมากกำลังสนใจอยู่ในขณะนั้น
2. มีสาระแก่นสาร ให้ความรู้ หรือความคิดเพิ่มเติมที่ถูกต้องต่อเรื่องที่เขียน

3. มีความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ของผู้เขียนแทรกอยู่ด้วย
4. มีเนื้อหาที่น่าสนใจ และอยู่ในความสนใจของบุคคลทั่วไป
5. มีกลวิธีในการเขียน ชวนให้อ่าน ชวนให้คิด น่าติดตาม เร้าใจต่อความอยากรู้อยากเห็น ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน
6. ให้ภาษาเหมาะสำหรับผู้อ่าน
7. มีคุณค่าต่อสังคมโดยรวม

ประเภทของบทความ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเภทของบทความ มีผู้แบ่งประเภทของบทความไว้ดังนี้

สมพร มั่นตะสูตร (2525: 172-173) แบ่งบทความออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. บทความบรรยาย คือบทความบรรยายที่เขียนเพื่อให้ความรู้อย่างสั้น ๆ จบในตัวเอง มีทั้งเรื่องจริง เรื่องที่น่าสนใจ แปลกใหม่มีสาระแต่ไม่เคร่งครัดในสาระนัก อาจจะมีหลักฐานอ้างอิงหรือไม่ก็ได้
2. บทความวิชาการ คล้ายกับบทความบรรยาย แต่มุ่งแสดงความรู้ให้เกิดประโยชน์โดยตรง มีลักษณะการเขียนอย่างมีแบบแผนเป็นทางการ มีความสมบูรณ์ในสาระประเด็นในการใช้ถ้อยคำมีความถูกต้องแม่นยำตามข้อเท็จจริงต่าง ๆ มีหลักฐานอ้างอิงได้ เป็นบทความประเภทรายงานวิชาการทั่วไป รายงานผลการวิจัย หรือบทความที่เขียนเพื่อเสนอในที่ประชุมทางวิชาการ
3. บทความแสดงความคิดเห็น เป็นบทความที่มุ่งแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นความคิดที่น่าสนใจ น่าสนับสนุน หรืออาจคัดค้าน หรืออาจแสดงความ

คิดเห็นทั่วไป แต่เป็นทัศนะส่วนตัว เช่น บทบรรณาธิการ บทความสัมภาษณ์ในการแสดงความ
 คิดเห็น

4. บทความวิเคราะห์ เป็นบทความวิเคราะห์หรือพิจารณาแยกแยะเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มี
 การเผยแพร่มาแล้ว ผู้เขียนมองเห็นประเด็นที่น่าสนใจอาจหยิบขึ้นมาเขียนใหม่อีกครั้งหนึ่งโดย
 แสดงทัศนะของตนเองที่มีต่อเรื่องนั้น ๆ ลงไป บางครั้งเรียกบทความชนิดนี้ว่า บทความเชิง
 วิพากษ์ หรือบทความเบื้องหลังข่าวเพราะเก็บความคิดจากข่าวหรือบทความมาคิดต่อ

5. บทความเชิงวิจารณ์ คือบทความคิดเห็นทำนองวิจารณ์มีวิธีเขียนต่างไปตามลักษณะ
 ของสิ่งที่ต้องการวิจารณ์ อาศัยข้อเท็จจริง หรือกฎเกณฑ์บางประการ หรือเหตุผลบางสิ่งบางอย่าง
 มาสนับสนุนข้อคิดข้อวิจารณ์ของตน เช่น บทวิจารณ์หนังสือต่าง ๆ บทความวิจารณ์ข่าว หรือ
 บทความวิจารณ์ทางการเมือง เป็นต้น ฯลฯ

ฉัตร บุนนาค, สุวรรณ อุดมผล และวรรณ พุทธเจริญทอง (2526: 101-105) กล่าวว่า
 การแบ่งประเภทของบทความให้ตายตัวลงไปนั้น นับว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เนื่องจากบทความบาง
 เรื่องก็มีหลายประเภทประสมกัน อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาบทความเท่าที่มีผู้เขียนเขียนกันอยู่ใน
 ปัจจุบันแล้ว เราพอแบ่งบทความออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ดังต่อไปนี้ คือ

1. บทความประเภทท่องเที่ยวเดินทาง ผู้เขียนบทความประเภทนี้มีจุดมุ่งหมายที่
 จะชี้ชวนแนะนำ หรือส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากไปพบเห็น อยากไปเที่ยวยังสถานที่ใด
 สถานที่หนึ่ง เป็นการเสริมสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้รักการท่องเที่ยว

ผู้เขียนบทความประเภทนี้ จะเขียนได้ดีต่อเมื่อมีประสบการณ์ด้วยตนเองเสียก่อน ได้เคย
 เดินทางไปและรู้จักสถานที่นั้นเป็นอย่างดี พอที่จะถ่ายทอดให้ผู้อ่านทราบได้

การเขียนบทความประเภทนี้ ผู้เขียนจะต้องมีกลวิธีการเขียนที่ชวนอ่าน และเป็นกันเองกับ
 ผู้อ่านเหมือนสนทนา ภาษาที่ใช้ไม่ควรเคร่งเครียด จนกลายเป็นตำราภูมิศาสตร์มากกว่าบทความ
 และควรบอกสิ่งต่างๆ ให้ผู้อ่านทราบอย่างชัดเจน ควรกล่าวตั้งแต่การเตรียมตัวตลอดจน
 รายละเอียดต่างๆ เช่น

วิธีการเดินทาง

ระยะเวลาการเดินทาง

สิ่งของจำเป็นที่ควรจะนำไป

สถานที่พักตลอดจนสถานที่ที่ควรจะไปชม ฯลฯ

2. บทความประเภทอธิบายวิธีทำอย่างใดอย่างหนึ่ง และบทความประเภท

คำแนะนำ ปัจจุบันบทความประเภทนี้มีอยู่มาก พบมากในนิตยสารต่างๆ ทั้งของสุภาพบุรุษและสุภาพสตรี เช่น แนะนำการทำชั้นหนังสืออย่างง่ายๆ การทำพรมเช็ดเท้าจากวัสดุเหลือใช้ การทำบัตรอวยพรในวาระดิถีขึ้นปีใหม่ เหล่านี้เป็นต้น

ส่วนบทความประเภทคำแนะนำนี้มีอยู่มากมาย หาอ่านง่าย ถูการเขียนควรเหมือนสนทนากับผู้อ่านดีกว่าจะเคร่งครัดเป็นงานเป็นการมากเกินไป จนเป็นคำสั่งสอนอบรม อันจะทำให้ผู้อ่านเบื่อบทความประเภทคำแนะนำมีมากมายหลายเรื่อง เช่น การปฏิบัติตัวในสังคม มารยาทและสมบัติของผู้ดีในที่ประชุมควรเป็นอย่างไร? เหล่านี้เป็นต้น

3. บทความแสดงความคิดเห็น บทความประเภทนี้ ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็น

แปลกกว่าที่มีอยู่แล้ว ตลอดจนผู้เขียนจะเขียนอธิบายวิธีการต่างๆ ที่จะปรับปรุงแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงของเดิมเสียใหม่ให้ดีขึ้น

บทความประเภทนี้ ผู้เขียนควรมีข้อมูล หลักฐานต่างๆ ข้ออ้างอิงต่างๆ มาเสริมให้บทความของตนชัดเจน น่าเชื่อถือ เพราะไม่เช่นนั้นข้อความในบทความของตนอาจจะออกมาในแง่ของการเพ้อฝัน หรือสร้างวิมานในอากาศได้

4. บทความประเภทกึ่งชีวประวัติ คำราบางเล่ม เรียกบทความประเภทนี้ว่า บทความ

ประเภทร่างลักษณะบุคลิกของคน (Personality Sketch) ผู้เขียนบทความประเภทนี้ มีจุดมุ่งหมายให้ผู้อ่านทราบเฉพาะคุณสมบัติ ที่ทำให้เขามีชื่อเสียงเท่านั้น จะไม่พูดถึงเรื่องราวส่วนตัวหรือส่วนปลีกย่อยจนเกินไป นอกจากนั้นยังต้องคำนึงถึงคุณสมบัติที่ดีเด่นของบุคคลผู้นั้น และควรพยายามหาเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่แปลกและ เป็นเรื่องที่คนส่วนมากยังไม่ค่อยทราบมาเขียนด้วย ก็จะทำให้บทความนั้นน่าอ่านยิ่งขึ้น แต่ผู้เขียนต้องมั่นใจว่าข้อความต่าง ๆ นั้นมีหลักฐานแน่นอน

5. บทความประเภทสัมภาษณ์ บทความประเภทนี้ มีข้อมูลมาจากการที่ผู้เขียนได้ไป สัมภาษณ์ผู้หนึ่งผู้ใด แล้วนำข้อมูลนั้นมาเขียนขยายเป็นบทความ บทความประเภทนี้จึงทำให้ผู้อ่าน ทราบความคิดเห็นของบุคคล ทราบการกระทำ ทราบผลงานของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่มีต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่ง

6. บทความครบรอบปี บทความครบรอบปี หมายถึงบทความที่เขียนถึง เหตุการณ์ พิธีการ เทศกาล หรือวันสำคัญ ที่ประชาชนสนใจ เมื่อโอกาสเหล่านั้นเวียนมาถึง

บทความครบรอบปีนี้ ดูเหมือนว่าจะเป็นประเภทที่เขียนง่ายที่สุดสำหรับผู้เริ่มฝึกหัดเขียน ในแง่ที่ว่า ผู้เขียนสามารถหาข้อมูลต่างๆ ได้ง่ายที่สุด เพราะผู้เขียนค้นหาข้อมูล หลักฐานได้จาก หนังสือต่าง ๆ ในรอบปีเห็นว่ามีเรื่องราวต่างๆ ที่เขียนถึงได้ง่ายอย่างเช่น

มกราคม มีเรื่องเกี่ยวกับ วันขึ้นปีใหม่ วันครู วันเด็ก

กุมภาพันธ์ มีเรื่องเกี่ยวกับ วันมาฆบูชา วันแห่งความรัก

เมษายน มีเรื่องเกี่ยวกับ วันจักรี วันอนามัยโลก วันสงกรานต์

พฤษภาคม มีเรื่องเกี่ยวกับ วันพืชมงคล วันฉัตรมงคล

กรกฎาคม มีเรื่องเกี่ยวกับ วันเข้าพรรษา วันอาสาฬหบูชา

สิงหาคม มีเรื่องเกี่ยวกับ วันเฉลิมพระชนมพรรษา

กันยายน มีเรื่องเกี่ยวกับ เทศกาลสารทไทย

ตุลาคม มีเรื่องเกี่ยวกับ การทอดกฐิน วันปิยมหาราช

พฤศจิกายน มีเรื่องเกี่ยวกับ เทศกาลลอยกระทง วันสาธารณสุข

ธันวาคม มีเรื่องเกี่ยวกับ วันเฉลิมพระชนมพรรษา วันรัฐธรรมนูญ ตรุษสงกรานต์ วันสิ้นปี

บทความประเภทปีนั้ ไม่จำเป็นต้องครบรอบ 1 ปี เท่านั้น ยังมีบทความทำนองเดียวกัน
อีกบางประการ เช่น บทความครบรอบ 10 ปี 25 ปี 50 ปี ก็จัดอยู่ในบทความประเภทนี้เช่นเดียวกัน

7. บทความประเภทปัญหาโต้แย้ง (บางแห่งเรียกว่าบทความเชิงโต้แย้งกัน) บทความ
ประเภทนี้ พบได้จากหนังสือพิมพ์ เนื่องจากว่าชีวิตของคนเรามีปัญหาต่าง ๆ มากมาย
จึงนำมาเขียนเป็นหัวข้อบทความ ผู้เขียนบทความประเภทนี้ มักจะเลือกปัญหาที่เป็นปัญหาคส่วนรวม
เช่น ปัญหาการจราจร ปัญหาคนว่างงาน ปัญหาเรื่องน้ำมัน เป็นต้น

8. บทความประเภทอุปมาอุปไมย บทความประเภทนี้ มีลักษณะพิเศษ คือ ผู้เขียนจะเขียน
ถึงเรื่องราวหรือเหตุการณ์อย่างตรงไปตรงมา กลับเลียงไปใช้วิธีเปรียบเทียบ หรือสมมุติแทน แต่
ผู้อ่านก็มักจะทราบว่ หมายถึงอะไรหรือผู้ใด

9. บทความประเภทวิชาการ เป็นบทความที่มุ่งหมายจะถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับ เรื่องใด
เรื่องหนึ่ง เป็นความรู้ทางวิชาการต่างๆ เช่น จิตวิทยา ปรัชญา นิติศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ เป็นต้น โดย
เรียบเรียงเนื้อหาด้วยตนเอง หรือรวบรวมจากการค้นคว้าวิจัยของผู้อื่น แล้วนำมาเขียนโดยเสนอ
ออกมาในรูปของการเก็บข้อมูลสั้น ๆ มีตัวเลขสถิติประกอบเนื้อหาสาระบทความนั้น

10. บทความประเภทวิจารณ์ บทความประเภทนี้แบ่งเป็นลักษณะต่าง ๆ หลาย ลักษณะ
ตัวอย่างเช่น บทความวิจารณ์ภาพยนตร์ บทความวิจารณ์ละครโทรทัศน์ ตลอดจนบทความวิจารณ์
เรื่องต่างๆ ไปที่ผู้เขียนหยิบยกเอาประเด็นใดประเด็นหนึ่งขึ้นมาวิจารณ์

นอกจากนี้ยังมีการวิจารณ์นวนิยาย ตลอดจนเรื่องสั้นต่างๆอีกด้วย ซึ่งผู้วิจารณ์จะวิจารณ์ได้
ดี มีเหตุผลก็ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านลักษณะการเขียนเฉพาะแบบของงานเขียนนั้นๆด้วย

สิริวรรณ นันทจันทร (2546: 124-128) แบ่งประเภทของบทความตามลักษณะเนื้อหาเป็น
11 ประเภท ได้แก่

1. บทบรรณาธิการ เป็นบทความแสดงความคิดเห็นลักษณะหนึ่งที่เขียนขึ้นเพื่อเสนอ
แนวคิดหลักของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ที่มีต่อเรื่องราวใดเรื่องราวหนึ่ง กองบรรณาธิการของ
หนังสือพิมพ์จะมอบหมายให้บุคคล ในกอง บรรณาธิการเป็นผู้เขียนในนามของหนังสือพิมพ์

2. บทความสัมภาษณ์ เป็นบทความที่เขียนขึ้นจากการสัมภาษณ์บุคคลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง หรือเกี่ยวกับชีวิตของบุคคลนั้น นอกจากนี้อาจเขียนขึ้นจากการสัมภาษณ์บุคคลหลายคนในหัวข้อเรื่องเดียวกัน เพื่อให้ได้หลายแนวคิด ปกติมักจะสัมภาษณ์บุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการต่างๆ หรือมีคุณสมบัติเด่น มีความสำคัญที่คนสนใจ บทความชนิดนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ มากกว่าที่จะตีพิมพ์ทุกวัน

3. บทความแสดงความคิดเห็นทั่วไป มีเนื้อหาสาระหลายลักษณะ อาทิ ผู้เขียนหยิบยกปัญหาเหตุการณ์หรือเรื่องที่ประชาชนสนใจมาแสดงความคิดเห็น หรือผู้เขียนเสนอความคิดเห็นสนับสนุน หรือ ถัดค้าน หรือทั้งสนับสนุนและคัดค้านความคิดเห็นในเรื่องเดียวกันของคนอื่นๆ เป็นต้น เรื่องที่ผู้เขียนมักหยิบยกมาแสดงความคิดเห็น เช่น ข่าวสารบ้านเมืองที่กำลังได้รับความสนใจ เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของบุคคลที่มีชื่อเสียง เรื่องแปลกประหลาด เรื่องโชคลาภ เรื่องของเศรษฐกิจ เป็นต้น บทความชนิดนี้จะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับ ประจำทุกวัน

4. บทความวิเคราะห์ เป็นบทความแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนจะพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เผยแพร่มาแล้วอย่างละเอียด โดยแยกแยะให้เห็นส่วนต่างๆ ของเรื่องนั้น ผู้เขียนเสนอความคิดเห็นทั้งในทางสนับสนุนและขัดแย้ง อีกทั้งวิเคราะห์เหตุการณ์ เรื่องราวนั้นอย่างละเอียดแสดงข้อเท็จจริง เหตุผล เพื่อให้ผู้อ่านได้ความรู้ ความคิดเห็นเพิ่มเติม เกิดความคิดที่ชัดเจนยิ่งขึ้น บทความแนววิเคราะห์มีหลายลักษณะเช่น

4.1 บทความวิเคราะห์ข่าว เป็นบทความที่เสนอเรื่องราวหรือภูมิหลังของเหตุการณ์ที่เป็นข่าวในขณะนั้น ทั้งสาเหตุจากบุคคล จากสภาพสังคมและอื่นๆ ตลอดจนผลกระทบต่อบุคคล ต่อสังคม ต่อประเทศชาติ ผลสืบเนื่องที่จะเกิดขึ้น หรือเหตุการณ์นั้นจะนำไปสู่เหตุการณ์อื่นๆ ผู้เขียนจะนำเสนอในทุกแง่มุมอย่างละเอียด ทำให้ผู้อ่านมองเห็นเรื่องราวได้ทั้งในทางกว้างและทางลึก

4.2 บทความวิเคราะห์ปัญหา บทความนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับบทความวิเคราะห์ข่าว เรื่องราวที่ผู้เขียนนำมาวิเคราะห์เป็นปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้น เช่น ปัญหาจราจร ปัญหาการเมือง การปกครอง ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด ปัญหาอิทธิพลของบั้งหลวง ปัญหาโสเภณี เป็นต้น ผู้เขียนจะนำเสนอเนื้อหาในด้านการวิเคราะห์รายละเอียดของปัญหา สาเหตุ ผลกระทบตลอดจนคาดการณ์สภาพปัญหาในอนาคตหากไม่เร่งแก้ไข รวมทั้งเสนอแนะทางแก้ไข

ด้วย ผู้เขียนบทความนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจปัญหาต่างๆ อย่างลึกซึ้ง อีกทั้งตระหนักถึงความสำคัญของปัญหา จนถึงเกิดความคิดความรู้สึกต้องการมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหานั้น บทความวิเคราะห์จะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับประจำวัน

5. บทความวิจารณ์ บทความลักษณะนี้เขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นในเชิงวิจารณ์เรื่องราวที่ต้องการวิจารณ์ด้วยเหตุผลและหลักวิชาเป็นสำคัญ เช่น

5.1 บทบรรณนิทัศน์ บทความประเภทนี้ผู้เขียนจะแสดงความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือที่พิมพ์ออกใหม่ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น กวีนิพนธ์ หนังสือเชิงธุรกิจ จิตวิทยา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การแพทย์ ความรู้ทั่วไป เป็นต้น เพื่อแนะนำหนังสือเหล่านั้นให้ผู้อ่านได้รู้จักทั้งในแง่เนื้อหา การใช้ภาษาและแนวคิด เพื่อให้ผู้อ่านได้เลือกมาอ่านได้ตรงกับความต้องการ บทความชนิดนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ หรือเป็นคอลัมน์ประจำในวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์

5.2 บทวิจารณ์วรรณกรรม บทความประเภทนี้เป็นบทความแสดงความคิดเห็นในเชิงวิจารณ์และประเมินค่าโดยใช้หลักวิชาและเหตุผล มีเนื้อหาเน้นที่การพิจารณาคุณค่าวรรณกรรมเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จุดประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านได้รู้จักวรรณกรรมเรื่องนั้นอย่างลึกซึ้งทั้งในด้านเนื้อหา ภาษา และแนวคิด โดยเน้นในด้านคุณภาพของแต่ละส่วน

บทความประเภทนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันศุกร์ หรือเสาร์ หรืออาทิตย์ หรือเป็นคอลัมน์ประจำ

5.3 บทวิจารณ์ศิลปะแขนงอื่นๆ บทความประเภทนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับบทความวิจารณ์วรรณกรรมเพียงแต่ผลงานที่นำมาวิจารณ์เป็นงานศิลปะแขนงอื่นๆ เช่น ภาพยนตร์ ละคร ภาพเขียน การแสดงดนตรี งานเพลง เป็นต้น ผู้เขียนบทความลักษณะนี้ควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในศิลปะแขนงนั้นๆ อย่างถ่องแท้และเขียนวิจารณ์ด้วยความจริงใจตามหลักการและเหตุผลไม่มีอคติใดๆ

บทความประเภทนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันศุกร์ หรือเสาร์ หรืออาทิตย์ หรือเป็นคอลัมน์ประจำ

6. บทความสารคดีท่องเที่ยว บทความนี้มีเนื้อหาแนวบรรยายเล่าเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่มีทัศนียภาพสวยงามตามธรรมชาติ และ/หรือ สถานที่ที่มีความสำคัญด้านต่างๆ อาทิ ด้านประวัติศาสตร์ ด้านภูมิศาสตร์ ด้านวัฒนธรรม ด้านวรรณคดี เป็นต้น ตลอดจนแหล่งบันเทิงต่างๆ ซึ่งผู้เขียนบทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อแนะนำให้ผู้อ่านรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และชักชวนให้สนใจ จนกระทั่งเกิดความต้องการจะไปพบเห็นสถานที่นั้นๆ ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนบทความลักษณะนี้ควรมีประสบการณ์ตรงเคยไปสถานที่นั้น

บทความประเภทนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันศุกร์ หรือเสาร์ หรืออาทิตย์ หรือเป็นคอลัมน์ประจำ

7. บทความกึ่งชีวประวัติ บทความลักษณะนี้มีใช้การเขียนชีวประวัติของบุคคล แต่เขียนเพียงบางส่วนของชีวิตบุคคลเพื่อให้ผู้อ่านทราบ โดยเฉพาะคุณสมบัติหรือผลงานเด่นที่ทำให้บุคคลนั้นมีชื่อเสียง ประสบความสำเร็จในชีวิต อีกทั้งเพื่อแสดงความชื่นชม ยกย่อง เจ้าของประวัติและชี้ให้ผู้อ่านได้แง่คิดเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จ

บทความประเภทนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับประจำวันศุกร์ หรือเสาร์ หรืออาทิตย์ หรือเป็นเฉพาะกิจ เฉพาะคราว

8. บทความครบรอบปี บทความนี้มีเนื้อหาแนวบรรยาย เล่าเรื่องเกี่ยวกับเรื่องราวเหตุการณ์ พิธีการในเทศกาลหรือวันสำคัญ เช่น วันสำคัญทางศาสนา ทางประวัติศาสตร์ ทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับบุคคลสำคัญ เป็นต้น ที่ประชาชนสนใจเมื่อโอกาสนั้นมาถึง เช่น

เดือนมกราคม มีโอกาสสำคัญเช่น วันปีใหม่ วันเด็ก วันครู วันกองทัพไทย

เดือนกุมภาพันธ์ มีโอกาสสำคัญเช่น วันมาฆบูชา วันแห่งความรัก

เดือนเมษายน มีโอกาสสำคัญเช่น วันจักรี วันสงกรานต์ วันครอบครัว

วันอนามัยโลก

เดือนพฤษภาคม มีโอกาสสำคัญเช่น วันฉัตรมงคล วันพืชมงคล

เดือนมิถุนายน มีโอกาสสำคัญเช่น วันสุนทรภู่

เดือนกรกฎาคม มีโอกาสสำคัญเช่น วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา

เดือนสิงหาคม มีโอกาสสำคัญเช่น วันเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระนางเจ้า
สิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ
เดือนกันยายน มีโอกาสสำคัญเช่น เทศกาลสารทไทย
เดือนตุลาคม มีโอกาสสำคัญเช่น วันปืยมหาราช การทอดกฐิน
เดือนพฤศจิกายน มีโอกาสสำคัญเช่น วันลอยกระทง วันสาธารณสุข
เดือนธันวาคม มีโอกาสสำคัญเช่น วันเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว วันรัฐธรรมนูญ วันคริสต์มาส

บทความชนิดนี้ มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน เฉพาะเมื่อมีโอกาสนั้นๆ เวียนมาถึง

9. บทความให้ความรู้ทั่วไป บทความประเภทนี้ผู้เขียนจะอธิบายให้ความรู้ให้คำแนะนำ
ในเรื่องต่างๆ ไปที่ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น มารยาทการเข้าสังคม การแต่งกายให้เหมาะ
แก่กาลเทศะและบุคลิกภาพเคล็ดลัับความงาม การครองชีวิตคู่ การรับประทานอาหารอย่าง
เหมาะสมเป็นต้น นอกจากนี้ยังรวมถึงบทความที่อธิบายวิธีการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การทำอาหาร
การประดิษฐ์สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ เป็นต้น บทความประเภทนี้มักจะตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์
รายวันประจำวันหรือเป็นคอลัมน์ประจำ

10. บทความเชิงธรรมะ บทความประเภทนี้ผู้เขียนจะอธิบายข้อธรรมะให้ผู้อ่านทั่วๆ ไป
เข้าใจได้ง่าย หรือให้คติ ให้แนวทางการดำเนินชีวิตตามแนวพุทธศาสนา เสนอหาทางแก้ปัญหาตาม
แนวพุทธปรัชญา ปัจจุบันบทความลักษณะนี้มีมากขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านมีแนวทางการดำเนินชีวิตใน
สังคมที่วิกฤตได้อย่างปกติสุขมากขึ้น บทความประเภทนี้มักจะเป็นเรื่องยาวตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์
รายวันประจำวันเป็นตอนๆ ต่อกันไป และเป็นคอลัมน์ประจำ

11. บทความวิชาการ บทความประเภทนี้มีเนื้อหาแสดงข้อเท็จจริง ข้อความรู้ทางวิชาการ
เรื่องใดเรื่องหนึ่งในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น ทางแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์
เกษตรศาสตร์ นิเทศศาสตร์ ปรัชญา ศาสนา จิตวิทยา ภาษา เป็นต้น ผู้เขียนอาจจะเสนอเฉพาะเนื้อหา
สาระทางวิชาการหรือเสนอทั้งเนื้อหาสาระข้อเท็จจริง และแสดงความคิดเห็นในเชิงวิเคราะห์
วิจารณ์ก็ได้ หรืออาจจะเสนอผลการวิจัย บทความประเภทนี้มักจะเป็นเรื่องยาว ตีพิมพ์ใน
หนังสือพิมพ์รายวันประจำวันเป็นตอนๆ ต่อกันไป จนจบเรื่องหรือลงประจำวันศุกร์ หรือเสาร์
หรืออาทิตย์

จากประเภทของบทความดังที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของบทความนั้นนับว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เนื่องจากบทความบางเรื่องมีหลายลักษณะประสมกัน ดังนั้นประเภทของบทความจึงแบ่งออกได้ดังนี้ คือ บทความวิชาการ บทความแสดงความคิดเห็น บทความท่องเที่ยวเดินทาง บทความครบรอบปี บทความสัมภาษณ์บทความปัญหาโต้แย้ง บทความวิจารณ์ บทความวิเคราะห์ บทความทั่วไป และบทความเชิงธรรมะ

ศิลปะการเขียนบทความ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการเขียนบทความ มีผู้กล่าวถึงศิลปะการเขียนบทความไว้ ดังนี้

สมพร มั่นตะสูตร (2525: 173-180) ได้กล่าวถึงศิลปะการเขียนบทความไว้ สรุปได้ดังนี้

การเขียนบทความมีลักษณะสำคัญอย่างเดียวกับการเขียนเรียงความ คือ ต้องคำนึงถึงวิธีการนำเสนอที่จะจูงใจผู้อ่านให้ติดตามงานของตนให้ตลอดเรื่อง ศิลปะในการเขียนจึงเป็นเรื่องที่มองเห็นแนวทางที่จะศึกษาได้ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงศิลปะสำคัญ 8 ประการคือ

1. การรวบรวมข้อมูล การเขียนบทความต้องอาศัยข้อเท็จจริงที่เป็นปัจจุบันและข้อเท็จจริงในอดีตมาประกอบกันเป็นบางคราว แต่ที่สำคัญคือบทความต้องมีข้อเท็จจริงหาเหตุผลมาอ้างอิงได้ ผู้เขียนจำเป็นต้องหาประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งทำได้หลายวิธีคือ

1.1 ติดตามข่าวจากหนังสือพิมพ์หลายฉบับ และหมั่นตรวจสอบข้อมูลในเรื่องที่สนใจให้ทันสมัยอยู่เสมอ

1.2 สัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเขียน

1.3 เขียนเรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจและเป็นปัญหาชวนคิด

1.4 ค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ วารสาร ฯลฯ

1.5 สนทนาแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นกับผู้อื่นเสมอ

1.6 ทักษะศึกษาแล้วบันทึกไว้เป็นข้อมูลประกอบ

2. การเลือกเรื่อง

2.1 เลือกเรื่องที่น่าสนใจ มีสารประโยชน์ควรแก่การกล่าวถึง

2.2 เลือกเรื่องที่ทันเหตุการณ์ เขียนในโอกาสเหมาะสม

2.3 เสนอแง่มุมแปลกกว่าที่ผู้อื่นเคยเขียนทั้งในด้านถ้อยคำสำนวน แนวคิดและรูปแบบ

2.4 เลือกเรื่องที่ตนเองมีความรู้ดีที่สุด เป็นเรื่องที่รวบรวมข้อมูลไว้ได้มากที่สุด

2.5 เป็นเรื่องที่ไม่ยาวเกินไป

3. วิธีเขียน

การเขียนบทความทั่วไปคล้ายกับการเขียนความเรียง คือ ต้องมีความนำ เนื้อเรื่อง คำลงท้าย แต่อาจจะใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านตามความเหมาะสมของเรื่องที่จะเขียน ซึ่งได้กล่าวมาข้างต้นแล้วถึงวิธีการเขียนต่างๆ ข้อควรคำนึงในการเขียนบทความ คือ

3.1 กำหนดเรื่องให้แน่นอน

3.2 รวบรวมข้อมูลที่จะเขียนให้ได้มากที่สุด

3.3 มีหลักฐานที่จะอ้างอิงได้ตามสมควร

3.4 เรียงลำดับความคิดให้รัดกุม ไม่สับสน

3.5 มีการอธิบายขยายความให้แจ่มแจ้งชัดเจน

3.6 ตั้งชื่อเรื่องได้เหมาะสม

4. การตั้งชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่องเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในการเขียนบทความ เพราะเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้อ่านบทความของตน มีข้อควรพิจารณาในการตั้งชื่อเรื่องหลายประการ ดังนี้

4.1 เขียนเรื่องให้จบก่อนค่อยตั้งชื่อเรื่อง

4.2 เหมาะสมกับกาลเทศะ

4.3 มีความแปลกใหม่

4.4 จำง่าย

4.5 คลุมเนื้อเรื่องที่เขียน

5. วิธีตั้งชื่อ

เพื่อให้การตั้งชื่อเรื่องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของคนเขียนที่จะให้มีคนอ่านมากที่สุดมีวิธีการง่ายๆ ที่น่าสนใจในการพิจารณาหาวิธีเขียนชื่อเรื่องคือ

5.1 ชื่อเรื่องต้องสั้นๆ ใช้ถ้อยคำง่ายๆ ตรงไปตรงมา

5.2 อาจใช้คำกริยาแสดงอาการตั้งชื่อเรื่อง

5.3 อาจใช้คำคมสุภาษิตเป็นชื่อเรื่อง

5.4 อาจใช้คำที่มีความหมายตรงกันข้าม

5.5 อาจใช้ถ้อยคำที่คล้องจองกันเป็นชื่อเรื่อง

5.6 กระตุ้นให้ผู้อ่านร่วมมือร่วมใจปฏิบัติตามความคิดที่ผู้เขียนประสงค์

6. การขึ้นต้นบทความ

การเขียนความนำนั้นย่อมมีความแตกต่างไปตามความถนัดของผู้เขียนแต่ละท่าน ซึ่งมีลักษณะการขึ้นบทความอยู่หลายแบบคือ

6.1 การขึ้นต้นความนำด้วยข่าว คือการนำข่าวที่กำลังอยู่ในความสนใจของผู้อ่านในส่วนที่สอดคล้องกับเนื้อหาของบทความของตน

6.2 การขึ้นต้นด้วยความน่าที่กระทบใจ คือการนำข้อความที่ก่อให้เกิดความสนใจใคร่รู้ ด้วยความที่ข้อความนั้นตรงกับใจของผู้อ่านหรือกระทบใจผู้อ่านหรือกระทบใจผู้อ่านเข้าพอดี

6.3 การขึ้นความนำด้วยการบอกเจตนา ความน่าประเพณีคือการบอกกล่าวทันทีทันใด และตรงไปตรงมา โดยบอกเจตนาแน่ชัดว่า บทความที่จะเขียนต่อไปนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเรื่องอะไร เนื้อหาสาระจะเป็นอย่างไร

6.4 การขึ้นต้นความนำที่เป็นคำถาม คือการนำข้อความหรือข้อชวนสงสัยมาขึ้นความนำเป็นกลวิธีที่ดีอย่างหนึ่งในการเขียนความนำ เพราะเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านกระหายจะได้คำตอบ ซึ่งควรจะตอบไว้ในตอนท้าย

6.5 การขึ้นความนำที่เป็นเรื่องเล่า คือการขึ้นต้นความนำด้วยการเล่าเรื่องที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องเสียก่อน เป็นการปูพื้นให้ผู้อ่านพร้อมที่จะรับรู้ข้อความในตอนต่อไป

6.6 การขึ้นต้นความนำด้วยข้อความตรงกันข้าม คือการนำเหตุการณ์ที่ตรงกันข้ามมาเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ที่จะเขียนถึง เพื่อให้เห็นความแตกต่างชัดเจน

6.7 การขึ้นต้นความนำด้วยสุภาษิตหรือบทกวี คือการนำสุภาษิตหรือบทกวีที่ไพเราะกินใจมากล่าวนำ บางครั้งอาจนำถ้อยคำสำนวนโวหารหรือคำคมๆ มากล่าวไว้ก่อนในตอนต้นเรื่องก่อนจะถึงเนื้อเรื่องก็ทำได้ เป็นกลวิธีที่ดีอย่างหนึ่ง เพราะคำที่ยกมามักจะเป็นที่รู้จักกันคืออยู่แล้ว จะช่วยไขความในเนื้อเรื่องให้กระจ่างแจ่มชัดขึ้น

7. การลงท้ายบทความ

การลงท้ายก็เช่นเดียวกับการขึ้นต้น กล่าวคือจุดที่จะสร้างความประทับใจให้ผู้อ่านติดตรึงในความทรงจำนั้นอยู่ตอนจบ หากมีการลงท้ายดีๆ หรือทิ้งท้ายดีก็ย่อมจะประทับใจคนอ่านไว้ได้เนิ่นนาน การลงท้ายบทความนั้นทำได้หลายวิธี

7.1 ลงท้ายด้วยการตอบคำถาม คือจบบทความด้วยการตอบข้อสงสัยหรือข้อคำถามที่ผู้เขียนแสดงความสงสัยไว้ตั้งแต่ตอนต้น

7.2 การลงท้ายด้วยการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง การลงท้ายแบบนี้เป็นที่นิยมกันมาก เพราะใช้ข้อสรุปเรื่องราวทั้งหลายทั้งปวง ทำให้มีความสมบูรณ์ในเนื้อเรื่องเป็นอย่างดี

7.3 ลงท้ายด้วยการขอความร่วมมือ วิธีนี้ผู้เขียนจะลงท้ายบทความด้วยการเรียกร้องขอความเห็นใจไว้วอนให้ผู้อ่านปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อผลประโยชน์อันถาวรร่วมกัน

7.4 การลงท้ายด้วยข้อคำถาม คือการลงท้ายที่ให้อ่านสรุปความคิดและคำตอบเอาเอง โดยผู้เขียนจะตั้งคำถามทิ้งท้ายไว้ให้อ่านตอบ

7.5 ลงท้ายด้วยการใช้คำถาม บทกวี หรือสุภาษิตหมายถึงการนำคำคมบทกวีหรือสุภาษิตที่มีเนื้อความเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องมาลงไว้ตอนท้ายเป็นการสรุปย้ำอีกครั้ง

7.6 ลงท้ายด้วยการแสดงมติของผู้เขียน หมายถึงการจบเรื่องด้วยการลงมติหรือสรุปความเห็นในแนวทางที่ตนเห็นอย่างแจ่มกระจ่าง หรืออย่างชนิดที่มุ่งจะใช้มติดของตนนั้นชี้นำความคิดของผู้อื่นด้วย

8. การเขียนขึ้นต้นบทความและการเขียนลงท้ายบทความ

ความนำและความลงท้ายเป็นส่วนสำคัญมากสำหรับงานเขียนทุกชนิด โดยเฉพาะในการเขียนบทความ เพราะนอกจากจะเป็นส่วนที่จะชักชวนให้ผู้อ่านติดตามอ่านเรื่องด้วยความสนใจใคร่รู้ตั้งแต่ต้นแล้ว ยังทำให้ผู้อ่านคิดใจ ประทับใจ เมื่ออ่านจบลงแล้วด้วย มีศิลปะในการเขียนคำแนะนำและคำลงท้ายที่เป็นสากลอยู่ว่าต้องเลือกสรรถ้อยคำหรือข้อความที่น่าสนใจมากล่าวนำ อาจจะให้ข้อคิดสำคัญๆ แทรกลงไปด้วยก็ได้

จากศิลปะการเขียนบทความสรุปได้ว่า การเขียนบทความมีลักษณะสำคัญอย่างเดียวกับการเขียนเรียงความ คือ ต้องคำนึงถึง วิธีนำเสนอที่จูงใจผู้อ่านให้ติดตามงานของตนให้ตลอดเรื่อง และเป็นเรื่องที่น่าสนใจเห็นแนวทางศึกษาได้ โดยคำนึงถึงศิลปะสำคัญคือ การรวบรวมข้อมูล การเลือกเรื่อง วิธีเขียน การตั้งชื่อเรื่อง วิธีตั้งชื่อ การขึ้นต้นบทความ การลงท้ายบทความ และการขึ้นต้นบทความและการเขียนลงท้ายบทความ

ฉัตร บุนนาค, สุวรรณ อุดมผล และวรรณ พุทธเจริญทอง (2526: 105-113) ได้กล่าวถึงศิลปะการเขียนบทความไว้ 2 ประการดังนี้

1. การเขียนขึ้นต้นบทความและการเขียนคำลงท้ายบทความ

ความนำ “ ” และความลงท้าย เป็นส่วนสำคัญมากสำหรับการเขียนบทความ นอกจากเป็นส่วนที่ทำให้ผู้อ่านคิดใจและติดตามอ่านแล้วยังเป็นส่วนที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจเมื่ออ่านจบลงแล้วด้วย ดังนั้นผู้เขียนบทความจึงควรเลือกสรรถ้อยคำหรือข้อความต่างๆ มาเขียนเพื่อขึ้นต้นหรือลงท้ายบทความของตน

1.1 การเขียนความนำ นักเขียนบทความแต่ละท่านมีวิธีการนำที่ไม่เหมือนกัน แต่วิธีการที่ใช้เขียนกันในวงการเขียนนั้น พอจะรวบรวมเป็นข้อสังเกตได้ดังนี้ คือ

1.1.1 ความนำที่เป็นข่าว การนำเรื่องด้วยข่าวมีข้อดีอยู่ 2 ประการคือ ประการแรก ตามธรรมชาติของคนเรานั้นย่อมสนใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้น มีความสนใจอยากติดตามว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไร การนำข่าวมาเขียนเป็นความนำจึงเป็นส่วนช่วยดึงดูดใจผู้อ่านได้ทางหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ลักษณะของบทความเป็นเรื่องที่ทันสมัย หรือเป็นเรื่องที่อยู่ในสมัยอยู่แล้ว การนำด้วยข่าวจึงเหมาะสมกับลักษณะการเขียนประเภทนี้

1.1.2 ความน่าที่กระทปใจ เป็นวิธีที่ผู้เขียนพยายามหาถ้อยคำหรือข้อความต่างๆ มานำบทความ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนใจสงสัยอยากติดตามอ่าน

1.1.3 ความน่าที่บอกเจตนาของผู้เขียน ความน่าประเภทนี้ผู้เขียนจะแจ้งความประสงค์ให้ผู้อ่านทราบทันทีว่า บทความเรื่องนี้มีเนื้อหาสาระเป็นไปในเรื่องใด

1.1.4 ความน่าที่เป็นเรื่องเล่า วิธีนี้เหมาะสำหรับบทความที่มีเนื้อเรื่องค่อนข้างยาว ผู้เขียนจะนำเรื่องด้วยข้อความที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องเสียก่อนเป็นการเตรียมใจผู้อ่านให้มีสภาพพร้อมที่จะอ่านข้อความในเรื่อง

1.1.5 ความน่าที่เป็นคำถามเป็นกลวิธีที่ดีวิธีหนึ่งในการเขียนความเรียงต่างๆ เพราะเป็นการกระตุ้นความสนใจของผู้อ่านให้อยากทราบคำตอบ อย่างไรก็ตามเมื่อผู้เขียนใช้นำเรื่องด้วยวิธีนี้แล้วเมื่อถึงตอนที่เป็นการลงท้ายเรื่อง ควรตอบคำถามที่ตั้งไว้ให้ชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง

1.1.6 ความน่าที่กล่าวถึงเรื่องราวดั้งเดิม การนำเรื่องวิธีนี้ผู้เขียนจะพยายามค้นคว้าเรื่องที่มีเนื้อหาทำนองเดียวกัน แต่ต่างวาระกันมาเขียนนำเปรียบเทียบกับเรื่องที่จะเข้าสู่เนื้อเรื่อง

1.1.7 ความน่าที่ตรงกันข้าม การนำเรื่องวิธีนี้ได้แก่การที่ผู้เขียนพยายามนำเรื่องที่ตรงกันข้ามมากล่าวไว้ด้วยกัน เพื่อช่วยให้ข้อความกระจ่างชัดขึ้น เรื่องที่ตรงข้ามกันมีหลายประการ ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์ที่ต่างกัน บุคคล ตลอดจนสถานที่ที่ต่างกัน เป็นต้น

1.1.8 ความน่าที่สรุปใจความสำคัญของเรื่อง ผู้เขียนจะพยายามบอกเรื่องทั้งหมดอย่างย่อๆ ในตอนคำนำ แล้วจึงเขียนขยายใจความต่างๆ เป็นลำดับต่อไปจนจบเรื่อง

1.1.9 ความน่าที่เป็นคำปราศรัย วิธีนี้ผู้เขียนจะใช้นำด้วยข้อความที่เหมือนกับสนทนากับผู้อ่าน โดยอาจออกมาในรูปของการทักทายปฏิสันถาร เป็นวิธีที่ดีในแง่ที่ทำให้ผู้อ่าน เกิดความรู้สึกเป็นกันเองกับผู้เขียน

1.1.10 ความน่าที่เป็นสุภาษิตหรือบทกวีผู้เขียนจะนำเอาสุภาษิต บทกวีนิพนธ์
ตลอดจนคำขวัญคำคมต่างๆ มากล่าวไว้ก่อนถึงตัวเรื่อง

1.2 การลงท้ายบทความ

การเขียนลงท้ายบทความจะสมบูรณ์ไปไม่ได้ ถ้าขาดส่วนที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งคือ
การลงท้ายหรือการจบเรื่อง ซึ่งมีวิธีเขียนได้หลายประการด้วยกัน ตัวอย่างเช่น

1.2.1 จบโดยตอบคำถาม วิธีนี้มักใช้คู่กันกับคำถามที่เป็นคำถาม ซึ่งผู้เขียนได้เขียน
ถามไว้ตั้งแต่เริ่มเรื่อง

1.2.2 จบโดยสรุปใจความสำคัญของเรื่อง ผู้เขียนจะนำเรื่องราวที่สำคัญๆ ทั้งหมด
ในเรื่องมากล่าวสรุปปรวมอีกครั้ง เป็นการรวบรวมแนวความคิด ตลอดจนเนื้อเรื่องทั้งหมดให้ผู้อ่าน
ทราบอีกครั้งหนึ่ง

1.2.3 จบโดยเรียกร้องขอความร่วมมือ วิธีนี้ผู้เขียนจะใช้ข้อความตอนท้าย
บทความเรียกร้อง หรือวิงวอนให้ผู้อ่านปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มักใช้กับเรื่องราวเกี่ยวข้องกับคน
ส่วนรวม

1.2.4 จบโดยการใ้บทกวี สุภาษิต วิธีนี้ผู้เขียนจะจบโดยการนำบทกวี หรือคำ
ประพันธ์ต่างๆ ที่มีเนื้อความเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง

1.2.5 จบโดยแสดงมติของผู้เขียน วิธีนี้ผู้เขียนจะจบเรื่องโดยการแสดงความ
ประสงค์ของตนอย่างเด่นชัด

1.2.6 จบโดยวิธีเล่นคำศัพท์ หรือคำที่มีเสียงคล้องจองกัน

1.2.7 จบโดยใช้รูปประโยค

2. การตั้งชื่อบทความ

ชื่อเรื่องเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจอยากอ่านบทความเรื่องนั้นๆ ในวงการเขียนสากล มีคำกล่าวถึงความสำคัญของการตั้งชื่อเรื่องไว้ว่า “Hit or miss” แปลความหมายโดยนัยได้ว่า “ลงใจมติดิจใจผู้อ่านเสียก่อน – ก่อนที่ผู้เขียนจะเสียใจ ” คือเขียนแล้วไม่มีใครอ่าน

การตั้งชื่อเรื่อง มักจะตามสมมุขนิมิตด้วย บางสมมุขนิมิตคำสั้นพยางค์เดียว ผู้เขียนก็มักจะตั้งชื่อบทความตามนั้น บางสมมุขนิมิตชื่อยาวมีหลายพยางค์ ชื่อของบทความก็มักเป็นไปในทำนองนั้น เช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการตั้งชื่อบทความดังนี้คือ

2.1 ผู้เขียนตั้งชื่อสั้น ๆ ตรงกับเนื้อเรื่องเลยทีเดียว ตัวอย่างเช่น “ปัญหาการจราจร” “โรคท้องเสีย” “วันขึ้นปีใหม่” เป็นต้น

2.2 ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องโดยใช้คำที่คล้องจองกัน ตัวอย่างเช่น “ร่วมใจถวายพระพร” “เมืองไทยนี้แสนดีหนักหนา” เป็นต้น

2.3 ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องโดยใช้คำกริยาที่แสดงอาการน่าสนใจ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านตัวอย่างเช่น “ปิ่นโตอาละวาด” “ถ้าตกพูดได้” เป็นต้น

2.4 ใช้คำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาคู่กัน เพื่อให้ข้อความตัดกัน เห็นความแตกต่างอย่างเด่นชัด ตัวอย่างเช่น “ตัวเป็นไท ใจเป็นทาส” “ปากคอนกริต” เป็นต้น

2.5 ใช้คำพังเพย หรือสุภาษิตต่าง ๆ มาตั้งเป็นชื่อเรื่อง ตัวอย่างเช่น “กบเลือนาย” “หวังน้ำป่อหน้า” เป็นต้น

2.6 ตั้งชื่อเรื่องเป็นคำถาม เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ เช่น “ฉันรักเขาหรือ?” “คุณช่วยชาติได้ทางใดบ้าง?” เป็นต้น

2.7 ตั้งชื่อเรื่องเป็นทำนองให้ผู้อ่านร่วมมือปฏิบัติตาม ตัวอย่างเช่น “ทางที่ต้องรีบแก้ไข” “สละเงินคนละบาทชาติอยู่ได้” เป็นต้น

จากศิลปะการเขียนบทความสรุปได้ว่า ศิลปะการเขียนบทความควรมีการเขียนขึ้นต้นบทความและการเขียนคำลงท้ายบทความ การลงท้ายบทความและการตั้งชื่อบทความ

สิริวรรณ นันทจินทุล (2546: 128-145) ได้กล่าวถึงศิลปะการเขียนบทความสรุปได้ว่า บทความประกอบด้วย 4 ส่วนสำคัญคือ ชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

1. ชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องเป็นส่วนแรกของบทความที่จะเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านและจงใจให้ผู้อ่านติดตามอ่านเรื่องราวต่อไป นอกจากนี้ชื่อเรื่องยังบอกแนวทางเนื้อหาและจำกัดขอบเขตของเรื่องให้ผู้อ่านทราบอีกด้วย

ชื่อเรื่องบทความในหนังสือพิมพ์จะมี 2 ประเภท คือ ประเภทแรกมีชื่อเรื่องเดียว เช่น นลาคแบบไทยไทย क्रम. ใหม่ในความฝัน!? วิกฤตการณ์คาบสมุทรเกาหลี เป็นต้น ประเภทที่ 2 มีชื่อเรื่องรอง ประกอบชื่อเรื่องหลัก ทั้งนี้เพื่อสนับสนุนชื่อเรื่องหลักให้ชัดเจน เน้นหนักขึ้น ครอบคลุมเนื้อเรื่องให้มากที่สุด และเพื่อความสวยงาม ในการจัดหน้า

1.1 ข้อเสนอแนะการตั้งชื่อเรื่อง

1.1.1 ชื่อเรื่องต้องบ่งบอกสาระสำคัญของเรื่องได้อย่างชัดเจน

1.1.2 ชื่อเรื่องต้องสัมพันธ์กับเรื่อง บอกขอบข่ายของเรื่องได้

1.1.3 ชื่อเรื่องต้องดึงดูดความสนใจ ชวนสงสัย มีจุดเด่น ชวนให้อ่านเรื่องต่อไป

1.1.4 ชื่อเรื่องต้องใช้ถ้อยคำกะทัดรัด กระชับความ ชื่อเรื่องไม่ควรยาวเกินไป

1.2 วิธีการตั้งชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่องมีหลายวิธีผู้เขียนควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและประเภทของบทความ อีกทั้งสามารถผสมผสานหลายวิธีการเพื่อตั้งชื่อเรื่องได้

1.2.1 ตั้งชื่อเรื่องเน้นสาระสำคัญของเรื่องอย่างชัดเจน

1.2.2 ตั้งชื่อเรื่องโดยยกจำนวน คำคม คำประพันธ์ สุภาษิต คำพังเพยที่สอดคล้องกับเนื้อหาเรื่อง

1.2.3 ตั้งชื่อเรื่องแบบขัดความ หรือขัดแย้งกัน

1.2.4 ตั้งชื่อเรื่องโดยกล่าวชื่อบุคคลสำคัญในเรื่อง

1.2.5 ตั้งชื่อโดยกล่าวถึงสถานที่สำคัญของเรื่อง

1.2.6 ตั้งชื่อเรื่องด้วยคำแสดงคำถาม

1.2.7 ตั้งชื่อเรื่องแบบเร้าความสนใจ ด้วยถ้อยคำที่สะดุดหูสะดุดตาผู้อ่าน

1.2.8 ตั้งชื่อเรื่องด้วยการเปรียบเทียบมีการใช้สัญลักษณ์เพื่อให้ตีความ

2. คำนำ

คำนำเป็นส่วนเปิดเรื่องที่จะนำเข้าสู่เนื้อเรื่องต่อไป ทั้งนี้เพื่อแนะนำให้ผู้อ่านทราบก่อนว่ากำลังจะอ่านเรื่องเกี่ยวกับอะไร หรือผู้เขียนมีเจตนาอะไร หรือขอบเขตของเรื่องมีอะไรบ้าง บางครั้งผู้เขียนจะปูพื้นฐานความรู้ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านต่อไปให้แก่ผู้อ่าน นอกจากนั้นคำนำยังเป็นส่วนเร้าความสนใจของผู้อ่านให้อยากติดตามเรื่องต่อไป

2.1 ข้อเสนอแนะการเขียนคำนำ

- 2.1.1 มีเนื้อความมุ่งสู่ประเด็นสำคัญของเรื่อง ไม่ควรอ้อมค้อม
- 2.1.2 เร้าใจผู้อ่าน ชวนให้ติดตาม
- 2.1.3 มีเนื้อหาสาระและมีความยาวพอเหมาะ
- 2.1.4 ใช้ภาษากระชับรัดกุมหนักแน่นตรงไปตรงมาและใช้ภาษาให้เหมาะกับประเภทของบทความ

2.2 วิธีการเขียนคำนำ

วิธีการเขียนคำนำมีหลายวิธี ผู้เขียนควรเลือกให้เหมาะสมกับเนื้อหาและประเภทของบทความดังนี้

- 2.2.1 คำนำที่หยิบยกเหตุการณ์ที่เป็นข่าวเหตุการณ์สำคัญมากกล่าว
- 2.2.2 คำนำที่ตั้งเป็นคำถาม
- 2.2.3 คำนำที่กล่าวถึงความสำคัญ
- 2.2.4 คำนำหยิบยกเหตุการณ์เรื่องราวที่เห็นว่าไม่เหมาะสมไม่ถูกต้องมากกล่าว
- 2.2.5 คำนำที่ชักทายผู้อ่าน
- 2.2.6 คำนำที่ให้คำจำกัดความหรือนิยามคำศัพท์
- 2.2.7 คำนำที่ชวนให้ผู้อ่านคิด เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ติดตามอ่าน

2.2.8 คำนำที่คัดตอนข้อความหรือคำพูดของบุคคลที่มีชื่อเสียงมากแล้ว

2.2.9 คำนำที่ใช้ข้อความเปรียบเทียบ

2.2.10 คำนำที่กล่าวถึงคำพังเพย สำนวน สุภาษิต คำประพันธ์ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง

3. เนื้อเรื่อง

เนื้อเรื่องคือ ประเด็นต่างๆ ที่ผู้เขียนนำเสนอเพื่อแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นข้อความรู้ ความคิดเห็น รวมทั้งข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุผล สนับสนุนความคิดเห็น ประสบการณ์ของผู้เขียน ซึ่งเรียบเรียงขึ้นอย่างมีระบบระเบียบมีการจัดลำดับความคิดอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้มีจุดมุ่งหมายหลายประการ ตามประเภทของบทความ เช่น เพื่อให้ผู้อ่านได้รับความรู้ที่กระจ่างชัด เพื่อให้ผู้อ่านมีมุมมองในเรื่องต่างๆ กว้างขึ้นเพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่านให้คิดคล้อยตามเพื่อให้ผู้อ่านทบทวน หรือมองเห็นความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านทราบความคิดเห็นของผู้เขียนเป็นต้น

3.1 ข้อแนะนำในการเขียนเนื้อเรื่อง

3.1.1 เขียนรายละเอียดของเนื้อเรื่องให้ชัดเจน

3.1.2 จัดลำดับเรื่องให้เป็นขั้นตอนต่อเนื่อง และเหมาะสมกับเนื้อหาบทความ เช่น

3.1.2.1 จัดลำดับตามเหตุการณ์หรือตามลำดับเวลา

3.1.2.2 จัดลำดับตามความสำคัญของเรื่อง

3.1.2.3 จัดลำดับตามเหตุไปสู่ผล หรือผลไปสู่เหตุ

3.1.2.4 จัดลำดับตามความยากง่าย

3.1.2.5 จัดลำดับตามขั้นตอนการปฏิบัติ

3.1.3 เสนอความคิดเห็นในประเด็นต่างๆ อย่างชัดเจน

3.1.4 ยกข้อมูลประกอบเรื่องให้ชัดเจน

3.1.5 กรณีที่เนื้อเรื่องนำเสนอเนื้อหาหลายประเด็นหรือมีความยาว ควรขึ้นย่อหน้าใหม่ หรือนำเสนอเป็นข้อๆ ให้ชัดเจน

3.1.6 ใช้ถ้อยคำภาษาสุภาพ เลือกใช้ระดับภาษาและโวหารให้เหมาะสมกับบทความแต่ละประเภท

3.2 ข้อเสนอแนะในการเขียนเนื้อเรื่องบทความประเภทต่างๆ 10 ประเภท คือ

- บทความสัมภาษณ์
- บทความแสดงความคิดเห็นทั่วไป
- บทความวิเคราะห์ข่าว และวิเคราะห์ปัญหา
- บทความวิจารณ์ประเภท บรรณนิทัศน์ วรรณกรรม และศิลปะแขนงอื่นๆ
- บทความสารคดีท่องเที่ยว
- บทความกึ่งชีวประวัติ
- บทความครบรอบปี
- บทความให้ความรู้ทั่วไป
- บทความเชิงธรรมะ
- บทความวิชาการ

3.2.1 เนื้อเรื่องในบทความสัมภาษณ์ ควรจะมีแนวทางในการเขียนดังนี้

3.2.1.1 กรณีสัมภาษณ์บุคคลเดียวเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือเกี่ยวกับชีวิตของบุคคลนั้นควรมีเนื้อหาดังนี้คือ แนะนำให้ผู้อ่านรู้จักบุคคล รู้จักความสำคัญ คุณสมบัติเด่น ลักษณะที่น่าสนใจ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เขียนในลักษณะถาม-ตอบ หรือนำข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียงใหม่ และสรุปความคิดเห็นบรรยายภาคนในการสัมภาษณ์ ควรมีความรู้สึกร่วมไปกับการสัมภาษณ์ด้วย

3.2.1.2 กรณีสัมภาษณ์บุคคลหลายคนเกี่ยวกับความคิดเห็นในหัวข้อ
เรื่องเดียวกันควรมีเนื้อหา ดังนี้

เสนอให้เห็นความสำคัญของเรื่องที่จะนำไปสัมภาษณ์ความคิดเห็น โดยนำข้อมูลความคิดเห็นที่ได้จากการสัมภาษณ์มาสังเคราะห์และสรุปว่า กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์เสนอความคิดเห็นไปในทางใด นำคำพูดสำคัญของผู้ให้สัมภาษณ์มาแทรกเป็นระยะๆ และกล่าวย้ำความคิดสำคัญ

3.2.2 เนื้อเรื่องในบทความแสดงความคิดเห็นต่างๆ ไป ควรมีแนวทางในการเขียน ดังนี้

3.2.2.1 เล่าถึงสภาพการณ์ หรือเหตุการณ์ ปัญหาที่หยิบยกมาแสดง
ความคิดเห็น

3.2.2.2 ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องราวเหตุการณ์นั้นๆ เป็นไป
ในทางเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม

3.2.2.3 นำความคิดของบุคคลสำคัญๆ ที่เป็นไปในทางเดียวกับ
ผู้เขียนมาสนับสนุนความคิดของผู้เขียน

3.2.2.4 ย้ำถึงผลเสียบางประการที่อาจเกิดขึ้น ถ้าเหตุการณ์นั้นยังคงอยู่

3.2.2.5 เสนอแนะในเชิงปฏิบัติเพื่อให้สถานการณ์นั้นหมดไป

3.2.2.6 โน้มน้าวใจให้ผู้อ่านเห็นคล้อยตามหรือนำความคิดที่เสนอไป
ได้ตรง

3.2.3 เนื้อเรื่องในบทความวิเคราะห์ ควรมีแนวทางในการเขียน วิเคราะห์ข่าว
และวิเคราะห์ปัญหาดังนี้

3.2.3.1 เนื้อเรื่องในบทความวิเคราะห์ข่าว สรุปได้คือ สภาพการณ์

หรือเหตุการณ์ที่เป็นข่าว ซึ่งผู้เขียนหยิบยกมาแสดงความคิดเห็น เหตุผลสำคัญที่หยิบยกเรื่องนี้มาวิเคราะห์ พร้อมบอกจุดประสงค์การเขียนวิเคราะห์เหตุการณ์ เรื่องราว ทั้งด้านสาเหตุ แนวโน้ม ผลของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พร้อมทั้งทำให้ผู้อ่านตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องที่ผู้เขียนเสนอแนวทางแก้ไข

3.2.3.2 เนื้อเรื่องในบทความวิเคราะห์ปัญหา

มีแนวทางการเขียนเรื่องเช่นเดียวกับเนื้อเรื่องในบทความวิเคราะห์ข่าว กล่าวคือ ผู้เขียนจะนำเสนอสภาพการณ์ที่เป็นปัญหา โดยการวิเคราะห์รายละเอียดของปัญหา สาเหตุของปัญหาผลเสีย หรือผลกระทบที่เกิดขึ้นจากปัญหา ตลอดจนสภาพการณ์ของปัญหาในอนาคต หากไม่เร่งดำเนินการแก้ไข และเสนอแนะแนวทางแก้ไข

3.2.4 เนื้อเรื่องในบทความวิจารณ์ ควรมีแนวทางการเขียนบทความวิจารณ์ 3 ประเภทคือ บรรณนิทัศน์ วิจารณ์วรรณกรรม และวิจารณ์ศิลปะแขนงอื่นๆ

3.2.4.1 เนื้อเรื่องในบทความบรรณนิทัศน์ คือ ให้รายละเอียดด้านรูปลักษณ์ภายนอกของหนังสือ ประเภทของหนังสือ ความเป็นมาของหนังสือ ประวัติผู้เขียน โดยสังเขป ลักษณะที่น่าสนใจของการจัดพิมพ์หนังสือ โดยกล่าวถึงเรื่องราวของหนังสือเล่มนั้นอย่างย่อๆ และผู้เขียนจะพิจารณาคุณค่าของหนังสือตามองค์ประกอบของหนังสือเล่มนั้น

3.2.4.2 เนื้อเรื่องในบทความวิจารณ์วรรณกรรม คือ มีความน่าสนใจ มีเหตุผลที่ผู้เขียนเลือกวิจารณ์ จุดประสงค์ของการวิจารณ์ เล่าเรื่องย่อ วิจารณ์ตามองค์ประกอบของงานเขียน เสนอให้เห็นลักษณะเด่นของวรรณกรรมนั้น พร้อมอธิบายเหตุผล ยกตัวอย่าง ชี้ให้เห็นจุดด้อย และกล่าวถึงข้อคิด และคุณค่าที่ได้จากวรรณกรรมนั้น

3.2.4.3 เนื้อเรื่องในบทความวิจารณ์ศิลปะแขนงอื่นๆ

เนื้อเรื่องในบทความวิจารณ์ศิลปะแขนงอื่นๆ มีแนวทางการเขียนทำนองเดียวกับการเขียนบทความวิจารณ์วรรณกรรม ผู้เขียนจะต้องประเมินคุณค่าของศิลปะแขนงนั้นๆ ด้วยหลักวิชา ความรู้ ความเข้าใจศิลปะแขนงนั้นๆ อย่างดี

3.2.5 เนื้อเรื่องในบทความสารคดีท่องเที่ยว ควรมีแนวทางการเขียนดังนี้

3.2.5.1 ชื่อสถานที่นั้น ความหมายของชื่อ

3.2.5.2 ความน่าสนใจหรือลักษณะเด่นของสถานที่นั้น

3.2.5.3 ความเป็นมาหรือประวัติพอสังเขป

3.2.5.4 ความสำคัญของสถานที่นั้น

3.2.5.5 การเดินทาง

3.2.5.6 สถานที่พัก อาหารการกิน

3.2.5.7 สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญๆ

3.2.5.8 เกร็ดความรู้ต่างๆ ที่เกี่ยวกับสถานที่

3.2.5.9 ความประทับใจของผู้เขียนที่ได้มาท่องเที่ยว ณ ที่แห่งนี้ พร้อม ทั้งเชิญชวนให้ผู้อ่านมาเที่ยวเมื่อมีโอกาส

3.2.6 เนื้อเรื่องในบทความกึ่งชีวประวัติ ควรมีแนวทางการเขียนดังนี้

3.2.6.1 ประวัติสำคัญๆ โดยย่อ

3.2.6.2 ความสำคัญของบุคคลนั้น

3.2.6.3 ผลงานเด่น

3.2.6.4 คุณสมบัติเด่น

3.2.6.5 ความเป็นมาของผลงานเด่นที่ทำให้มีชื่อเสียงรวมทั้งรายละเอียด
สำคัญของผลงาน

3.2.6.6 ปัจจัยที่ทำให้บุคคลนี้ประสบความสำเร็จ สร้างผลงานจนเป็นที่
รู้จัก

3.2.6.7 ย้ำให้ผู้อ่านเห็นความสำคัญและจงใจให้ผู้อ่านนำเรื่องราวไป
พิจารณาเป็นแบบอย่างหรือเป็นแนวทางดำเนินชีวิต

3.2.7 เนื้อเรื่องในบทความครบรอบปี ควรมีแนวทางการเขียนดังนี้

3.2.7.1 กล่าวถึงโอกาสที่จะนำมาเขียน ความหมายของชื่อโอกาสนั้น

3.2.7.2 ความเป็นมาและความสำคัญของโอกาสนั้น

3.2.7.3 สภาพเหตุการณ์ กิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อถึงโอกาสนั้น

3.2.7.4 ประสบการณ์ และความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อโอกาสนั้น

3.2.7.5 ข้อคิดและข้อแนะนำเพื่อปฏิบัติตนเมื่อโอกาสนั้นมาถึง

3.2.8 เนื้อเรื่องในบทความให้ความรู้ทั่วไป ควรมีแนวทางการเขียนดังนี้

3.2.8.1 ความสำคัญของเรื่องราวที่หยิบยกมาเสนอความรู้ หรือให้
คำแนะนำ

3.2.8.2 คำแนะนำในเรื่องนั้นๆ ผู้เขียนควรจะนำเสนอเป็นข้อๆ
อย่างชัดเจน

3.2.8.3 กล่าวถึงผลดีหากปฏิบัติตามคำแนะนำ รวมทั้งกล่าวถึงผลเสียหาก

ไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ

3.2.9 เนื้อเรื่องในบทความเชิงธรรมะ ควรมีแนวทางการเขียนดังนี้

3.2.9.1 ข้อธรรมะที่จะหยิบยกมาเสนอ

3.2.9.2 ความสำคัญของข้อธรรมะ และความหมายที่เข้าใจได้ง่าย

3.2.9.3 แนวทางปฏิบัติตามข้อธรรมะนั้น

3.2.9.4 ผลดีที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้ปฏิบัติตามข้อธรรมะ พร้อมทั้งเชิญชวนให้ผู้อ่านนำไปใช้เป็นแนวทางการดำเนินชีวิตการแก้ปัญหาในชีวิต

3.2.10 เนื้อเรื่องในบทความวิชาการ ควรมีแนวทางการเขียนดังนี้

3.2.10.1 ความสำคัญของเรื่องที่น่าสนใจ รวมทั้งเหตุผลและจุดประสงค์

3.2.10.2 ขอบเขตของเรื่องหรือสมมุติฐานที่เกี่ยวกับเรื่องนี้

3.2.10.3 ข้อความรู้ที่จะเสนอแก่ผู้อ่าน รายละเอียดของข้อความรู้นั้น กรณีมีหลายประเด็นควรเขียนเป็นข้อๆ ให้ชัดเจน

3.2.10.4 ตัวอย่างที่ยกมาประกอบข้อความรู้

3.2.10.5 ผลดีหรือประโยชน์ที่ได้รับจากความรู้ต่างๆ เหล่านั้น

4. สรุป

สรุปคือการเปิดเรื่อง เป็นข้อความตอนสุดท้ายของเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกประทับใจ สะใจ

ปรารถนาจะจดจำเรื่องราวที่ได้อ่าน นำเรื่องราวที่ได้อ่านไปสนทนา วิพากษ์วิจารณ์ต่อไป หรือนำเรื่องราวที่ได้อ่านไปคิดพิจารณาปฏิบัติต่อไป

4.1 ข้อเสนอแนะในการเขียนสรุป

4.1.1 ความยาวของส่วนสรุปไม่ควรยาวเกินไป และไม่ควรรยกว่าอย่างหรือขยายเพิ่มเติมอีก

4.1.2 ส่วนสรุปควรกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความคิดกว้างไกล ได้แง่คิดอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมองเห็นความสำคัญของเรื่องนั้นๆ มากขึ้น

4.1.3 เลือกวิธีการเขียนสรุปให้เหมาะกับประเภทของบทความ เนื้อหา และ
คำนำ

4.1.4 ควรมีประโยคกินใจ เพื่อปิดเรื่อง โดยเฉพาะในบทความแสดงความ
คิดเห็น

4.2 วิธีการเขียนสรุป

วิธีการเขียนสรุปมีหลายวิธี ผู้เขียนควรเลือกให้เหมาะกับคำนำ เนื้อหา และประเภทของบทความ

2.2.1 สรุปแบบย่อให้เห็นประเด็นสำคัญแนะทางปฏิบัติ

2.2.2 สรุปด้วยคำถามให้ผู้อ่านได้ถุกคิด

2.2.3 สรุปด้วยข้อความให้ข้อคิดแก่ผู้อ่าน

2.2.4 สรุปด้วยข้อความที่ตอบรับกับคำนำ

2.2.5 สรุปด้วยความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อเรื่องราว
นั้น

2.2.6 สรุปด้วยการชี้ให้เห็นแนวโน้มในอนาคตของเหตุการณ์หรือ
เรื่องราว

2.2.7 สรุปด้วยถ้อยคำที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียน

2.2.8 สรุปด้วยการนำคำสุภาษิต คำพังเพย สำนวน บทประพันธ์ที่
เกี่ยวข้องกับเรื่องมากล่าว

2.2.9 สรุปแบบทิ้งเป็นปริศนาให้คิดต่อเอง

2.2.10 สรุปด้วยข้อความเชิงเปรียบเทียบ

จากศิลปะการเขียนบทความดังที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าการเขียนบทความให้น่าสนใจนั้น ผู้เขียนต้องเลือกสรรถ้อยคำหรือข้อความต่างๆ มาเขียน ส่วนที่สำคัญที่สุดคือชื่อเรื่อง เพราะเป็นส่วนแรกที่จะเรียกร้องความสนใจและจูงใจให้ผู้อ่านติดตามอ่านเรื่องราวต่อไป ซึ่งหลักในการเขียนบทความส่วนใหญ่จะประกอบด้วยส่วนสำคัญ คือ ชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้ภาษาไทย

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้ภาษาไทย พบว่ามีผู้กล่าวถึงข้อควรพิจารณาการใช้ภาษาไทยในงานเขียนประเภทบทความ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวนไว้ดังนี้

ลักษณะการใช้คำ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการใช้คำมีผู้ให้ความรู้เรื่องการใช้คำไว้ 12 ประเภทดังนี้

1. คำประสม

กำชัย ทองหล่อ (2519: 48) กล่าวว่า คำประสมเกิดจากการนำคำมูลตั้งแต่สองคำขึ้นไป มาประสมกันทำให้เกิดคำและมีความหมายใหม่ หรือ มีความหมายคงเดิมอยู่บ้าง คำประสมนี้ มักจะเป็นคำนาม หรือคำกริยา คำมูลนี้จะประสมกับคำไทยด้วยกันหรือกับภาษาต่างประเทศก็ได้ เช่น

ไทย + บาลี	=	พลเมือง	ราชวัง	หลักฐาน
ไทย + สันสกฤต	=	สร้างสรรค์	สถานที่	ทุนทรัพย์
ไทย + จีน	=	เย็นเจี๊ยบ	แก่งจั้น	ผ้าผวย

คำประสมแบ่งออกได้ ดังนี้

- 1) คำประสมที่มีความหมายเหมือนเดิม เช่น ใจหาย ดีใจ จดจำ
- 2) คำประสมที่มีความหมายใหม่ เช่น ลูกสะใภ้ ลูกเขย เท้าไฟ ลูกเสือ
- 3) คำประสมที่นำคำเหมือนกันหรือมีความหมายเหมือนกันมาประสมกัน เช่น
แต่ต้อง ตัดสิน เล็กน้อย
- 4) คำประสมที่สร้างมาจากคำสมาสในภาษาบาลีและสันสกฤต เช่น กลเม็ด ทุนทรัพย์
- 5) คำประสมที่ย่อมาจากข้อความที่มีความยาว เช่น

ชาวไร่	=	ผู้ชำนาญการทำไร่
หมอดู	=	ผู้ทำนายโชคชะตา
รถยนต์	=	รถที่ใช้เครื่องยนต์

บรรจบ พันธุเมธา (2544: 25) กล่าวว่า คำประสม คือ คำที่มีคำ 2 คำ หรือมากกว่านั้นมา ประสมกันเข้าเป็นคำใหม่อีกคำหนึ่ง คำที่ประสมกันเข้าเป็นคำใหม่นี้ แต่ละคำไม่ได้มีความหมาย

คล้ายกันอย่างคำซ้อนความหมายสำคัญอยู่ที่คำต้น ส่วนคำตามมาเป็นส่วนขยาย เจตนาในการสร้างคำประสมก็เป็นเช่นเดียวกับคำซ้อน คือให้มีความหมายใหม่ใช้ในภาษา

1) นำคำที่มีความหมายสมบูรณ์มีที่ใช้ในภาษา 2 คำหรือมากกว่านั้นประสมกันเข้าให้คำต้นเป็นคำตัวตั้งมีความหมายสำคัญ คำอื่นนอกจากนั้นซึ่งอาจถือเป็นคำขยายก็ได้ ช่วยขยายความเพื่อบอกลักษณะทั้งลักษณะใหญ่และลักษณะย่อย

2) คำที่ประสมแล้วมีความหมายใหม่ ต้องการให้หมายถึงอะไรเป็นชื่อของอะไร ก็กำหนดคำตัวตั้งตามนั้น ถ้าต้องการบอกรายละเอียดว่าลักษณะเป็นอย่างไร ประโยชน์ใช้สอยอย่างไร หรืออื่นๆก็กำหนดคำขยายที่ตามมาให้ได้ความตามต้องการ บางทีต้องอาศัยการย่อความอันยืดยวลงไว้ในคำเพียง 2-3 คำ หรือบางทีในคำเพียงคำเดียว

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 249) กล่าวว่า คำประสมเป็นคำที่เกิดจากการนำคำมูลที่เกิดอิสระได้ตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประสมกันแล้วกลายเป็นคำใหม่ขึ้นมาอีกคำหนึ่ง เช่น ลูกเสือ ลูกน้ำ แยกยาม เครื่องใน ไฟฟ้า

จากคำประสมที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าคำประสม คือ การนำคำมูลตั้งแต่สองคำขึ้นไป มาประสมกันเป็นคำใหม่อีกคำที่มีความหมายใหม่หรือมีความหมายคงเดิมอยู่บ้าง

2. คำซ้อน

อนันต์ ทรงวิทยา และเนาวรัตน์ ทรงวิทยา (2524: 84) กล่าวว่า คำซ้อน เป็นวิธีการสร้างคำในภาษาไทยแบบหนึ่ง ซึ่งใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันมาซ้อนเข้าคู่กันเพื่เน้นความหมายของคำนั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น หรือเกิดเป็นความหมายใหม่โดยคงเค้าความหมายเดิมอยู่บ้าง เช่น ใหญ่โต เล็กน้อย แบบอย่าง รูปทรง ว่างเปล่า เร็วไว ใช้จ่าย รักใคร่ เกลียดชัง ฯลฯ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2529: 20) กล่าวว่า คำซ้อน คือคำที่มีคำเดียว 2 คำ อันมีความหมาย หรือเสียงคล้ายกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกันซ้อนเข้าคู่กัน เมื่อซ้อนแล้วจะมีความหมายใหม่หรือความหมายที่ใช้ต่างกันออกไป คำซ้อนแบ่งออกเป็นคำซ้อนเพื่อความหมาย และคำซ้อนเพื่อเสียง

1) คำซ้อนเพื่อความหมาย ได้แก่ คำว่า ใจคอ แก้มคาง ผิดชอบ เท็จจริง อ่อนหวาน พร้อมเพียง เจ็บไข้ ฯลฯ การซ้อนคำเพื่อความหมายทำให้ได้คำใหม่หรือคำที่มีความหมายใหม่ขึ้นในภาษา

2) คำซ้อนเพื่อเสียง จะมุ่งเน้นที่เสียงยิ่งกว่าความหมาย คำที่เข้ามาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มีความหมาย เช่น โล กับ เล หรือมีความหมายเพียงคำเดียว เช่น มอม กับ แมม มอมมีความหมาย แต่ แมมไม่มี บางที แต่ละคำมีความหมาย แต่ความหมายไม่ต่อเนื่องกับความหมายใหม่เลย เช่น จอแจ จอแปลว่า ผ้าที่ขึงไว้สำหรับฉายหนัง แจ แปลว่า กระชั้น ไม่คลาด ไม่ห่าง แน่น แต่ จอแจ แปลว่า ที่ที่มีคนพลุกพล่าน การซ้อนคำเพื่อเสียงทำให้รูปลักษณะของคำไทยมีมากขึ้น มีคำใช้มากขึ้น

พระอภิปรัชญา (2544: 39) กล่าวว่า คำซ้อน คือ การนำเอาคำที่มีความหมายคู่กัน หรือใกล้เคียงกันมาซ้อนกันให้กลายเป็นคำอีกคำหนึ่ง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2529: 81) กล่าวว่าคำซ้อน เป็นคำที่เกิดจากการนำหน่วยคำอิสระตั้งแต่ 2 หน่วยขึ้นไปมาประกอบเข้าด้วยกันทั้งนี้หน่วยคำที่นำมาประกอบเข้าด้วยกันนั้นจะมีความหมายเหมือนกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน หรืออาจเป็นหน่วยคำที่มีความหมายต่างกันในขณะที่ตรงกันข้าม

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541: 77) กล่าวว่า การซ้อนคำเป็นการนำหน่วยคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายกัน หรือ มีความหมายเป็นพวกเดียวกันมาซ้อนกัน คำที่ได้เรียกว่า “คำซ้อน” เช่น เล็กน้อย ใหญ่โต หาบหาม ถากถาง พลัดพราก หมั่นเพียร โอบอ้อม ฯลฯ การสร้างคำซ้อนมีจุดมุ่งหมาย เพื่ออธิบายความหมายของคำใดคำหนึ่ง ซึ่งคำนั้นอาจเป็นคำไทยหรือคำภาษาต่างประเทศที่ยืมมาใช้ก็ได้ เนื่องจากคำบางคำมีความหมายคล้ายคลึงอย่างที่ต้องการจะอธิบายว่าคำนั้นหมายความว่าอะไรก็จะหาคำที่มีความหมายคล้ายกันมาซ้อนกัน เช่น คำว่า “สาว” หมายถึงถึงกลิ่นสาว เมื่อเอาคำว่าสาวเข้าไปซ้อนก็จะเป็น สาวสาว

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2545: 109-111) กล่าวว่า คำซ้อนคือ คำที่มีคำเดียว 2 คำ อันมีความหมายหรือเสียงคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกันซ้อนเข้าคู่กัน เมื่อซ้อนแล้วจะมีความหมายใหม่เกิดขึ้น แม้ว่าบางคำ ความหมายจะไม่แปลกไปกว่าความหมายเดิมมากนัก แต่ต้องมีความหมายและที่ใช้ต่างออกไปบ้าง คำซ้อนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) คำซ้อนเพื่อความหมาย

2) คำซ้อนเพื่อเสียง

คำซ้อนเพื่อความหมาย มีวิธีสร้าง ดังนี้

1) นำคำเดียวที่มีความหมายสมบูรณ์ ที่มีใช้ในภาษามาซ้อนกัน เข้าคู่กัน คำหนึ่งเป็นคำต้น อีกคำหนึ่งเป็นคำท้าย คำต้นกับคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือไปในทำนองเดียวกัน อาจเป็นคำไทยด้วยกันหรือคำต่างประเทศด้วยกันหรือเป็นคำไทยกับคำต่างประเทศซ้อนกันเข้าก็ได้

2) ซ้อนกันแล้วต้องเกิดความหมายใหม่ ซึ่งอาจไม่เปลี่ยนไปจากความหมายเดิมมากนัก หรืออาจเปลี่ยนไปเป็นอันมาก แต่ถึงจะเปลี่ยนความหมายหรือไม่เปลี่ยน ความหมายใหม่ย่อมเนื่องกับความหมายเดิมพอเห็นเค้าความหมายได้

ลักษณะของคำซ้อนเพื่อความหมาย

1) ซ้อนแล้วความหมายจะปรากฏอยู่ที่คำต้นหรือคำท้าย ตรงตามความหมายนั้นเพียงคำใดคำเดียว อีกคำหนึ่งไม่มีความหมายปรากฏ เช่น

ที่มีความหมายปรากฏอยู่ที่คำต้น ได้แก่

ใจคอ (ในความ ใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว)

แก้มคาง (ในความ แก้มคางเปื้อนหมด)

ที่มีความหมายปรากฏอยู่ที่ท้ายคำ ได้แก่

หูดตา (ในความ หูดตาแวววาว)

เนื้อตัว (ในความ เนื้อตัวมอมแมม)

2) ความหมายของคำซ้อน ปรากฏที่คำใดคำเดียวตรงตามความหมายนั้นๆ เช่น

ที่ปรากฏที่คำต้น ได้แก่

ผิดชอบ (ในคำ ความรับผิดชอบ)

ที่ปรากฏท้ายคำ ได้แก่

เท็จจริง (ในคำ ข้อเท็จจริง)

3) ความหมายของคำซ้อนปรากฏอยู่ที่คำทั้งสอง ทั้งคำต้นและคำท้าย เช่น พี่น้อง ความหมายว่าพี่และน้อง แต่ที่ใช้กันทั่วไปมิได้หมายเพียงเท่านั้น แต่หมายถึงผู้ที่อยู่ในวงศ์วานเดียวกัน เป็นเชื้อสายเดียวกัน ใครอายุมากนับเป็นพี่ ใครอายุน้อยนับเป็นน้อง ถ้าใช้ว่าพี่น้องทั้งเดียวกันจึงถือเป็นผู้ร่วมบิดามารดาเดียวกัน

4) ความหมายของคำซ้อนปรากฏเด่นอยู่ที่คำใดคำเดียว ส่วนอีกคำหนึ่งถึงจะไม่มี ความหมายปรากฏแต่ก็ช่วยเน้นความหมายยิ่งขึ้น เช่น

เจิบเจิบ เจิบไม่มีความหมาย แต่ช่วยทำให้คำเจิบเจิบมีความหมายว่า เจิบ มาก ยิ่งกว่าเจิบคำเดียว

5) ความหมายของคำซ้อนกับคำเดียวต่างกันไป บางคำอาจถึงกับเปลี่ยนไปเป็นคนละ ความที่ใดควรใช้ คำเดียวกลับไปใช้คำซ้อนหรือกลับกัน คำซ้อนลักษณะนี้ได้แก่

พร้อม กับ พร้อมเพรียง เช่น เด็กมีความพร้อมที่จะเรียน หมายความว่า ประสาทต่างๆ ถึงเวลาจะทำงานได้ครบถ้วนเพราะ พร้อม แปลว่า เวลาเดียวกันครบครัน ฯลฯ หากใช้ว่าเด็กมีความ พร้อมเพรียงที่จะเรียน ต้องหมายความว่า มีความร่วมใจกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการเรียน เพราะ พร้อมเพรียง มีความหมายเช่นนั้น

6) คำซ้อนที่คำต้นเป็นคำคำเดียวกันแต่คำท้ายต่างกัน ความหมายย่อมแตกต่างกันไป เช่น ชัดช้อง (ติดชะงัดอยู่ไม่สะดวก) กับ ชัดขวาง (ทำให้ไม่สะดวก ไปได้ไม่ตลอด)

7) ความหมายของคำซ้อนขยายกว้างออกไป ไม่ได้จำกัดเฉพาะความหมายของคำเดี่ยวสองคำมาซ้อนกัน ได้แก่

เจ็บไข้ ไม่ได้จำกัดอยู่แต่เพียงเจ็บเพราะบาดแผลหรือฟกช้ำ และมีอาการความร้อนสูง เพราะพิษไข้ แต่หมายถึงอาการไม่สบาย เพราะสุขภาพไม่ดี

8) ความหมายของคำซ้อนเป็นไปในเชิงอุปมา เช่น

อยู่กิน คือ ดำเนินชีวิตฉันสามีภรรยา ไม่ได้หมายเพียงอยู่และกิน

อุ้มชู อาศัยความหมายของ อุ้ม คือเลี้ยงดู กับ ชู คือยกย่อง คำนี้จึงหมายความว่าทั้งบำรุงเลี้ยงดู และเชิดชูยกย่อง

คำซ้อนเพื่อเสียง

คำซ้อนเพื่อเสียง การซ้อนคำเพื่อเสียงมุ่งเพื่อเสียงมากกว่าความหมาย คำที่เข้ามาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มีความหมายเลย มีวิธีสร้าง ดังนี้

1) นำคำที่เสียงมีที่เกิดระดับเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันมาซ้อนกันเข้า

2) ซ้อนกันแล้วจะเกิดความหมายใหม่ ซึ่งโดยมากไม่เนื่องกับความหมายของคำเดี่ยว แต่ละคำที่มีความหมายเนื่องกันก็มี

ลักษณะของคำซ้อนเพื่อเสียง

1) เสียงของคำที่มาซ้อนกันมีที่เกิดใกล้เคียงกัน ที่ถือว่าเป็นเสียงใกล้เคียงกันนั้น อาจเป็นสระหน้ากับกลาง หรือสระหลังกับกลาง หรือสระกลางด้วยกัน ดังนี้

สระหน้ากับกลาง

อิ + อะ	เช่น	จริงจัง ชิงช้าง
เอะ เอ + อะ อา	เช่น	กะกะ เปะปะ เบะบะ ละละ เก้งก้าง
แอะ แอ + อะ อา	เช่น	แกรกราก

สระกลางกับกลาง

อี + อะ	เช่น	ชิงช้าง ดิงดัง กิ่งก้าง ตึกตัก ทึกทัก หักหัก
เอะ เออ + อะ อา	เช่น	เงะเง เทอะทะ เรือร่า เชื้อซ่า เล็กเล็ก เขียวขาบ

สระหลังกับกลาง

อุ + อะ อา	เช่น	ตุ้ต๊ะ ปุปะ กุกัก รุงรัง ปูปีบ ชุ่มชาม รุ่มร่าม
โอะ โอ + อะ อา	เช่น	โด่งดัง กะโถกกะตาก โคร่งคร่าง โฝงผาง
เออะ ออ + อะ อา	เช่น	หมองหมาง

2) เสียงของคำที่มาซ้อนกันมีเสียงที่เกิดระดับเดียวกัน เสียงระดับเดียวกัน คือ เสียงที่เกิดเมื่อโคนลิ้นหรือปลายลิ้นกระดกขึ้นได้ระดับเดียวกัน เสียงสระหน้ากับสระหลังถือว่าอยู่ในระดับเดียวกับคำซ้อนเพื่อเสียงลักษณะนี้มีดังนี้

อุ อุ + อี อี	เช่น	ดุกดิก ยุ่งยั้ง กรุ้มกรุ้ม อุบอับ อู้อี้ บู้บี้ จู๊จี้ สู้สี
โอะ โอ + เอะ เอ	เช่น	โงกเงก โอนเอน โย่งเย่ง บ้างเบ้าง โอ้อี้ โย้เย้ โผเผ
เออะ ออ + แอะ แอ	เช่น	ง่อกเงก จ้องแจ้ง กรอบแกรบ กล่อมแกล่อม อ้อแอ้ จอแจ

ที่เป็นสระผสมก็มี ส่วนมากเป็นสระผสมหน้ากับหลัง ดังนี้

สระหน้ากับหน้า

เอีย + ไอ อาย	เช่น	เรียไร เรียราย เบียงบ้าย เอียงอาย
---------------	------	-----------------------------------

ไอ + เอีย เช่น ไกล่เกลี้ย ไล่เลี้ย

สระหลังกับหลัง

อัว + เอา เช่น ยัวเี่ยว มัวเมา

สระหลังกับหน้า

เอา อาว + ไอ आय เช่น เมามาย ก้าวก้าว
อัว + เอีย เช่น อัวเอีย ยัวเี่ยว ไกล่เกลี้ย คัวมเคี้ยว ปัวนเปียน

3) เสียงของคำที่มาซ้อนกันมีที่เกิดอื่นๆ นอกจากที่กล่าวแล้ว คำที่มีตัวสะกด
ตัวสะกดคำต้น ที่ลงท้ายต่างกันก็มี ดังนี้

สระกลางกับหน้า	อะ + เอีย	เช่น	พับเพียบ
สระกลางกับกลาง	เอือ + อา	เช่น	เจือจาน
สระกลางกับหลัง	อะ + อัว	เช่น	ผันผวน
สระหน้ากับกลาง	เอีย + อา	เช่น	เรื้อราด ตะเกียกตะกาย
สระหน้ากับหลัง	เอ + ออ	เช่น	เรื้อรอน
สระหลังกับกลาง	อัว + อา	เช่น	ชั่วช้า ลวนลาม
สระหลังกับหน้า	อัว + เอ	เช่น	รวนเร สรวนเส
	เอา + อี	เช่น	เข้าชี้
สระหลังกับหลัง	โอ + เอา	เช่น	โง่งง

จินดา เสงสมบุรณ์ (2542: 154) กล่าวว่า คำซ้อน เป็นคำที่เกิดจากการนำหน่วยคำอิสระตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาประกอบ เข้าด้วยกัน โดยที่หน่วยคำที่นำมาประกอบเข้าด้วยกันนั้น มีความหมายเหมือนกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน หรืออาจเป็นหน่วยคำที่มีความหมายตรงกันข้าม ดังนี้

1) คำซ้อนที่เกิดจากหน่วยคำที่มีความหมายเหมือนกัน เช่น บ้านเรือน ทูบตี ขัดข้อง

คู่มือ ตัดสิน

2) คำซ้อนที่เกิดจากหน่วยคำที่มีความหมายเป็นไปในทำนองเดียวกัน เช่น ใจคอ
แก้มคาง ข้าวปลา หูตา หม้อไห ลูกหลาน

3) คำซ้อนที่เกิดจากหน่วยคำที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น ผิดชอบ ชั่วดี เท็จจริง
ได้เสีย เข้าออก

บรรจบ พันธุมธา (2544: 62-67) กล่าวว่า คำซ้อน คือ คำที่มีคำเดียว 2 คำ ที่มี
ความหมายหรือเสียงคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกันซ้อนเข้าคู่กัน เมื่อซ้อน
แล้วจะมีความหมายใหม่เกิดขึ้น แม้ว่าบางคำความหมายจะไม่แปลกไปกว่าความหมายเดิมมากนัก
แต่ก็ต้องมีความหมายและที่ใช้ต่างกันออกไปบ้าง คำซ้อน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) คำซ้อนเพื่อความหมาย คือ การนำคำเดียวที่มีความหมายสมบูรณ์ มีที่ใช้ใน
ภาษามาซ้อนเข้าคู่กันคำหนึ่งเป็นคำต้น อีกคำเป็นคำท้าย คำต้นกับคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน
ใกล้เคียงกันหรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน อาจเป็นคำไทยด้วยกัน หรือเป็นคำไทยกับคำ
ต่างประเทศซ้อนกันก็ได้ และคำที่ซ้อนกันแล้วต้องเกิดความหมายใหม่ ซึ่งอาจไม่เปลี่ยนไปจาก
ความหมายเดิมมากนัก หรืออาจเปลี่ยนไปมาก แต่ถึงจะเปลี่ยนความหมายหรือไม่เปลี่ยนอย่างไรก็
ตามความหมายใหม่ย่อมเนื่องกับความหมายเดิม พอให้เห็นเค้าความหมายได้

2) คำซ้อนเพื่อเสียง มุ่งที่เสียงมากกว่าความหมาย คำที่มาซ้อนกันจึงอาจจะไม่มี
ความหมายเลย เช่น โล กับ เล หรือมีความหมายเพียงคำใดคำเดียว เช่น มอมกับแมม มอม มี
ความหมาย แต่ แมม ไม่มีความหมาย บางทีแต่ละคำมีความหมาย แต่ความหมายไม่เนื่องกับ
ความหมายใหม่เลย เช่น งอแง งอ มีความหมายว่า คด โกง แต่ แ่ง หมายถึงเสียงร้องของเด็ก ส่วน
งอแง หมายความว่า ไม่สู้ เอาใจยาก วิธีการสร้างคำเพื่อเสียง จึงต่างจากคำซ้อนเพื่อความหมาย โดย
จะนำคำที่เสียงมีที่เกิดระดับเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันซ้อนกันเข้า เมื่อซ้อนแล้วจะเกิดความหมาย
ใหม่ ซึ่งโดยมากไม่เนื่องกัน ความหมายของคำเดียวแต่ละคำ แต่ที่ที่มีความหมายเนื่องกันก็มี

กำชัย ทองหล่อ (2519: 285) กล่าวว่า คำซ้อน คือ การใช้คำที่นำคำเดียว 2 คำ มา

ประกอบเป็นความหมายใหม่ โดยคำที่นำมาซ้อนกันนั้นอาจมีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันได้ ซึ่งคำซ้อนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) คำซ้อนเพื่อความหมาย คือการนำคำ 2 คำมาซ้อนกันเพื่อช่วยให้เกิดคำใหม่ที่มีความหมายกระชับ และชัดเจนมากยิ่งขึ้น เช่น

หลีก	หมายถึง	ไปให้พ้นสิ่งกีดขวางหรือไม่ให้กีดเกาะ
เลี่ยง	หมายถึง	ไปอีกทางหนึ่งไม่ให้พบ
หลีกเลี่ยง	หมายถึง	ทำให้ตนไม่ต้องประสบ

2) คำซ้อนเพื่อเสียง คือ การนำคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปซึ่งมีหลายพยางค์ที่มีเพียงสัมผัสกัน จะมีมาซ้อนกัน ความหมายของคำซ้อนเพื่อเพียงว่าจะมีคำหรือมีหลายพยางค์ แต่ความหมายของคำจะปรากฏที่คำต้นหรือคำท้ายคำใดคำหนึ่ง โดยอีกคำที่ไม่ปรากฏความหมายจะช่วยเน้นความหมายมากยิ่งขึ้นหรือความหมายใหม่ที่ได้จะมีความต่อเนื่องกัน เช่น

รู้เห็น	หมายถึง	รู้และเห็น
เป็นใจ	หมายถึง	แอบช่วย
รู้เห็นเป็นใจ	หมายถึง	รู้และช่วยเหลือ

สุนันท์ อัญชลินุกูล (2546: 32) กล่าวถึงความหมายของคำซ้อน สรุปได้ว่า คำซ้อน คือ การนำสองคำที่อาจใช้ในภาษาถิ่นคนละถิ่น หรือใช้ต่างเวลากันแต่มีความหมายเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกัน หรือมีความหมายตรงข้ามกันมาซ้อนกัน เพื่อให้กลายเป็นคำอีกคำหนึ่งที่มีความหมายกว้างขึ้น เช่น บ้านเรือน เช็ดหลาบ ชั่วดี เท็จจริง เป็นต้น

จากความหมายคำซ้อนดังที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าคำซ้อน คือ คำที่เกิดจากคำมูลตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปซึ่งมีความหมายเหมือนกันหรือไปในทำนองเดียวกันหรือมีความหมายต่างกันโดยลักษณะตรงข้าม มารวมกันทำให้เกิดคำใหม่ขึ้นมา คำซ้อนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ คำซ้อนเพื่อความหมายและคำซ้อนเพื่อเสียง

3. คำซ้ำ

อนันต์ ทรงวิทยา และเนาวรัตน์ ทรงวิทยา (2524: 81-84) กล่าวว่า คำซ้ำ เป็นวิธีการสร้างคำในภาษาไทยอย่างหนึ่ง ด้วยการออกเสียงของ คำนั้นซ้ำกัน เพื่อให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของผู้ใช้ในภาษาไทยมี คำซ้ำอยู่เป็นจำนวนมาก แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ คำซ้ำทั้งคำ กับ คำซ้ำบางส่วน

1) คำซ้ำทั้งคำ ได้แก่ คำซ้ำที่ออกเสียงคำนั้นซ้ำกันหมดทุกพยางค์ อาจจะซ้ำกัน 2 ครั้ง หรือมากกว่าก็ได้ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการใช้คำซ้ำหลายประการ ดังนี้

1.1) ซ้ำคำเพื่อให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปเป็นพหูพจน์ บอกจำนวนมากกว่าหนึ่ง

เด็กๆชอบเล่นกีฬา

เขามีเงินเป็นล้านๆ

เราคอยเธอเป็นชั่วโมงๆ

1.2) ซ้ำกันเพื่อกำหนดความหมายของคำให้ชัดเจนมีน้ำหนักยิ่งขึ้นอาจจะเลียนเสียงธรรมชาติ เสียงสัตว์ หรือ ลักษณะอาการต่างๆ ก็ได้ เช่น

ปลาตัวใหญ่ๆ

เปิดร้องก๊ากๆ

เดินให้ดีๆ

น้ำไหลจ๊อกๆ

หรือจะใช้ความหมายของคำนั้นชัดเจนมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้นอีก โดยการเปลี่ยนเสียงคำหน้าให้เป็นเสียงสูงกว่าคำหน้าและคำหลัง เช่น ดูดูดู รอรอรอ ดีดีดี

1.3) ซ้ำกันเพื่อแยกความหมายออกเป็นสัดส่วนกัน เช่น

เดินเป็นแถวๆ

หันเป็นชั้นๆ

ไล่เป็นชุดๆ

1.4) คำคำเพื่อบอกความหมายเป็นเชิงคาดคะเน หรือประมาณ ไม่แน่นอน เช่น

พบกันค่าๆ

อยู่ข้างๆบ้าน

ไปโรงเรียนเช้าๆ

จะไปเร็วๆนี้

1.5) คำคำเพื่อให้เกิดความหมายใหม่ อาจจะคำคำเดียวหรือมากกว่าก็ได้ เช่น

ลวกๆ	หมายถึง	รีบร้อน
ไปๆมาๆ	หมายถึง	ในที่สุด
พื้นๆ	หมายถึง	ธรรมดา
กล้วยๆหมูๆ	หมายถึง	ง่าย สะดวก

1.6) คำคำเพื่อความไพเราะในการออกเสียง ด้วยวิธีกร่อนคำหน้าเป็นเสียงสระอะ เช่น

ระริก	กร่อนมาจาก	ริกๆ
ละลิว	กร่อนมาจาก	ลิวๆ
จะแจ้	กร่อนมาจาก	แจ้ๆ
วะวบ	กร่อนมาจาก	วบๆ

2) คำซ้ำบางส่วน ได้แก่คำซ้ำที่ออกเสียงซ้ำกันไปหมดทุกพยางค์ของคำ อาจจะซ้ำเฉพาะเสียง พยัญชนะ สระ หรือตัวสะกด อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ มีลักษณะสำคัญหลายประการ คือ คำซ้ำที่เกิดจากการผลัดกันของเสียง (Dissimilation) เพื่อช่วยการออกเสียงสะดวกเป็นสำคัญ ใน

ภาษาไทยมีคำซ้ำประเภทนี้เป็นจำนวนมาก เช่น มอมแมม โคลงเคลง ง่อนแง่น ออดแอด โซเซ จุ่มจุ่ม ฯลฯ

บรรจบ พันธุเมธา (2544: 62-80) กล่าวว่า คำซ้ำ คือ คำคำเดียวกัน นำมากล่าว 2 ครั้ง มีความหมายเน้นหนัก หรือ บางทีต่างกันไปกับคำเดี่ยวเพียงคำเดียว จึงถือเป็นการสร้างคำใหม่ มีความหมายใหม่ ทำนองเดียวกับคำซ้อน ต่างกันก็เพียงคำซ้ำ ใช้คำคำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้นและเพื่อให้รู้ว่า คำที่กล่าวซ้ำกัน 2 ครั้งนั้นเป็นคำซ้ำ ใช้คำคำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้นและเพื่อให้รู้ว่า คำที่กล่าวซ้ำกัน 2 ครั้งนั้น เป็นคำซ้ำ ไม่ใช่คำเดี่ยวๆเรียงกัน จึงต้องคิดเครื่องหมายกำกับไว้ในภาษาไทย ใช้ไม้ยมกแทนคำท้ายๆ ที่ซ้ำกับคำต้น (ยมก แปลว่าคู่ ไม้ยมก จึงใช้สำหรับคำซ้ำที่มาเป็นคู่ๆกันเท่านั้น ไม่ได้มีไว้แทนคำอื่นๆ ที่มีเสียงเดียวกันทุกคำไป) หากไม่ใช่ไม้ยมก จะทำให้สับสนมากกว่า คำใดเป็นคำเดี่ยว คำใดเป็นคำซ้ำ เช่น ชาวนาใส่เสื้อ คำคำ คำนา หรือ พุดพุดไปอย่างนั้นเอง (พุดไม่ใช่คำซ้ำ) เป็นต้น การซ้ำคำเป็นการนำคำคำเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นคำนาม สรรพนาม กริยา หรือวิเศษณ์ก็ได้ มาซ้อนกัน เช่น เด็กๆ เราๆ เขียนๆ สวยๆ หรือนำคำที่ซ้ำกันมาซ้อนกันเข้าอีกที แต่ความหมายจะต้องคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรืออาจจะเน้นหรือไม่เน้นต่างกัน แต่บางทีความหมายอาจเปลี่ยนไปไม่เนื่องกับความหมายของคำเดี่ยวๆ เลยก็มี คำซ้ำแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

- 1) การใช้คำซ้ำคำเดี่ยว คือ การนำคำคำเดียวกันมากล่าวซ้ำกันเพียงครั้งเดียว โดยใช้เครื่องหมาย ไม้ยมก (๑) แสดงการซ้ำคำ
- 2) การใช้คำซ้ำซ้อนกัน คือ การนำคำซ้ำคำเดี่ยวตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปมาซ้อนกัน โดยคำซ้ำที่นำมาซ้อนกันนี้อาจมีความหมายใกล้เคียงกัน หรือตรงข้ามกันก็ได้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2529: 21) กล่าวว่า คำซ้ำ คือ คำคำเดียวกันนำมากล่าว 2 ครั้ง คำคำเดียวกันอาจเป็นคำนาม สรรพนาม กริยา หรือ วิเศษณ์ก็ได้มาซ้ำกันเข้า เช่น น้องๆ รวยๆ เมาๆ เธอๆ หรือนำคำที่ซ้ำกันมาซ้อนกัน เช่น พี่ๆ น้องๆ เธอๆ ท่านๆ ฯลฯ เมื่อซ้ำคำแล้วอาจมีความหมายเดิมตามความหมายของคำเดี่ยวๆ แต่อาจจะเน้นหรือไม่เน้นต่างกัน หรือบางทีความหมายต่างจากกันไปกับคำเดี่ยวเพียงคำเดียว

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2534: 85) กล่าวว่า คำซ้ำได้แก่ คำที่เกิดจากการออก

เสียงหน่วยคำเดียวกัน 2 ครั้ง เมื่อกล่าวซ้ำแล้วความหมายของคำอาจเน้นหนักหรือเบาลงต่างไปจาก
ความหมายของคำเดิม คำเดียวซึ่งในการเขียนคำซ้ำในภาษาไทยติดเครื่องหมายที่เรียกว่าไม้ยมก
ไว้เขียนแทนคำซ้ำคำหลัง เช่น

เด็กเด็ก	เขียนเป็น	เด็กๆ
ทั่วทั่วไป	เขียนเป็น	ทั่วๆไป

พระอภิปรัชญา (2544: 50) กล่าวว่า คำซ้ำ หมายถึง การนำคำหรือวลีที่มี
ตัวสะกด และมีความหมายเหมือนกัน เขียนเหมือนกันมาเรียงติดกันหรือมีคำอื่นคั่น อาจซ้ำคำใน
วรรคเดียวกันหรือต่างวรรคก็ได้ การซ้ำคำเป็นการย้ำความให้ข้อความมีความหมายหนักแน่นขึ้น
และช่วยให้ข้อความสละสลวยเพราะฟังยิ่งขึ้น

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541: 77) กล่าวว่า การซ้ำคำ เป็นการหาหน่วยคำเดิมมากล่าวซ้ำอีก
ครั้งหนึ่ง คำชนิดนี้เรียกว่า “คำซ้ำ” เช่น แว่วๆ วาบๆ คิกๆ เหมะๆ คำซ้ำนี้บางคำใช้คำซ้อนแทนได้
โดยความหมายไม่เปลี่ยน เช่น แว่วๆ เป็นแว่ววาบ คิกๆ เป็น คิกคัก เหมะๆ เป็น เหมะเจาะ

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2545: 109-111) กล่าวว่า คำซ้ำ คือ คำคำเดียวมากล่าว 2 ครั้ง จะ
มีความหมายเน้นหนักหรือบางที่ต่างกันไปกับคำเดี่ยวเพียงคำเดียว จึงถือว่าเป็นการสร้างคำใหม่มี
ความหมายใหม่ ทำนองเดียวกับคำซ้อน ต่างกันก็เพียงแต่คำซ้ำใช้คำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้น และ
เพื่อให้รู้ว่าคำที่กล่าว 2 ครั้งนั้นเป็นคำซ้ำไม่ใช่คำเดี่ยวๆเรียงกัน จึงต้องติดเครื่องหมายกำกับไว้ใน
ภาษาไทย ใช้ไม้ยมกแทนคำท้ายที่ซ้ำกับคำต้น

ลักษณะของคำซ้ำ

1) คำซ้ำที่ซ้ำคำนาม แสดงพหูพจน์ บอกว่านามนั้นมีจำนวนมากกว่าหนึ่ง ได้แก่ เด็กๆ
หนุ่มๆ สาวๆ เช่น

เห็นเด็กๆเล่นอยู่ในสนาม
มีแต่หนุ่มๆสาวๆเดินไปเดินมา

- 2) คำซ้ำที่ซ้ำขยายนาม แสดงพหูพจน์ก็มี เน้นลักษณะก็มี เช่น

ฉันให้เสื้อดีๆเขาไป
เสื้อตัวนี้ยังดีๆอยู่
มีแต่ปลาเป็นๆ

3) คำซ้ำที่ซ้ำขยาย นาม หรือสรรพนาม แสดงความไม่เจาะจง หากพูดคำเดียวคำเดียวย่อมเป็นการยืนยันเจาะจงแน่นอนลงไป เช่น มะม่วงลูกเล็ก แสดงว่า เล็ก แน่ไม่เป็นอื่น แต่ถ้าหากใช้คำซ้ำ ว่าลูกเล็กๆ แสดงว่าอาจจะไม่เล็กทั้งหมด มีเล็กบ้างใหญ่บ้าง แต่ส่วนมากเห็นแต่ลูกเล็กๆ

4) คำซ้ำที่ซ้ำคำนามหรือคำบอกจำนวนนับ จะแยกความหมายออกเป็นส่วนๆ เมื่อมีคำเป็นมาข้างหน้า ถ้าใช้คำเดียวก็เป็นเพียงจำนวนครั้งเดียว แต่ถ้าใช้คำซ้ำนอกจากจะว่าจำนวนนั้นมีมากกว่าหนึ่งแล้วยังแยกออกไปเป็นทีละหนึ่งๆ อีกด้วย เช่น

ซังเป็นกิโลๆ (ซังทีละกิโล ละมีมากกว่ากิโลหนึ่ง)
แตกเป็นเสี่ยงๆ (แตกออกหลายชั้น แต่ละชั้นกระจัดกระจายกันไป)

- 5) คำซ้ำที่ซ้ำคำบุพบท หรือคำขยาย ใช้ขยายกริยาบอกความเน้นเมื่อเป็นคำสั่ง เช่น

ที่ซ้ำคำบุพบท ได้แก่ เขียนกลางๆ, นั่งในๆ
ที่ซ้ำคำขยาย ได้แก่ เขียนดีๆ, พูดดีๆ

6) คำซ้ำที่ซ้ำจากคำซ้ำ 2 คู่ ใช้เป็นคำขยายบอกความเน้น เช่น ออดๆ แอดๆ แสดงว่าปวยไข้เสมอกว่า ออดแอด งอๆแงๆ คุณจะไม่นั่งคงยิ่งกว่า งอแง

7) คำซ้ำที่ซ้ำคำซ้อน 2 คู่ มีความหมายต่างออกไปไม่เนื่องกับความหมายเดิมใช้เป็นคำขยาย เช่น

ไปๆมาๆ มาลงที่นั่นคนเดียว
ไปๆมาๆ หมายความว่า ในที่สุด

ดีๆชั่วๆ ก็ลูกของเรา
ดีๆชั่วๆ หมายความว่า อย่างไรก็ตาม

8) คำซ้ำที่ซ้ำคำนามก็มี คำกริยา หรือคำกริยาที่มีความหมายต่างออกไป ไม่เนื่องกับความหมายเดิม ใช้เป็นคำขยาย เช่น

ที่ซ้ำคำนาม	ได้แก่	พินๆ (ธรรมดา)
ที่ซ้ำคำกริยา	ได้แก่	ส่งๆ (พอฟันตัว)
ที่ซ้ำคำขยาย	ได้แก่	ดีๆ (ปรกติ เช่น อยู่ดีๆ ก็มีคนมาว่า)

จินดา เสงสมบุญ (2542: 159) กล่าวว่า คำซ้ำ (Reduplication) หมายถึง คำที่เกิดจากการนำหน่วยคำมาออกเสียงซ้ำคำเดิมเป็น 2 ครั้งขึ้นไปแล้วทำให้ความหมายต่างไปจากคำเดิม ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

- 1) คำซ้ำประเภทคงรูปที่ซ้ำ เช่น คำๆ ดีๆ ใครๆ เจ็บๆ เด็ดๆ คิดๆ
- 2) คำซ้ำประเภทที่เปลี่ยนเสียง เช่น กินเกิน ผิผอ คำคำ ดีดี อหองอาหาร
อาหารอาเหิน

อนันต์ ทรงวิทยา และเนาวรัตน์ ทรงวิทยา (2524: 84-85) กล่าวว่า คำซ้ำ คือ การออกเสียงคำมูลซ้ำกัน 2 ครั้งขึ้นไป คำซ้ำนี้สร้างขึ้นเพื่อยืนยันความหมายของคำ และบางครั้งยังมีความหมายต่างไปจากคำมูลด้วย

ดังนั้นสรุปได้ว่า คำซ้ำหมายถึง การนำคำคำเดียวกันมากล่าว 2 ครั้งเพื่อยืนยันความหมายของคำและอารมณ์ความรู้สึก

4. คำเฉพาะกลุ่ม

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522: 68-79) กล่าวว่า คำเฉพาะกลุ่ม หมายถึงคำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นใช้กันภายในกลุ่มของตน สามารถสื่อความหมายเข้าใจได้ดีเฉพาะคนในวงการเดียวกันเท่านั้น คนอื่น ๆ มักจะไม่เข้าใจนอกจากตั้งใจศึกษาเป็นพิเศษเท่านั้น เช่น คำว่า ยิงเชียว และ ผ่าเชียว เป็นคำเฉพาะกลุ่มอาชญากร

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2525: 186) กล่าวถึง คำที่ไม่ควรใช้ในการเขียนไว้ในหนังสือศิลปะการเขียน สรุปได้คือ คำเฉพาะกลุ่ม คือ ภาษาเฉพาะกลุ่ม เป็นภาษาปัจจุบันแต่รู้กันในหมู่คนเพียงบางกลุ่ม คำในภาษาเฉพาะบางกลุ่มนี้อาจเป็นคำที่ใช้กันในหมู่คนเพียงสองสามคนไปจนถึงคำที่ใช้กันในถิ่นหรือภาคต่าง ๆ ก็ได้ คำที่เป็นภาษาถิ่นนั้น แม้จะใช้ติดต่อพูดจากกัน แต่ก็มีภาษาราชการซึ่งใช้เป็นสื่อกลางรวมกันทั่วประเทศ คำชนิดนี้จึงใช้เป็นภาษาราชการหรือเขียนเรื่องให้คนทั้งประเทศอ่านเข้าใจไม่ได้ เพราะภาษาของคนภาคอีสาน คนภาคใต้ไม่เข้าใจ ภาษาของคนภาคเหนือ คนภาคกลางไม่เข้าใจ ดังนั้นทุกประเทศจึงต้องกำหนดภาษาราชการขึ้น เพื่อให้คนทุกภาคเข้าใจและใช้ภาษานี้ในการสื่อสาร

ภาษาเฉพาะอาชีพ หรือ ภาษาเฉพาะกลุ่ม (jargon) เป็นคำเรียกการใช้ภาษาหรือคำศัพท์สำหรับเฉพาะกลุ่มหรือเฉพาะอาชีพ ซึ่งมีลักษณะของศัพท์สแลงหรือภาษาพูด ภาษาเฉพาะอาชีพมักใช้ในการพูดสำหรับเข้าใจกันเฉพาะกลุ่มเพื่อไม่ต้องใช้ภาษาหรือคำที่ยืดยาว ซึ่งมักจะทำให้ผู้ใช้ภายนอกไม่เข้าใจ (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 68-79)

จากคำกล่าวข้างต้นคำเฉพาะกลุ่มสรุปได้ว่า คำเฉพาะกลุ่ม คือ ภาษาเฉพาะกลุ่มที่คิดขึ้นใช้กันภายในกลุ่มของตน สามารถสื่อความหมายเข้าใจได้ดีเฉพาะคนในวงการเดียวกัน ไม่ใช่เป็นภาษาราชการ

5. ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522: 68-79) กล่าวว่า ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค เป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อใช้ในกิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง ในระยะแรกที่บัญญัติขึ้นมามหาไม่ได้รับความ

นิยมก็จะเลิกไปในที่สุด เรียกว่า “ไม่ติด” แต่ปากคนพากันใช้ตามก็อาจกลายเป็นศัพท์ทั่วๆไปได้ ซึ่งแต่ละคำย่อมจะใช้เวลาไม่เท่ากัน เช่น ประชาธิปไตย รัฐสภา รัฐมนตรี ประสบการณ์ ฯลฯ

จากข้อความข้างต้นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิคสรุปได้ว่า ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิคคือ คำที่สร้างขึ้นมาใหม่เพื่อใช้ในการสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการเขียนเอกสารของทางราชการ และการเรียนการสอน ผู้ออกศัพท์บัญญัติในปัจจุบันคือราชบัณฑิตยสถาน ศัพท์บัญญัติจะแบ่งออกเป็นหมวดหมู่ต่างๆ

6. คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

วิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2550: 10) กล่าวถึงการทับศัพท์ว่า การทับศัพท์(Phonetic Substitution) เป็นวิธีการยืมคำ จากภาษาหนึ่งเข้าไปใช้ในอีกภาษาหนึ่งโดยตรง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูป คือพยายามรักษาลักษณะเด่นของภาษาเดิมเอาไว้ เช่น เทนนิส = tennis, กีวี = kiwi, สูท = suit, ทีม = team, เทอม = term, เมล์ = mail, โบนัส = bonus, เครดิต = credit ฯลฯ

ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช (2538: 29) กล่าวว่า การเขียนคำทับศัพท์จากภาษาต่างประเทศเป็นคำที่นำมาใช้ในภาษาไทย จนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย จะเป็นการเขียนทับศัพท์โดยตรงหรือเลียนเสียงก็ตาม แม้จะมีเครื่องหมายวรรณยุกต์อยู่ด้วยก็เก็บไว้ตามนั้น เช่นคำว่า ก๊อปปี้ แก๊ส ลูกกอล์ฟ เชอร์รี่ ทอฟฟี่ ปู๊ฟ ปลั๊ก ฟูลสแต็ก รันบี้ แท็กชี วิสกี ฯลฯ

สุนันท์ อัญชลีบุญ (2546: 62-72) กล่าวว่า การทับศัพท์หมายถึง การนำเอาคำภาษาอื่นมาใช้สื่อความหมาย โดยการถ่ายเสียงตัวอักษรทุกตัวเป็นอักษรไทยที่มีเสียงใกล้เคียงกับคำเดิมมากที่สุด แต่เนื่องจากระบบเสียงของภาษาต่างกัน การถ่ายเสียงจึงมีการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับระบบเสียงของภาษาที่นำศัพท์นั้นมาใช้ การทับศัพท์ในภาษาไทยมีหลายวิธีดังนี้

- 1) การทับศัพท์ที่ใกล้เคียงศัพท์เดิม เช่น fashion ทับศัพท์เป็น แฟชั่น
- 2) การทับศัพท์ที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ เช่น salmon ทับศัพท์เป็น ซัลมอน

- 3) การทับศัพท์แบบลากเข้าความ เช่น Doctor House ทับศัพท์เป็น หมอเหา
- 4) การทับศัพท์แบบตัดคำให้สั้นลง เช่น football ตัดเป็น บอล
- 5) การทับศัพท์บางส่วน เช่น Tear Gas ทับศัพท์เป็น แก๊สน้ำตา
- 6) คำยืมทับศัพท์จากภาษาต่างๆ เช่น คำยืมทับศัพท์จากภาษาบาลี-สันสกฤต เช่น ปลุลก (บาลี) บัลลังก์ (ไทย)

จากที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า การทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ หมายถึง การยืมคำจากภาษาหนึ่งเข้าไปในอีกภาษาหนึ่ง โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูป และถ่ายเสียงตัวอักษรทุกตัวเข้าไปในอีกภาษาหนึ่งให้มีเสียงใกล้เคียงกับภาษาเดิมมากที่สุด

7. คำย่อ

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2525: 186) กล่าวว่า คำย่อคือ การลดรูปของคำหรือการทำให้คำนั้นสั้นลงโดยทั่วไปการย่อคำจะปรากฏในรูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) เช่น พ.ศ. ย่อมาจากพุทธศักราช, ต.ย่อมาจาก ตำบล เป็นต้น

ดวงใจ ไทยอุบล (2543: 110) กล่าวว่า คำย่อ หมายถึง คำที่เขียนเพื่อต้องการประหยัดเนื้อที่ในการพิมพ์หรือเพื่อประหยัดถ้อยคำมี 2 ประเภท คือ

- 1) คำย่อที่มีใช้อย่างไม่เป็นทางการและไม่เป็นที่เข้าใจโดยทั่วไป เช่น ร.ร. อาจหมายถึง โรงเรียนหรือโรงแรมก็ได้
- 2) คำย่อที่มีใช้อย่างเป็นทางการเป็นที่รู้จักกันดีและใช้กันโดยทั่วไป เช่น พ.ศ. (พุทธศักราช), ค.ศ. (คริสต์ศักราช), ส.ค.ส. (ส่งความสุข), ม.ร.ว. (ราชวงศ์), ม.ล. (หม่อมหลวง)

บางครั้งการใช้คำย่อโดยวิธีพูดละไว้ในฐานที่เข้าใจ เช่น

เมืองกาญจน์	หมายถึง	จังหวัดกาญจนบุรี
นายกฯ	หมายถึง	นายกรัฐมนตรี
จุฬาฯ	หมายถึง	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กำชัย ทองหล่อ (2529: 158) กล่าวว่า การยืมคำเป็นการนำคำมาใช้โดยการยืมหรือตัดจากคำเต็มหรือกลุ่มคำเป็นการพูดสั้นๆ ละส่วนที่เหลือไว้ในฐานที่เข้าใจ เป็นคำที่คนทั่วไปสามารถเข้าใจได้ การใช้คำยืมทำให้เนื้อความกระชับไม่เปลืองเนื้อที่นอกจากนี้ยังเป็นการเร้าความสนใจของผู้อ่านอีกด้วย แต่การยืมบางคำก็ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปได้เช่นเดียวกันซึ่งลักษณะการยืมคำมี 3 ลักษณะ คือ

1) การยืมที่เหลือเฉพาะส่วนหน้าของคำ เป็นคำยืมที่นำเอาเฉพาะส่วนหน้าคำหรือกลุ่มคำมาใช้

ตัวอย่างเช่น

“ชิโก้ยืมทีมลีดส์ลงได้ลูกสาว” (มติชน 30 กรกฎาคม 2545)

คำว่า ชิง เป็นคำยืมเหลือเฉพาะส่วนหน้า มาจากคำเต็มว่า ชิงประดู่โดยผู้เขียน เขียนเฉพาะส่วนหน้าและส่วนหลังไว้แต่ก็เป็นที่เข้าใจได้ว่า ชิโก้ต้องการจะชิงประดู่สโมสรลีดส์ในศึกในการแข่งขันนัดกระชับมิตร เพื่อเป็นการฉลองที่ได้ลูกสาวคนแรก

2) การยืมที่ตัดส่วนกลางของคำออก เป็นการยืมโดยเหลือคำส่วนหน้าและส่วนหลัง คำยืมชนิดนี้มาจากการที่คนทั่วไปนิยมพูดยืมคำบางคำจนติดปาก บางครั้งก็ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป

ตัวอย่างเช่น

“สุวัจน์ เดินหน้าปิดเจ้าภาพกีฬาพหุศาสตร์โลก” (ไทยรัฐ 21 ตุลาคม 2545)

คำว่า มหาลัย เป็นการตัดคำส่วนกลางออกเหลือเฉพาะส่วนหน้าและส่วนหลังของคำ มาจากคำเต็มว่า มหาวิทยาลัย ซึ่งในความจริงแล้วเป็นการย่อคำที่ผิด แต่ก็มักพบเห็นอยู่เสมอ

3) การย่อที่เหลือเฉพาะส่วนหลังของคำ เป็นคำย่อที่ตัดส่วนหน้าออก เหลือเฉพาะส่วนหลัง

ตัวอย่างเช่น

“ลีดส์อัลเฟอร์ก็ใช้ลูกไม้สกปรกของซ็อลลิโอ ประธานสโมสรยันไม่ขายแน่นอน”

(มติชน 18 กรกฎาคม 2545)

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2525: 186) กล่าวว่า คำย่อ เป็นการย่อคำให้สั้นลงจากคำเดิม โดยจะใส่เครื่องหมายไปยาลน้อย (๑) กำกับไว้ที่ท้ายคำ ส่วนใหญ่เป็นคำย่อที่ผู้อ่านรู้จักและคุ้นเคยแล้ว เช่น

นายกฯ

ย่อมาจาก

นายกรัฐมนตรี

รัฐมนตรีว่าการฯ

ย่อมาจาก

รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

ดังนั้นการย่อคำจึงหมายถึง การทำให้คำนั้นสั้นลงโดยการใช้อยุชนะตัวแรกของคำตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) เพื่อทำให้ประหยัดเวลาในการเขียน แต่คำที่ย่อนั้นต้องเป็นคำที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกันคืออยู่แล้ว

8. คำสแลง

ปรีชา ช้างขวัญยืน(2525: 198) กล่าวว่า คำสแลง คือ คำที่จัดอยู่ในประเภทคำต่ำ คำต่ำมีหลายชนิด เช่น คำตลาด คำสอนงาม คำต่ำ คำพวน เป็นต้น คำสแลงส่วนมากเป็นคำต่างๆ ไปที่นำมาใช้ในความหมายเฉพาะ และใช้กันชั่วระยะหนึ่ง เมื่อชินแล้วก็มักสร้างคำขึ้นมาใหม่ คำสแลงบางคำอาจติดอยู่ภายในภาษาเป็นเวลานาน เช่น คำว่า เซย แต่ส่วนมากจะไม่ติด คำเหล่านี้มักมีความหมายกว้างมากและแปลตายตัวไม่ได้ แต่ก็มีความหมายเฉพาะตัวอยู่ เช่น คำว่า นิ่ง เปรี๊ยะ ซ่าส์

มันส์ แสบ ขอบแสบ เหลือรับประทาน ไถ ถังแตก กิน ไม่เอาไหน ช่วยไม่ได้ วดดวง ประสาท บั่นท้าย อย่างว่า เป็นต้น คำเหล่านี้มีความหมายกว้างขวาง ใช้ได้หลายเรื่อง

ดวงใจ ไทยอุบล (2543: 109) กล่าวว่า คำสแลง เป็นคำที่นิยมใช้กันในหมู่นักกลุ่มหนึ่ง มักจะได้รับความนิยมเป็นครั้งคราวแล้วก็เลิกใช้กันไป มีน้อยคำที่จะคงทน ถือกันว่าเป็นคำที่ไม่สุภาพนัก เช่น มั่ว คั่ว คำน้ำ เอียน หิว แห้ง ซ่า แชว มันส์

พะอบ โปษกฤษณะ (2544: 68) กล่าวว่า คำสแลง เป็นคำที่นิยมใช้กันในหมู่นักกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง มักจะได้รับความนิยมเป็นครั้งคราวแล้วก็เลิกใช้กันไป มีน้อยคำที่จะคงทน คำสแลงจะเปลี่ยนไปเรื่อยตามความเปลี่ยนแปลงของสังคม เมื่อเกิดขึ้นและใช้กันอยู่ระยะหนึ่งก็อาจหายไป จากนั้นก็มีคำสแลงใหม่ๆ เกิดขึ้นมาอีก เช่น ซ่า คิ่น เซ้งวับ จีบจ้อย บ๊องส์ เจ๋ง ฯลฯ

พัชรีย์ สายสิทธิ์ (2538: 24) กล่าวว่าถึงความหมายของคำสแลงว่า “คำสแลงเป็นคำที่เพิ่มสีสันความมีชีวิต-ชีวา และพลังแห่งความหมายของคำให้มากขึ้น อันเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่น่าสนใจ แต่คำสแลงก็ไม่ได้รับการยกย่องให้เป็นภาษามาตรฐาน”

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541: 77) กล่าวว่า คำสแลง เป็นคำที่ตั้งขึ้นตามอารมณ์ของเด็กวัยรุ่น คำเหล่านี้เกิดขึ้นชั่วครั้งชั่วคราวแล้วก็หายไป เช่น

“เครื่องรับแบบแยกส่วนที่ดีๆ เห็นทีจะต้องซิดซ่ายให้เคนวูด KR-6030 เสียแล้ว”

คำว่า ซิดซ่าย หมายความว่า หลีกทางให้

“สวยเสียอย่าง เรื่องดังไม่ต้องลุ้น”

ลุ้น หมายถึง การสนับสนุนให้ทำสิ่งที่ผู้สนับสนุนต้องการ

ดวงใจ ไทยอุบล (2543: 109) กล่าวว่า คำสแลง หมายถึง คำที่ใช้กับเฉพาะคนบางกลุ่ม คำสแลงเป็นคำที่ใช้ผิดไปจากธรรมดาในด้านความหมาย และ ด้านเสียง มักนิยมใช้ชั่วคราวแล้ว

ก็หมดความนิยมไป แต่จะมีคำเกิดขึ้นมาใหม่ตามยุคสมัย เช่น เบี้ยว ซ่าส์ แซว มั่นส์ เก้าก๊ีก์ ซิงซิง ไม่สน กูละเบือ แห้วไปเลย ซือบือ ชั่วบริสุทธิ์

สุนันท์ อัลฮิลินุกุล (2546: 39-42) กล่าวถึงคำสแลงไว้ซึ่งสรุปได้ว่า คำสแลงเป็น ลักษณะคำที่เกิดจากคนกลุ่มหนึ่ง ในสังคมที่มีการคิดคำมาใช้เฉพาะกลุ่มของตน ต่อมาคนส่วนใหญ่ ในสังคมรับไปใช้งานกลายเป็นคำที่ได้รับการยอมรับในที่สุด และมักนำมาใช้ในวงการหนังสือพิมพ์ คำสแลงเป็นลักษณะของคำที่เกิดใหม่ในภาษาไทยมีทั้งคำพยางค์เดียวและหลายพยางค์ ส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ใช้ในวงการกีฬา โฆษณา บันเทิง และการเมืองซึ่งต้องการคำที่แปลกใหม่ ๆ ใหม่ ๆ มาใช้ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ผู้ฟัง เช่น โก้ เก๋ เค็ยง ย่า อ่วม

จากคำกล่าวข้างต้นสรุปคำสแลงได้ว่า คำสแลงเป็นถ้อยคำที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม มีการใช้อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง มักจะได้รับความนิยมเป็นครั้งคราวแล้วก็เลิกใช้กันไป ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้องตามหลักภาษา

9. คำคำหรือคำหยาบ

ปราณี สุรสิทธิ์ (2541: 70) กล่าวว่า คำหยาบได้แก่ คำที่ระคายหู ไม่พึงใช้ในหมู่ผู้มี กิริยาวาจาดี เช่น อ้าย อี มึง กู ตอแหล วะ แดก เสือก ห่า ฯลฯ

ดวงใจ ไทยอุบล (2543: 109) กล่าวว่า คำหยาบ หมายถึง คำที่ใช้ดูต่ำกว่ากล่าว เสียดสี ประชดประชัน หรือ สบถสาบาน โดยทั่วไปแล้วเป็นคำไม่สุภาพ และจะไม่ใช้พูดกันในอารมณ์ ปกติ เช่น เสือก ระบาย บัดซบ หาพ้อหาแม่มัน แม่่งมัน เด็กแวร นิบหาย หาหอก

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2525: 186-198) กล่าวถึง คำที่ไม่ควรใช้ในการเขียนไว้ในหนังสือ ศิลปะการเขียน สรุปได้คือ คำหยาบ ได้แก่คำที่ต่ำกว่าภาษาพูดลงไป คำหยาบนั้นถือว่าเป็นคำที่ใช้ พูดไม่ได้ เพราะถ้าพูดก็เป็นการดูหมิ่นผู้ฟัง หรือคำที่ต่ำมากๆ คือ คำด่ามันใช้ทำร้ายผู้ฟัง คำที่ไม่ ถึงกับเป็นคำด่า แต่นับเป็นคำหยาบที่มีอยู่มาก เช่น เสือก นิบหาย กวนดิน บรรลัษ เป็นต้น คำคำก็ รวมอยู่ในประเภทคำหยาบด้วย คำเหล่านี้เป็นคำที่ไม่ควรใช้ในการเขียน

พะออบ โปษกฤษณะ (2544: 39) กล่าวว่า คำคำ (Vulgarism) ถือว่าเป็นภาษาหยาบ เป็นคำหยาบคาย เช่น ภู มึง ล้างชวย แป้นกระบาล คำคำและคำสบถสาบานต่างๆ ฯลฯ

จากคำกล่าวข้างต้นสรุปคำคำคำหยาบได้ว่า คำคำหรือคำหยาบ คือ คำที่ไม่เหมาะที่จะ นำมาพูดและเขียน ไม่พึงใช้ในหมู่ผู้มีกิริยาวาจาดี ส่วนมากมักจะเป็นคำคำ คำเสียดสีประชด คำสบถต่างๆ

10. คำภาษาตลาด

ปราณี สุรสิทธิ์ (2519: 89) กล่าวว่า คำตลาดเป็นคำที่ใช้พูดกันในหมู่คนธรรมดาสามัญ โดยมีได้คำนึงถึงความถูกต้องและเหมาะสม ไม่เป็นทางการ และมักจะมีคำหยาบ คำประกอบทาง เสียงรวบอยู่ด้วยเสมอ เช่น เสือก สั้นดิน สะบัดตูด ฯลฯ

ดวงใจ ไทยอุบล (2543: 115) กล่าวว่า คำภาษาปาก หมายถึง คำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่วไป มักไม่คำนึงถึงความถูกต้อง บางครั้งเป็นภาษาตลาดและคำหยาบ ซึ่งการใช้คำภาษาปากจะทำให้เข้าถึงอารมณ์ของผู้อ่านได้มากและยังสร้างความเป็นกันเอง ลดความเป็นทางการ เช่น เมีย จีบ บ่น ดัน

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า คำภาษาตลาด คือคำที่ใช้พูดกันในหมู่คนทั่วไป โดยมีได้คำนึงถึงความถูกต้องและเหมาะสม ไม่เป็นทางการ และมักจะมีคำหยาบเพื่อสามารถเข้าถึงอารมณ์ของผู้อ่านได้

11. คำอุทาน

บรรจบ พันธุเมธา (2544: 223) กล่าวว่า คำอุทาน คือ คำที่เปล่งออกมาด้วยอารมณ์ สะเทือนใจ เวลาตกใจ ตีใจ หรือแปลกใจ คำอุทานบางคำได้กลายมาเป็นคำกริยาและคำวิเศษณ์ที่ถือว่าเป็นคำสำคัญในภาษาไทย คำอุทานเพียงคำเดียวอาจบอกความรู้สึกของคนได้โดยไม่ต้องกล่าว ถ้อยคำ ยืดยาวถือเป็นการประหยัดถ้อยคำได้อย่างหนึ่ง

กำชัย ทองหล่อ (2519: 285) กล่าวว่า คำอุทาน คือคำที่แสดงถึงเสียงที่เปล่งออกมาในเวลาดีใจ, เสียใจ, ตกใจ, ประหลาดใจ, หรือกริ่งใจ เป็นต้น หรือเป็นคำที่ใช้ต่อท้ายเสริมบทให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งเสียงที่เปล่งออกมาเป็นคำอุทานนั้นอาจจะเป็น

1) คำ	เช่น	แหม!	พุทโธ!
2) วลี	เช่น	เวอร์กรรมจริงหนอ!	กลัวใจจริงโวย!
3) ประโยค	เช่น	ไฟไหม้เจ้าข้า!	ออกแตกแล้วโวย!

รวมความว่า คำ วลี หรือประโยคใดก็ตาม ถ้านำมาใช้แสดงถึงเสียงที่ดีใจหรือตกใจ เป็นต้น นับว่าเป็นอุทานทั้งสิ้น

จากที่มีผู้กล่าวไว้คำอุทานข้างต้นสรุปได้ว่า คำอุทาน หมายถึง คำที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูดในขณะที่ตกใจ ดีใจ เสียใจ ประหลาดใจ และยังเป็นคำที่ใช้ต่อท้ายเสริมบทให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

12. คำเลียนเสียงพูด

ชำนาญ รอดเหตุภัย (2522: 81) กล่าวว่า คำเลียนเสียงพูด เช่น คีที่ซู้ด ไซมัย สติสดัง อย่างนี้ คินะเนีย ฯลฯ

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2545: 45) กล่าวว่า การใช้คำเลียนเสียงพูด หมายถึงการใช้คำต่างๆตามการออกเสียง โดยมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ต่างไปจากคำปกติ ดังนี้

- 1) เปลี่ยนเสียงสระ ดังตัวอย่าง

ประเทศนั้นประเทศนี้

อยากเป็นหนู...อยากเป็นนี่

คำว่า “นูน, นุ่น” เขียนตามเสียงพูดจากคำว่า “โน้น, โนน” โดยการเปลี่ยนสระจากสระโอ เป็นสระอุ

ควรใช้เป็น ประเทศโน้นประเทศนี้
อยากเป็นโน้น...อยากเป็นนี้

...แต่ไม่รู้จะถึงป่าว

คำว่า “เปล่า” หมายถึง ไม่มี, ไม่เป็น มักใช้เป็นคำปฏิเสธในภาษาพูด
คำว่า “ป่าว” เป็นการเขียนตามเสียงพูดโดยการเปลี่ยนสระจากเสียงสั้นเป็นเสียงยาว ตัดเสียงควบกล้ำ และตัดคำแสดงคำถามว่า “หรือ” ออก ในการเขียนควรใช้ภาษาเขียนที่ชัดเจน ทั้งรูปและเสียง

ควรใช้เป็น แต่ไม่รู้จะถึงหรือไม่

เป็นโรครีเปล่า

คำว่า “รี” เป็นคำแสดงคำถามที่มาจากคำว่า “หรือ” โดยการเปลี่ยนสระเสียงยาว “อือ” เป็นสระ “อี” ซึ่งเป็นสระเสียงสั้น ในการเขียนควรใช้คำเดิม

ควรใช้เป็น เป็นโรคหรือเปล่า

2) เปลี่ยนเสียงพยัญชนะ หมายถึง การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะเพื่อให้กลมกลืนกับเสียงข้างเคียงดังตัวอย่าง

ข้าพเจ้าจะเป็นยังงี้

แต่ยังงี้ก็ดี

เขาจึงเป็นยังงี้

คำว่า “ยังไง, ยังจี้” เป็นคำที่เขียนตามเสียงพูดจากคำว่า “อย่างไร อย่างนี้” โดยการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นในพยางค์หลังตามเสียงตัวสะกดในพยางค์หน้า

ควรใช้เป็น ข้าพเจ้าจะเป็นอย่างไร

แต่อย่างไรก็ดี

เขาจึงเป็นอย่างนี้

3) เปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ หมายถึง การออกเสียงวรรณยุกต์ตามเสียงพูดดังตัวอย่าง

เค้าจะไม่เอาเรา

เป็นเด็กดีมัย

ในวันหนึ่งๆ

คำว่า “เขา ไหม วันหนึ่งๆ” เป็นคำที่เขียนตามเสียงพูดโดยการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ จัตวา เป็นเสียงวรรณยุกต์ตรีในคำว่า “เค้า, มัย” และเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เอกเป็นเสียงวรรณยุกต์ สามัญ ในคำว่า “วันหนึ่งๆ”

ควรใช้เป็น เขาจะไม่เอาเรา

เป็นเด็กดีไหม

ในวันหนึ่งๆ

จากนิยามข้างต้นสรุปได้ว่า คำเลียนเสียงพูด หมายถึง การใช้คำต่างๆตามการออกเสียง โดยมีการเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ต่างไปจากคำปกติ

การใช้ประโยค

นววรรณ พันธุมธา (2521: 193-206) กล่าวถึงการใช้ประโยคแสดงเจตนาไว้ในหนังสือ ไวยากรณ์ไทย ว่าประโยคตามเจตนาของผู้ใช้แบ่งเป็น 3 ประเภทดังนี้

1) ประโยคแจ้งให้ทราบ มี 8 ชนิด คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคอธิบาย ประโยค

เตือน ประโยคทาย ประโยคคาดคะเน ประโยคสรุป ประโยคชี้แนะ และประโยคนั้นเฉพาะ

1.1) ประโยคบอกเล่า เช่น

คุณแม่ชอบทำกับข้าว
แม่มีคนในเรือนี่ใจร้ายจังนะ

1.2) ประโยคอธิบาย ใช้อธิบายความจริงให้ผู้ฟังเข้าใจการใช้เหตุผล เช่น

เขาไม่สบายนะ ไม่อย่างนั้นเขาไปหาคุณแล้ว
เขามาหาฉันเองนี่โทษฉันไม่ได้

1.3) ประโยคเตือน ใช้เมื่อต้องการย้ำไม่ให้ผู้ฟังลืม เช่น

อย่าลืมไปเยี่ยมคุณพ่อบ้างนะ
หนังสืออยู่บนคั่นนะ

1.4) ประโยคทาย ใช้เมื่อคาดว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นแล้ว เช่น

เธออาจหาเขาละซี
ป็นึกว่าถ้าปิ่นไม่มีเนะ พี่คงนึกไม่ออกละซี

1.5) ประโยคคาดคะเน แสดงความมั่นใจน้อยกว่าประโยคทาย มักใช้คำบอกความเห็น
ว่า คง อาจ น่าจะ เห็นจะ น่ากลัว และคำว่ากระมังอยู่ในประโยค เช่น

เขาคงไม่มากระมัง
คาดต่อยกระมังเป็นต้นคิด

1.6) ประโยคสรุป ใช้เมื่อเล่าถึงผลที่เกิดขึ้น อาจมีคำ เนะซี อยู่ในประโยค เช่น

ยายตัวเนะซี แก่ลงโทรมพิทักษ์มาชู่

คุณพูดอย่างนี้ เขาก็โกรธนะซี

1.7) ประโยคชี้แนะใช้เมื่อต้องการให้ผู้ฟังสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจมีคำว่า แนะนำอยู่ในประโยค เช่น

คุณพ่ออยากจำพบเธอแนะ

เขาพูดอะไรกันอยู่แนะ

1.8) ประโยคเน้นเฉพาะ ใช้เมื่อต้องการเน้นคำใดคำหนึ่งในประโยคให้ต่างกับคำอื่น มักมีคำว่าแหละอยู่ในประโยค

2) ประโยคถามให้ตอบ มี 3 ชนิด คือ ประโยคถามเพื่อความ ประโยคถามให้ตอบรับ หรือปฏิเสธ และประโยคถามให้เลือกเอา

2.1) ประโยคถามเพื่อความ ให้ถามเรื่องราวจากผู้ฟังจะมีคำไม่ชี้เฉพาะคือคำว่า ใคร อะไร ไหน เท่าไร ทำไม เหตุใด เมื่อไร ก็ อยู่ในประโยค เช่น

คุณมากับใคร

ทำไมคุณอยู่บ้านคนเดียว

2.2) ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ มักมีคำบอกการถาม หรือ กับ ไหม อยู่ท้ายประโยค เช่น

คุณรู้จักกวนดาไหม

คุณรู้จักกวนดาหรือ

2.3) ประโยคถามให้เลือกเอา ให้ถามผู้ฟังเพื่อให้เลือกตอบรับอย่างใดอย่างหนึ่ง จะมีคำเชื่อม หรือ อยู่ระหว่างหน่วยกริยา 2 หน่วย เช่น

คุณจะไปหรือไม่ไป

คุณจะอยู่บ้านหรือไปกับฉัน

3) ประโยคบอกให้ทำ มี 4 ชนิด คือ ประโยคคำสั่ง ประโยคขอร้อง ประโยคชักชวน และ ประโยคอนุญาต

3.1) ประโยคคำสั่ง บังคับใช้ให้ผู้ฟังทำตามประธานของประโยคเป็นคำบอกนุรุษที่ 2 มักมีคำ ชี นะ จง อย่า อยู่ในประโยค เช่น

คุณพูดดังๆนะ

อย่าจับนะ

3.2) ประโยคขอร้อง ใช้ขอร้องให้ผู้ฟังทำตาม มีประธานของประโยคเป็นคำบอกนุรุษที่ 2 เช่น

กรุณาส่งผ้ามาที่

กรุณาอย่าบอกเขานะ

3.3) ประโยคชักชวน ใช้ชักชวน ใช้ชักชวนให้ผู้ฟังทำตาม เช่น

เราไปดูหนังกันดีกว่า

คุณเชื่อผมเถอะ

3.4) ประโยคอนุญาตให้ผู้ฟังทำได้ เช่น

คุณนั่งลงเถอะ

คุณไม่ต้องไปหรอก

ดวงใจ ไทยอุบล (2543: 163-173) ได้กล่าวถึงเรื่องประโยคไว้ในหนังสือทักษะการเขียนภาษาไทยว่า การเขียนประโยคย่อมนจะต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ รูปแบบของประโยค และการใช้ประโยคเป็นสำคัญ หลักการใช้ประโยคที่ดี คือ

การใช้ประโยคในการเขียน ผู้เขียนต้องมีหลักการใช้ประโยคที่ดี 3 ประการคือ

1) ประโยคถูกต้องตามหลักภาษา คือ ประโยคมี 2 ชนิด

1.1) ประโยคความเดียว ประกอบด้วย ภาคประธานและภาคแสดงมีประธานกริยา กรรม เช่น นันทินข้าว

1.2) ประโยคความซ้อน มีข้อความมากกว่าหนึ่ง อาจมีสองสามหรือมากกว่านั้นได้ ประกอบด้วยประโยคความเดียว โดยมีต้นฐานเชื่อมประโยคเข้าด้วยกัน ประโยคความซ้อนมี 2 ชนิด คือประโยคความซ้อนชนิดความรวมซึ่งประกอบด้วยประโยคความเดียวที่มีความสำคัญเท่ากัน และประโยคความซ้อนชนิดซึ่งประกอบด้วยประโยคความเดียวที่มีความสำคัญไม่เท่ากัน

2) หลักการใช้ประโยคที่ถูกต้องตามหลักภาษาไม่ควรมีลักษณะ ดังนี้

2.1) ขาดคำ เพราะคำที่ขาดไปอาจทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป

2.2) คำเกิน คือ ในประโยคมีคำมากเกินไปจนความจำเป็น อาจทำให้ความหมายไม่ชัดเจน

2.3) เรียงคำผิดลำดับ ประโยคในภาษาไทยจะเรียงประธาน กริยา กรรม ถ้ามีคำขยายจะอยู่หลังคำที่ถูกขยาย แต่ถ้าเป็นประโยคความซ้อนหรือความรวมอาจทำให้การเรียงผิดที่ได้

2.4) ประโยคไม่จบ คือ ประโยคที่อ่านแล้วรู้สึกว่ามีข้อความหายไป ถ้ามีข้อความเพิ่มจะทำให้ใจความชัดเจนขึ้น

2.5) ประโยคกะทัดรัด ควรเป็นประโยคที่เขียนให้กระชับคำ ปลอดภัยความไม่ใช่คำฟุ่มเฟือย ประโยคกะทัดรัดมีลักษณะ ดังนี้

2.5.1) ไม่ใช่คำซ้ำในประโยค เพราะทำให้ประโยคยาว

2.5.2) ตัดคำที่ไม่จำเป็นทิ้ง

2.5.3) ประโยคต้องยาวเกินไป

2.6) ประโยคชัดเจน ประโยคชัดเจนจะทำให้ประโยคกะทัดรัด แต่ถ้าเขียนประโยคไม่ชัดเจน การสื่อความหมายมักไม่ตรงจุดประสงค์

2.7) ประโยคไม่กระชับ เกิดจากผู้เขียนใช้คำที่ไม่แพร่หลาย ใช้คำที่มีความหมายกว้างเกินไปใช้คำที่มีความหมายไม่แน่นอน ใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันเอง

2.8) ประโยคกำกวม หมายถึง ประโยคที่มีความหมายที่สามารถตีความได้หลายอย่าง บางครั้งผู้เขียนต้องการสื่ออย่างหนึ่ง แต่ผู้รับเข้าใจอย่างหนึ่ง สาเหตุของประโยคกำกวม คือ การใช้คำกำกวม การใช้คำสรรพนามกำกวม การใช้ประโยคกำกวม

3) หลักการใช้ประโยคที่ดี ควรมีการผูกประโยคในการเขียน การผูกประโยค คือ การนำเอาคำต่างๆมาเรียงกันให้ประโยคที่มีข้อความตามที่ต้องการ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเมื่อมีการผูกประโยค คือ

3.1) ผูกประโยคให้กระชับรัดกุม มี 2 วิธี

3.1.1) การรวมความให้กระชับ ประโยคที่มีหลายประธานและมีกริยาร่วมกันควรใช้วลีหรือคำมาประกอบเพื่อให้ประโยคมีความกระชับ เช่น

นายสา นายมี นายโหน่ง ทั้งสามคนนี้มีอาชีพจับแท็กซี

3.1.2) การรวมความให้เกี่ยวข้องกัน ข้อความในประโยคหนึ่งควรมีความเกี่ยวข้องกัน เช่น

เขามาโรงเรียนแต่ไม่ได้เครื่องแบบนักเรียน

3.2) ผู้ก่ประโยชน์ให้กะทัดรัดชัดเจน คือ ประโยคที่มีความยาวเกินจำเป็นทำให้เสียเวลาอ่าน

3.3) ผู้ก่ประโยชน์ให้น้ำหนัก น้ำหนักของคำในประโยคอยู่ที่ตอนต้นของประโยค ดังนั้น ถ้าต้องการเน้นหนักที่ใด ก็ควรวางคำนั้นไว้ต้นประโยค เช่น พรุ่งนี้ฉันจะไปสมัครเรียน

3.4) ผู้ก่ประโยชน์ให้มีการชัดเจน ควรใช้คำเชื่อมเนื้อความให้ข้อความมีความไพเราะ

3.5) ผู้ก่ประโยชน์ให้นานความ คือ ประโยคที่มีเนื้อความต่อเนื่องเป็นหนึ่งเดียว โดยอาศัยสันธานเชื่อม

3.6) การเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการใช้ประโยคนั้น สรุปได้ว่า ประโยค หมายถึง การนำถ้อยคำมาผูกขึ้นให้มีเนื้อความที่สามารถบอกได้ว่า ใคร ทำอะไร ซึ่งประโยคที่สมบูรณ์นั้นจะต้องประกอบด้วย ภาคประธาน และภาคแสดง แต่อาจจะมีส่วนขยายอื่นๆ เพิ่มเข้ามาเพื่อให้ประโยคมีความชัดเจนยิ่งขึ้นก็ได้ ประโยคในภาษาไทยแบ่งออกเป็นประโยคตามเนื้อความซึ่งประกอบด้วยประโยคตามเจตนาของผู้ส่งสาร และนอกจากนั้นยังมีผู้ศึกษาลักษณะประโยคที่ดีในการเขียน ทำให้ผู้ที่ต้องการจะแต่งประโยคสามารถนำไปใช้ได้จริง

การใช้สำนวน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้สำนวน มีผู้ให้ความรู้เรื่องการใช้สำนวนไว้ดังนี้

สง่า กาญจนาคพันธุ์ (2543: 8) กล่าวว่า การใช้สำนวนไทย หมายถึง การใช้กลุ่มคำที่มีความหมายเป็นพิเศษมีชั้นเชิงให้คิดหรือเชิงเปรียบเทียบ สำนวนไทยมี 2 ประเภทคือ

1) การใช้สำนวนเดิม หมายถึง สำนวนที่คนไทยทั่วไปรู้จักและคุ้นเคยกันอยู่แล้ว เช่น สาดโคลน หัวกระไดไม่แห้ง ปิดทองหลังพระ เป็นต้น

2) การใช้สำนวนใหม่ หมายถึงสำนวนที่ได้สร้างขึ้นใหม่ จะเกิดจากการนำคำหรือกลุ่มคำ ซึ่งตามปกติใช้ในความหมายหนึ่ง นำมาใช้อีกความหมายหนึ่ง เช่น หมูวิ่งชนปิงตอ หมายถึง ผู้ที่รู้ตัวว่าเสียเปรียบอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ก็ยังยินดีที่จะเข้าไปหาฝ่ายที่ได้เปรียบกว่าตน

นิตยา กาญจนวรรณ และคณะ (2546: 119) กล่าวถึงสำนวน คำพังเพย สุภาษิต ไว้ในหนังสือลักษณะและการใช้ภาษาไทย สรุปได้ว่า การใช้สำนวน คำพังเพย และสุภาษิต ช่วยให้เกิดผลดีในการใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน คือ สื่อความให้เข้าใจได้ชัดเจนแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น โดยไม่ต้องกล่าวหรือเขียนด้วยถ้อยคำมากมายให้เยิ่นเย้อหรือมากความ โดยทั่ว ๆ ไปมักจะเรียกรวมกันไปว่า สำนวน เพราะมีความหมายกว้าง หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงขึ้นอย่างกะทัดรัด คมคาย คำพังเพย และสุภาษิตก็อยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ถ้อยคำเรียบเรียงอย่างกะทัดรัด ใช้คำน้อยกินความหมายมาก ทั้งยังมีชั้นเชิงการเปรียบเทียบ สรุปความอย่างคมคาย แต่หากจะพิจารณาลงไปรายละเอียด ก็จะเห็นข้อแตกต่างปลีกย่อยอีก คือ คำพังเพย ได้แก่ คำกลาง ๆ ที่ตีความ สรุปเหตุการณ์ บุคลิก อารมณ์ สภาวะการณ์ ฯลฯ ให้เข้ากับเรื่อง เช่น ปากหวานกันเปรี้ยว มือถือสาปากถือศีล ปากว่าตาขยิบ ในขณะที่สำนวนนั้นให้ความหมายชัดเจนขึ้นในอีกลักษณะหนึ่ง เช่น ปากปลาร้า ปากหอยปากปู ปากไม่ลื่นกลืนน้ำมัน ส่วนสุภาษิต คือ ถ้อยคำที่เป็นคติ เป็นทั้งข้อคิด คำจูงใจ คือ คำห้ามก็ได้ เช่น ปลาหมอตายเพราะปาก ตามใจปากลำบากท้อง พลิ้วปากเสียศีลพลั้งดินตกต้นไม้ เป็นต้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 1187) ให้ความหมายคำว่าสำนวนสรุปได้ว่า สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียง, โวหาร, บางทีก็ใช้ว่าสำนวนโวหาร ถ้อยคำหรือข้อความที่กล่าวสืบต่อกันมาช้านานแล้ว มีความหมายไม่ตรงตามตัวหรือมีความหมายอื่นแฝงอยู่ ถ้อยคำที่แสดงออกมาเป็นข้อความพิเศษเฉพาะภาษาหนึ่งๆ ชั้นเชิงหรือท่วงทำนองในการแต่งหนังสือหรือพูด

เอกรัตน์ อุดมพร และคณะ (2546: 3) ได้กล่าวถึงสำนวนไว้สรุปได้ว่า คำพูดของคนเรามี 2 อย่างคือ คำพูดสามัญที่มีความหมายตรงๆ กับคำพูดที่มีความหมายโดยอ้อม มีความลึกซึ้งจะเข้าใจได้ต้องขบคิดพิจารณาจึงจะเข้าใจซึ่งสำนวน เป็นคำพูดที่แสดงถึงความลึบภายในใจและความลึกซึ้งของสติปัญญา มันสมองอย่างแท้จริง จึงควรจะได้ศึกษา ค้นคว้า นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน

จากการกล่าวถึงความหมายของสำนวนข้างต้นแสดงให้เห็นว่า สำนวนเป็นถ้อยคำที่มีความหมายแฝงการจะเข้าใจความหมายต้องขบคิดด้วยสติปัญญา สำนวนนั้นเป็นการกล่าวกลางๆ โดยรวมเอาสุภาษิตและคำพังเพยมารวมกัน รวมเรียกว่าสำนวน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์

ความหมายของหนังสือพิมพ์

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของหนังสือพิมพ์พบว่า มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ (2542: 33) ได้ให้ความหมายของหนังสือพิมพ์ไว้ว่า หนังสือพิมพ์หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่รายงานข่าว และข่าวสารเพื่อให้ความรู้ความบันเทิง และเสนอข้อเขียนเชิงวิพากษ์วิจารณ์ เสนอข้อคิดเห็นต่างๆ ในรูปของบทนำหรือบทบรรณาธิการ บทความ ตลอดจนคอลัมน์เพื่อให้แง่มุม ความคิดและการเตือนภัยแก่ผู้อ่านซึ่งเป็นประชาชนทั่วไปเป็นสำคัญ

หนังสือพิมพ์เป็นสิ่งพิมพ์ที่ออกตามระยะเวลาที่กำหนดติดต่อกันไป เช่น รายวัน ราย สัปดาห์ รายปักษ์ หรือรายเดือน มีลักษณะเป็นกระดาษขนาดใหญ่จำนวนหลายแผ่นพับ ไม่มีการเย็บ เข้าเล่ม เสนอข่าวสารต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ สิ่งที่น่าเสนอจะต้องมีความใหม่สด เป็น เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น มีความน่าสนใจ นอกจากเสนอข่าวสารแล้วต้องมีบทความและคอลัมน์ต่างๆ เพื่อเป็นการแสดงความคิดเห็นต่อเหตุการณ์ที่กำลังเป็นที่น่าสนใจของคนทั่วไปในขณะนั้น (ปราณี สุรสิทธิ์, 2549: 12)

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หนังสือพิมพ์ คือสิ่งพิมพ์ที่เสนอข่าวสาร เพื่อให้ความรู้ ความบันเทิง เสนอข้อเขียนเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ที่กำลังเป็นที่น่าสนใจของคนทั่วไปในขณะนั้น หนังสือพิมพ์จะออกตามระยะเวลาที่กำหนดติดต่อกันไป

ลักษณะเฉพาะของหนังสือพิมพ์

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะหนังสือพิมพ์ มีผู้กล่าวถึงลักษณะของ หนังสือพิมพ์ไว้ดังนี้

ปราณี สุรสิทธิ์ (2549: 15-16) ได้กล่าวถึงลักษณะของหนังสือพิมพ์ไว้ดังนี้

1. ด้านรูปแบบ

1.1 รูปเล่ม หนังสือพิมพ์จะมีลักษณะพับรวมกัน ไม่เย็บเล่ม หน้าแรกมักจะเป็นข่าวเด่นทั่วไป มีพาดหัวข่าวขนาดต่างๆ มีรูปภาพ มีเนื้อข่าว ที่สำคัญต้องมีชื่อหนังสือพิมพ์

1.2 ขนาดของรูปเล่ม หนังสือพิมพ์ทั่วไปจะมี 2 ขนาด คือ ขนาดมาตรฐาน หรือขนาดใหญ่ กับขนาดเล็ก หรือแท็บลอยด์ (Tabloid) ขนาดมาตรฐานจะกว้างประมาณ 14 นิ้ว ยาว 24 นิ้ว เช่น หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์มติชน เป็นต้น ส่วนขนาดเล็กจะกว้างประมาณ 11 นิ้วครึ่ง และยาว 14 นิ้วครึ่ง เช่น บางกอกทูเดย์

1.3 จำนวนหน้า จำนวนหน้าของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจะต่างกันไป ตั้งแต่ 12 หน้า ถึง 32 หน้า ฉบับวันอาทิตย์จะมีหน้ามากเป็นพิเศษ หรือเนื่องในโอกาสสำคัญๆ เช่น ปีใหม่ หรือวันครบรอบปีของหนังสือพิมพ์นั้น ก็อาจจะหนาเป็นพิเศษ

1.4 จำนวนคอลัมน์ หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับมีจำนวนคอลัมน์ไม่เท่ากัน บางฉบับมี 9 คอลัมน์ บางฉบับมี 15 คอลัมน์

1.5 ชนิดและขนาดของตัวอักษรที่ใช้ในการพิมพ์ หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับก็แตกต่างกัน โดยเฉพาะตัวอักษรที่ใช้ในการพาดหัวข่าว

1.6 การใช้สีสันทในการพิมพ์ หนังสือพิมพ์ปัจจุบันมีสีประจำฉบับด้วยกันทั้งสิ้น ปัจจุบันได้เพิ่มสีเข้าไปเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

1.7 กระดาษที่ใช้ในการพิมพ์ หนังสือพิมพ์รายวันทั่วไปส่วนใหญ่จะใช้กระดาษปรีฟ ซึ่งคุณภาพพอใช้ได้

2. ด้านเนื้อหา หัวใจของหนังสือพิมพ์คือข่าว ในการเสนอเนื้อหาหนังสือพิมพ์จะมีวิธีการที่ต่างกัน จำแนกได้ดังนี้

2.1 ประเภทของข่าวที่น่าสนใจ หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ จะให้ความสำคัญเกี่ยวกับข่าวต่างกัน เช่น ข่าวทางธุรกิจ หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพไม่ได้ให้ความสนใจ อาจไม่ตีพิมพ์เลย ในขณะที่หนังสือพิมพ์ประชานิยม พาดหัวตัวโตให้สีสันทของข่าว เหมือนนักข่าวอยู่ในเหตุการณ์

ด้วย พร้อมทั้งเจาะข่าวถึงรายละเอียด ในทางตรงกันข้าม เรื่องการเมืองที่ส่งผลกระทบต่อคนส่วนใหญ่ หนังสือพิมพ์ประชานิยม อาจเสนอเป็นข่าวรอง

2.2 ลีลาการเสนอข่าว การใช้ภาษาในการเสนอข่าว มีลีลาต่างกัน หนังสือพิมพ์คุณภาพ มักรายงานข่าวแบบตรงไปตรงมา ใช้ภาษาที่ค่อนข้างเป็นแบบแผน ส่วนหนังสือพิมพ์ประชานิยม จะใช้ภาษาโลดโผน ภาษาหือหวา

2.3 การนำเสนอภาพ ภาพในหน้าหนังสือพิมพ์มีทั้งภาพประกอบ ข่าว และภาพข่าว หนังสือพิมพ์บางฉบับ ลงเพียงเล็กน้อย แต่บางฉบับตีพิมพ์ภาพมาก

2.4 การให้น้ำหนักเนื้อหาที่นำเสนอ เนื้อหาที่หนังสือพิมพ์นำเสนอจะมีน้ำหนักแตกต่างกันตามทิศทางของหนังสือ แล้วแต่ว่าจะเน้นให้ความสำคัญแก่เนื้อหาในด้านใด

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2546: 132) กล่าวถึงลักษณะของหนังสือพิมพ์แต่ละประเภทไว้ดังนี้

1. หนังสือพิมพ์ประเภทข่าวเบา เป็นหนังสือพิมพ์ที่มีลีลาในการเสนอข่าวเร้าใจ ให้ผลทางความรู้สึกทันทีทันใด เช่น ข่าวที่เน้นความเสียหายจากอุบัติเหตุ ความรุนแรงของอุบัติเหตุ เป็นต้น

2. หนังสือพิมพ์ประเภทข่าวหนัก เป็นหนังสือพิมพ์ที่เน้นการเสนอข่าวสารที่มีสาระค่อนข้างหนัก เช่น ข่าวการเมือง ข่าวเศรษฐกิจ เป็นต้น

3. หนังสือพิมพ์ประเภทผสมผสาน เป็นหนังสือพิมพ์ที่มีลักษณะผสมผสานระหว่าง ข่าวสารบ้านเมืองกับข่าวเร้าความสนใจปรากฏอยู่ในหน้าเดียวกันเสมอ และวิธีการนำเสนอมักจะดึงดูดความสนใจของผู้อ่านในรูปของการใช้ภาษาพาดหัวข่าว การใช้ภาพประกอบ เป็นต้น

จากลักษณะของหนังสือพิมพ์ที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า ลักษณะหนังสือพิมพ์จะแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านรูปแบบและด้านเนื้อหา และอีกวิธีหนึ่งคือแบ่งหนังสือพิมพ์เป็นประเภทข่าวเบา ประเภทข่าวหนัก และประเภทผสมผสาน

ประเภทของหนังสือพิมพ์

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเภทของหนังสือพิมพ์ มีผู้แบ่งประเภทของหนังสือพิมพ์ไว้คือ

ปราณี สุรสิทธิ์ (2549: 12-14) ได้แบ่งประเภทของหนังสือพิมพ์ไว้ดังนี้

1. แบ่งตามหลักวิชาการวารสารศาสตร์ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

1.1 หนังสือพิมพ์ประเภทคุณภาพ ได้แก่หนังสือพิมพ์ที่มักเสนอข่าวที่มีสาระหนัก เช่น ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวการเมือง

1.2 หนังสือพิมพ์ประเภทประชานิยม ได้แก่หนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวประเภทเร้าอารมณ์ผู้อ่าน เช่น ข่าวอาชญากรรม ข่าวภัยพิบัติ

1.3 หนังสือพิมพ์ประเภทผสมผสาน มีลักษณะผสมผสานระหว่าง หนังสือพิมพ์คุณภาพและหนังสือพิมพ์ประชานิยม

2. แบ่งโดยเนื้อหา ซึ่งแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

2.1 หนังสือพิมพ์ทั่วไป มีเนื้อหาหลากหลาย ทั้งข่าว บทความ บทวิจารณ์ต่างๆ

2.2 หนังสือพิมพ์เฉพาะเรื่องหรือเฉพาะกลุ่ม เป็นหนังสือพิมพ์ที่เน้นเนื้อหาเฉพาะเรื่อง เช่น หนังสือพิมพ์กลุ่มธุรกิจ หนังสือพิมพ์กลุ่มกีฬา เป็นต้น

3. แบ่งตามอาณาเขตของการให้บริการ แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

3.1 หนังสือพิมพ์ระดับนานาชาติ เป็นหนังสือพิมพ์ที่ไม่ได้ผลิตเพื่อคนชาติใดชาติหนึ่ง

มีผู้อ่านต่างเชื้อชาติ ต่างภาษา เช่น หนังสือพิมพ์เฮรัลด์ ตรีบูน(Herbal Tribune) ซึ่งผลิตในประเทศสหรัฐอเมริกา และส่งจำหน่ายไปทั่วโลก

3.2 หนังสือพิมพ์ระดับชาติ เป็นหนังสือพิมพ์ที่จำหน่ายไปทั่วประเทศ เช่น ไทยรัฐ เดลินิวส์ มติชน เป็นต้น

3.3 หนังสือพิมพ์ระดับท้องถิ่น หมายถึงหนังสือพิมพ์ที่จำหน่ายในท้องถิ่นต่างๆ เช่น ระดับภูมิภาค ระดับจังหวัด และระดับชุมชน

จากประเภทของหนังสือพิมพ์ ดังที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้นนั้นสรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของหนังสือพิมพ์ แบ่งได้ 3 ประเภท คือ แบ่งตามหลักวิชาการวารศาสตร์ แบ่งโดยเนื้อหา และแบ่งตามอาณาเขตของการให้บริการ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทความ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทความ มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

วชิรณี วงศ์ศิริอำนวย (2532) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์บทความของสุกิจ นิมมานเหมินท์ สรุปได้ว่า การใช้คำสื่อความหมายได้ดีมีความชัดเจนเน้นย้ำความหมายและความรู้สึกได้หนักแน่น สร้างความรู้สึกให้ผู้อ่านคล้อยตาม ใช้คำได้ตรงความหมาย ระดับภาษาส่วนใหญ่ใช้ภาษาปากและภาษาถึงแบบแผนการใช้คำภาษาต่างประเทศและการสร้างคำใหม่มีการอธิบายความต่อท้ายคำศัพท์ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจการใช้ประโยคมีความยาวมาก เนื่องจากต้องการให้ผู้อ่านได้ทราบเรื่องราวอย่างชัดเจน ด้านโวหารใช้บรรยายโวหารมากที่สุด มีการตั้งชื่อเรื่องแบบตรงตัวการเขียนความน่าสนใจจากประสบการณ์ของผู้เขียน การนำเสนอเนื้อเรื่องใช้ประโยคใจความสำคัญไว้ตอนต้นย่อหน้า และการเขียนใช้ข้อเสนอแนะมากที่สุด

ยุทธภูมิ สุวรรณเวช (2536) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์บทความของรัตนะ ยาวะประภาส สรุปการใช้ถ้อยคำในบทความของรัตนะ ยาวะประภาส สื่อความหมายได้ชัดเจน การสร้างคำใหม่ระดับภาษาที่ใช้ส่วนมากเป็นการใช้ภาษาถึงแบบแผนและภาษาปาก มีการใช้ประโยคความรวมแบบซับซ้อน ในด้านโวหารมีการกล่าวอ้างอิงหลักฐานต่าง ๆ เพื่อยืนยันความคิด เช่น อ้างอิงนว

นิยาย อังอิงสำนวน สุภาษิตคำพังเพย อังอิงข่าว บทเพลง นิทาน ฯลฯ เพื่อดำเนินไปสู่จุดหมายที่ต้องการ การตั้งชื่อเรื่องเน้นประเด็นสำคัญของเรื่อง มีการเปิดเรื่องโดยใช้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข่าวหรือเหตุการณ์ทางการเมืองในประเทศ เนื้อเรื่องสอดคล้องกับการเปิดเรื่อง การปิดเรื่องมักใช้คำเสียดสีประชดประชันมักใช้การอภิปรายเรื่องราวอย่างตรงไปตรงมา กล่าวพูด กล่าวคิคนำเสนอโดยไม่เกรงกลัวอิทธิพลใด ๆ ในด้านแนวคิดเสนอแนวคิดที่โดดเด่นในเรื่องการเมืองและการปกครองของประเทศไทย ชี้ให้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับเลือกตั้ง

จันจิรา จิตตะวิริยะพงษ์ (2540) ศึกษาเรื่องถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในข่าวการเมืองในหนังสือพิมพ์รายวัน พ.ศ. 2534 – 2538 สรุปได้ว่า ถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในข่าวการเมือง มีลักษณะเป็นคำเดี่ยว คำประกอบ สำนวนที่เป็นคำซ้อน สำนวนที่เป็นวลี ที่มาของถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในข่าวการเมือง มาจากความเชื่อต่าง ๆ การประกอบอาชีพ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กีฬา บันเทิง วรรณกรรม ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม สิ่งของเครื่องใช้ และภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ยังพบความหมายของถ้อยคำมี 2 ลักษณะ คือ สำนวนในข่าวการเมือง เช่น อุปลักษณ์ อติพจน์ ฯลฯ การสื่อความหมายของถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวน เช่น สื่อความหมายถึงนักการเมือง และเหตุการณ์ทางการเมือง นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์กับถ้อยคำที่เป็นจำนวนกับสังคมไทย เช่น ความเชื่อ ระบบอุปถัมภ์ การใช้เงินซื้อเสียง การไม่ปฏิบัติตามกติกา ฯลฯ

พรวิภา ไชยสมคุณ (2543) ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในข่าวเศรษฐกิจในหนังสือพิมพ์ไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2537 - 2541 สรุปได้ว่า ลักษณะคำในข่าวเศรษฐกิจมีลักษณะเด่น ได้แก่ ใช้คำภาษาต่างประเทศ ใช้คำที่มีความหมายไม่สอดคล้องกัน ใช้คำแสดงภาพพจน์แบบอุปลักษณ์ เปรียบเทียบการทำการค้ากับการทำสงครามลักษณะของคำอื่น ๆ ของคำที่ผู้เขียนเป็นข่าวใช้ไม่แตกต่างจากภาษาทั่วไป แต่เพิ่มลักษณะพิเศษ เช่น ใช้คำย่อ – อักษรย่อ ใช้คำสแลง ใช้คำที่มีเสียงสัมผัสคล้องจอง ใช้คำสมญานาม ลักษณะของวลีแตกต่างจากภาษามาตรฐาน 3 ลักษณะได้แก่ ใช้นามวลีบอกจำนวนที่เปลี่ยนรูปแบบ ใช้กริยวลีแทนคำกริยาโดยไม่จำเป็นต้องใช้วลีที่เป็นสำนวน แปลภาษาต่างประเทศ ประโยคมีลักษณะพิเศษ 6 ลักษณะ ได้แก่ ใช้ประโยคกรรม ใช้ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ซึ่ง” ใช้ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบุพบทวลีใช้ประโยคทีละหน่วยประโยค ใช้ประโยคที่ใช้คำบุพบทโดยไม่จำเป็นต้อง ใช้ประโยคความซ้อน การใช้ภาษาสัมพันธ์กับเหตุการณ์ เมื่อสภาพเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงก็จะมีคำศัพท์ที่แสดงสภาพเศรษฐกิจ ตลอดจนคำศัพท์ที่แสดงมาตรการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจเกิดขึ้น

ชาลี คงฤทธิ์ (2545) เรื่อง ศึกษาการใช้ภาษาพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์รายวัน พ.ศ. 2542 – 2543 สรุปได้ว่า การใช้ภาษาในการนำเสนอพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่า มีการใช้ถ้อยคำและความหมาย 12 แบบ คือ มีการใช้คำเรียกชื่อ การใช้สมญานาม การใช้คำที่มีความหมายโดยนัย การใช้คำเลียนเสียง การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำภาษาปาก การใช้คำสแลง การใช้คำย่อ การใช้คำที่มีเสียงสอดคล้องกัน การใช้คำหยาบ การใช้คำซ้ำ และการใช้คำซ้อน มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน 5 ชนิด คือ เครื่องหมายอัฒประกาศ เครื่องหมายอัศเจรีย์ เครื่องหมายยัติภังค์ เครื่องหมายมหัพภาค และเครื่องหมายไปยาลน้อย ส่วนการใช้รูปประโยค มี 5 ลักษณะ คือ ประธาน ประโยคกริยา ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยกริยาวิลี ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยนามวลี และประโยคที่ขึ้นต้นด้วยวิเศษณ์วลี ความหมายและความสอดคล้องของข้อความพาดหัวข่าวกับเนื้อหาข่าวจากการศึกษาทั้งหมด 1016 เรื่อง พบว่า มีความสัมพันธ์กัน 4 ลักษณะ คือ ความสอดคล้องมีมากที่สุดจำนวน 837 เรื่อง ความไม่สอดคล้องบางส่วนจำนวน 108 เรื่อง ความกำกวม มีจำนวน 66 เรื่อง และความไม่สอดคล้องพบจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 5 เรื่อง

ศิดานันท์ มีดี (2548) ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนคอลัมน์ชุมชนการเมือง ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ปีพุทธศักราช 2542 - 2546 สรุปได้ว่า การใช้ภาษาคอลัมน์ชุมชนทางการเมือง มี 5 ลักษณะ คือ (1) การใช้คำ เป็นการใช้คำคำคำ คำหยาบ การใช้คำตัดสั้น การใช้คำลงท้าย และการใช้คำภาษาถิ่น (2) การใช้ประโยคตามเจตนาการสื่อสาร พบการใช้ประโยค 3 ประเภท คือประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ (3) การใช้สำนวน พบว่ามีการใช้สำนวน 2 ลักษณะ คือ การใช้สำนวนไทยการใช้สำนวนต่างประเทศ (4) การใช้โวหาร เช่น บรรยายโวหาร การแทรกโวหารลงในบรรยายโวหาร (5) การใช้ภาพพจน์ เช่น อุปมา อุปลักษณ์ ฯลฯ ในด้านกลวิธีการเขียนคอลัมน์ชุมชนทางการเมือง พบว่าใช้กลวิธีการเขียน 5 ลักษณะ คือ (1) กลวิธีการวางโครงสร้างเรื่อง (2) กลวิธีการเล่าเรื่องเป็นเล่าเรื่องจากบุรุษที่ 3 (3) กลวิธีการดำเนินเรื่อง เช่น การเล่าเรื่องตามลำดับปฏิทินการเล่าเรื่องย้อนต้น (4) กลวิธีการเขียนเนื้อเรื่องที่เกี่ยวกับตัวนักการเมือง เช่น การรู้จักลักษณะนิสัย ของตัวนักการเมือง ทางตรง และการรู้จักลักษณะนิสัยของตัวนักการเมืองทางอ้อม (5) กลวิธีการแทรกน้ำเสียงของผู้เขียน เช่น น้ำเสียงของผู้เขียนที่มีต่อนักการเมือง น้ำเสียงของผู้เขียนผ่านการบรรยายพฤติกรรมของนักการเมือง น้ำเสียงของผู้เขียนที่มีต่อพรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาล และน้ำเสียงของผู้เขียนที่มีต่อพรรคการเมืองฝ่ายค้าน

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทความจะเห็นได้ว่ามักมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค เช่น การใช้ประโยคตามเจตนาการสื่อสาร ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ รวมทั้งการใช้สำนวนไทย และสำนวนต่างประเทศ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

แหล่งข้อมูล

การวิจัยเรื่องศึกษาการใช้ภาษาไทยในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวันในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกแหล่งข้อมูลที่เป็นบทความที่เขียนขึ้นในระหว่างปี พ.ศ.2548- พ.ศ.2549

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ บทความในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ระหว่างปี พ.ศ.2548- พ.ศ.2549 ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมจากหนังสือพิมพ์มติชนรายวันรวมทั้งหมด 288 คอลัมน์ นำบทความทั้ง 288 คอลัมน์ มาจับฉลากโดยจับฉลากสัปดาห์ละ 2 วัน จะได้บทความ 96 คอลัมน์ เป็นการสุ่มแบบอาศัยความน่าจะเป็น (Probability Sampling) เรียกว่า การสุ่มแบบง่าย(Simple Random Sampling) ได้ทั้งหมด 96 คอลัมน์

สำหรับวันที่ได้กำหนดตามวิธีการข้างต้นแล้วจะปรากฏในตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงลักษณะการเก็บข้อมูลโดยวิธีจับฉลาก

เดือน (ปี)	วันที่							
กรกฎาคม (พ.ศ.2548)	5	7	13	16	20	23	28	29
สิงหาคม	2	6	9	10	17	18	24	26
กันยายน	1	2	7	9	14	18	22	29
ตุลาคม	4	5	8	13	15	16	20	28
พฤศจิกายน	1	3	11	12	17	18	22	29
ธันวาคม	2	3	4	7	10	16	22	30
มกราคม (พ.ศ.2549)	5	6	10	12	19	26	27	31
กุมภาพันธ์	7	8	10	18	23	24	26	28
มีนาคม	2	7	9	14	16	21	28	30
เมษายน	4	8	12	14	19	21	27	29
พฤษภาคม	2	5	10	12	14	16	21	25
มิถุนายน	3	8	10	14	17	21	23	27

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาการใช้คำ การใช้ประโยค ด้านประโยคแง่ให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ ประโยคบอกให้ทำ และการใช้สำนวนในบทความคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน โดยใช้เครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

ในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน มีการใช้กลวิธีการใช้ภาษา การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวนไทยที่หลากหลายชนิด ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์เป็น 3 หัวข้อ ดังนี้

1. ลักษณะการใช้คำ
2. การใช้ประโยค
3. การใช้สำนวน

ลักษณะการใช้คำ

โดยผู้วิจัยได้ประมวลเกณฑ์การวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำจากเอกสารต่างๆตามที่ปรากฏใน บทที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปเป็นเกณฑ์การวิเคราะห์คำ 12 ประเภท ดังนี้

1. คำประสม (compound words) หมายถึง การนำคำมูลตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป นำมาประสมกันทำให้เกิดคำ และมีความหมายใหม่ หรือมีความหมายคงเดิมอยู่บ้าง คำประสมมักจะเป็นคำนาม หรือคำกริยา คำมูลนี้จะประสมกับคำไทยด้วยกันหรือกับ คำภาษาต่างประเทศก็ได้ (กำชัย ทองหล่อ, 2519: 48)

2. คำซ้อน (intervened words) คือคำที่มีคำเดียว 2 คำที่มีความหมายหรือเสียงคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน ซ้อนเข้าคู่กัน เมื่อซ้อนแล้วจะมีความหมายใหม่เกิดขึ้น แม้ว่าบางคำความหมายจะไม่แปลกไปกว่าความหมายเดิมมากนัก แต่ก็ต้องมีความหมายและที่ใช้ต่างออกไปบ้าง (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 6)

คำซ้อนเพื่อความหมาย คือการนำคำเดียวที่มีความหมายสมบูรณ์ มีที่ใช้ ในภาษามาซ้อนเข้าคู่กัน คำหนึ่งเป็นคำต้น อีกคำหนึ่งเป็นคำท้าย คำต้นกับคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน อาจเป็นคำไทยด้วยกัน หรือคำต่างประเทศด้วยกัน หรือเป็นคำไทยกับคำต่างประเทศซ้อนกันก็ได้ และคำที่ซ้อนกันแล้วต้องเกิดความหมายใหม่ ซึ่งอาจไม่เปลี่ยนไปจาก ความหมายเดิมมากนัก หรืออาจเปลี่ยนไปมาก แต่ถึงจะเปลี่ยนความหมายหรือไม่เปลี่ยนอย่างไรก็ตาม ความหมายใหม่ย่อมเนื่องกับความหมายเดิม พอให้เห็นเค้าความหมายได้ (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62)

3. คำซ้ำ (repeated words) คำซ้ำชนิดคำซ้ำคำเดียว คือ คำคำเดียวกัน นำมากล่าว 2 ครั้ง มีความหมายเน้นหนัก หรือบางที่ต่างกันไปกับคำเดียว เพียงคำเดียว จึงถือเป็นการสร้างคำใหม่ มีความหมายใหม่ ทำนองเดียวกับคำซ้อน ต่างกันก็เพียงคำซ้ำ ใช้คำคำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้นและเพื่อให้รู้ว่า คำที่กล่าวซ้ำกัน 2 ครั้งนั้นเป็นคำซ้ำ ใช้คำคำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้นและเพื่อให้รู้ว่า คำที่กล่าวซ้ำกัน 2 ครั้งนั้น เป็นคำซ้ำ ไม่ใช่คำเดี่ยวๆเรียงกัน จึงต้องคิดเครื่องหมายกำกับไว้ ในภาษาไทย ใช้ไม้ยมกแทนคำท้ายๆ ที่ซ้ำกับคำต้น (ยมก แปลว่าคู่ ไม้ยมก จึงใช้สำหรับคำซ้ำที่มาเป็นคู่ๆกันเท่านั้น ไม่ได้มีไว้แทนคำอื่นๆ ที่มีเสียงเดียวกันทุกคำไป) หากไม่ใช้ไม้ยมก จะทำให้สังเกตยากกว่า

คำใดเป็นคำเดี่ยว คำใดเป็นคำซ้ำ เช่น ชาวนาใส่เสื้อ คำคำ คำนา หรือ พุดพุดไปอย่างนั้นเอง (พุดไม่ใช่คำซ้ำ) เป็นต้น การซ้ำคำเป็นการนำคำคำเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นคำนาม สรรพนาม กริยา หรือวิเศษณ์ก็ได้ มาซ้อนกัน เช่น เด็กๆ เราๆ เขียนๆ สวยๆ หรือนำคำที่ซ้ำกันมาซ้อนกันเข้าอีกที แต่ความหมายจะต้องคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรืออาจจะเน้นหรือไม่เน้นต่างกัน แต่บางทีความหมายอาจเปลี่ยนไปไม่เนื่องกับความหมายของคำเดี่ยวๆ เลยก็มี (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62-80)

4. คำเฉพาะกลุ่ม (Jargon) หมายถึงคำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นใช้กันภายในกลุ่มของตนสามารถสื่อความหมายเข้าใจได้ดีเฉพาะคนในวงการเดียวกันเท่านั้น คนอื่นๆ มักจะไม่เข้าใจ นอกจากตั้งใจศึกษาเป็นพิเศษเท่านั้น เช่น คำว่า ยิงเซีย และ ผ่าเซีย เป็นคำเฉพาะกลุ่มอาชญากร (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 68-79)

5. ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (technical terms) เป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อใช้ในกิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง ในระยะแรกที่บัญญัติขึ้นมาหากไม่ได้รับความนิยมก็จะเลิกไปในที่สุดเรียกว่า “ไม่ติด” แต่ปากคนพากันใช้ตามก็อาจกลายเป็นศัพท์ทั่วๆ ไปได้ ซึ่งแต่ละคำย่อจะใช้เวลาไม่เท่ากัน เช่น ประชาธิปไตย รัฐสภา รัฐมนตรี ประสพการณ์ ฯลฯ (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 68-79)

6. คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ (foreign words) การทับศัพท์ (phonetic substitution) เป็นวิธีการยืมคำจากภาษาหนึ่งเข้าไปใช้ในอีกภาษาหนึ่งโดยตรง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูป คือพยายามรักษาลักษณะเด่นของภาษาเดิมเอาไว้ (วิไลศักดิ์ กิ่งคำ, 2550: 10)

คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ (Foreign words) หมายถึง คำที่นำมาใช้ในภาษาไทยจนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย จะเป็นการเขียนทับศัพท์โดยตรงหรือเลียนเสียงก็ตาม แม้จะมีเครื่องหมายวรรณยุกต์อยู่ด้วยก็เก็บไว้ตามนั้นเช่นคำว่า ก๊อปปี้ แก๊ส ลูกกี้ เซอร์มูม เล็ก ทอฟฟี่ ปรีฟ ปลั๊ก ฟูลสแต็ป รักบี้ แท็กซี วิสกี ฯลฯ (ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช, 2538: 29)

7. คำย่อ (limited words) หมายถึงคำที่เขียนอย่างย่อเพื่อประหยัดยอคำหรือทำให้ไม่เปลืองเนื้อที่ในการเขียนหรือพิมพ์ เช่น ม.ร.ว. พ.ศ. น.ส. ส.ค.ส. ฯลฯ (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 68-79)

8. คำสแลง (slang) หมายถึงคำที่ใช้ให้วิปลาสคลาดเคลื่อนไปจากปกติในด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นด้านเสียง การเขียน และความหมาย เช่น คำว่า มัลล์ และ เด็น(เดิ้ล) เสียน เป็นคำสแลงในด้านเสียงและการเขียน ส่วนคำว่า อย่าบอกใคร เซ็งระเบิด พู๊ฟ่า เป็นคำสแลงในด้านความหมาย (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 68-79)

9. คำด่าหรือคำหยาบ (rude words) เช่น คำด่า คำสบถสาบาน และคำเสียดสีที่ส่อไปในทางหยาบคาย คำประเภทนี้ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียน ในข้อเขียนบางประเภท คำประเภทนี้ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียน ในข้อเขียนบางประเภท เช่น นวนิยาย และเรื่องสั้น ผู้เขียนบางคนมีความประสงค์ที่จะใช้คำหยาบเพื่อให้มีรสชาติถึงบทบาทยิ่งขึ้น และได้พยายามหลีกเลี่ยงไม่เขียนออกมาตรง เช่น ไอ้ฉิบห...เหี้ย...แม่งมึงนะซี (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 68-79)

10. คำภาษาตลาด (colloquial words) หมายถึงคำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่วไป โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือความเหมาะสม แต่สามารถสื่อความหมายกันได้เป็นอย่างดี เช่น ชีซ่า ลุ้นเล่นหนัง กิโละ เป็นต้น (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 79-82)

11. คำอุทาน (exclamations words) คือ คำที่เปล่งออกมาด้วยอารมณ์สะเทือนใจ เวลาตกใจ ดีใจ หรือแปลกใจ คำอุทาน บางคำได้กลายมาเป็นคำกริยา และคำวิเศษณ์ ที่ถือว่าเป็นคำสำคัญในภาษาไทย คำอุทานเพียงคำเดียวอาจบอกความรู้สึกของคนได้โดยไม่ต้องกล่าวถ้อยคำยืดยาว ถือเป็นการประหยัถ้อยคำได้อย่างหนึ่ง (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 223)

12. คำเลียนเสียงพูด (speaking words) หมายถึง คำที่เขียนถ่ายออกมาให้เหมือนกับเสียงพูดให้มากที่สุด ซึ่งบางครั้งเสียงพูดนั้นก็ก็มีลักษณะที่เล่นลิ้น ทำให้การเขียนพลอยมีลักษณะที่ผิดแปลกตามไปด้วย เช่น เสียวู้ดโม้ด คีที่ซู้ด ไซ้มัย อย่างดินะเนี้ย นะคะร้าบ สดิสตัง อย่างนี้ มาด้วยเหรือ ลำมะคัญ ฯลฯ คำประเภทนี้อาจใช้พูดกันเล่นๆ ได้บ้าง แต่ไม่ควรนำมาใช้ในการพูดที่เป็นทางการหรือในการเขียนทั่วไป ยกเว้นในกรณีที่ต้องการถ่ายเสียงพูดของตัวละคร ในงานเขียนประเภทบันเทิงคดี (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 89-90)

การใช้ประโยค

โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์การใช้ประโยคจาก นววรรณ พันธุเมธา (2521: 193-206) กล่าวถึงการใช้ประโยคแสดงเจตนาไว้ในหนังสือไวยากรณ์ไทย ว่าประโยคตามเจตนาของผู้ใช้แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ ดังนี้

1. ประโยคแจ้งให้ทราบ มี 8 ชนิด คือ ประโยคบอกเล่า ประโยคอธิบาย ประโยคเตือน ประโยคทนาย ประโยคคาดคะเน ประโยคสรุป ประโยคชี้แนะ และประโยคเน้นเฉพาะ

1.1 ประโยคบอกเล่า เช่น

คุณแม่ชอบทำกับข้าว
แม่มดในเรื่องนี้ใจร้ายจังนะ

1.2 ประโยคอธิบาย ใช้อธิบายความจริงให้ผู้ฟังเข้าใจการใช้เหตุผล เช่น

เขาไม่สบายนะ ไม่อย่างนั้นเขาไปหาคุณแล้ว
เขามาหาฉันเองนี่โทษฉันไม่ได้

1.3 ประโยคเตือน ใช้เมื่อต้องการย้ำไม่ให้ผู้ฟังลืม เช่น

อย่าลืมไปเยี่ยมคุณพ่อบ้างนะ
หนังสืออยู่บนตู้ นะ

1.4 ประโยคทนาย ใช้เมื่อคาดว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นแล้ว เช่น

เธออิจฉาเขาละซี
ฉันว่าแล้วว่า ผลลัพธ์ต้องเป็นแบบนี้

1.5 ประโยคคาดคะเน แสดงความมั่นใจน้อยกว่าประโยคทนาย มักใช้คำบอกความเห็น

ว่า คง อาจ ทำจะ เห็นจะ น่ากลัว และคำว่ากระมังอยู่ในประโยค เช่น

เขาคงไม่มากระมัง

คาดหวังกระมังเป็นต้นคิด

1.6 ประโยคสรูป ใช้เมื่อเล่าถึงผลที่เกิดขึ้น อาจมีคำ นะซี อยู่ในประโยค เช่น

ยายตัวนะซี แกล้งโทรศัพท์มาขู่

คุณพุดอย่างนี้ เขาก็โกรธนะซี

1.7 ประโยคชี้แนะใช้เมื่อต้องการให้ผู้ฟังสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจมีคำว่า เนาะอยู่ในประโยค เช่น

คุณพ่ออยากจะพบเธอเนาะ

เขาพุดอะไรกันอยู่เนาะ

1.8 ประโยคนั้นเฉพาะ ใช้เมื่อต้องการเน้นคำใดคำหนึ่งในประโยคให้ต่างกับคำอื่น มักมีคำว่าแหละอยู่ในประโยค

2. ประโยคถามให้ตอบ มี 3 ชนิด คือ ประโยคถามเนื้อความ ประโยคถามให้ตอบรับ หรือปฏิเสธ และประโยคถามให้เลือกเอา

2.1 ประโยคถามเนื้อความ ให้ถามเรื่องราวจากผู้ฟังจะมีคำไม่ชี้เฉพาะคือคำว่า ใคร อะไร ไหน เท่าไร ทำไร ทำไม เหตุใด เมื่อไร ก็อยู่ในประโยค เช่น

คุณมากับใคร

ทำไมคุณอยู่บ้านคนเดียว

2.2 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ มักมีคำบอกการถาม หรือ กับ ไหม อยู่ท้ายประโยค เช่น

คุณรู้จักวนิดาไหม
คุณรู้จักวนิดาหรือ

2.3 ประโยคถามให้เลือกเอา ใช้ถามผู้ฟังเพื่อให้เลือกตอบรับอย่างใดอย่างหนึ่ง จะมีคำเชื่อม หรือ อยู่ระหว่างหน่วยกริยา 2 หน่วย เช่น

คุณจะไปหรือไม่ไป
คุณจะอยู่บ้านหรือไปกับฉัน

3. ประโยคบอกให้ทำ มี 4 ชนิด คือ ประโยคคำสั่ง ประโยคขอร้อง ประโยคชักชวน และ ประโยคอนุญาต

3.1 ประโยคคำสั่ง บังคับใช้ให้ผู้ฟังทำตามประธานของประโยคเป็นคำบอกนุรุษที่ 2 มักมีคำ ชี นะ จง อย่า อยู่ในประโยค เช่น

คุณพูดดังๆนะ
อย่าจับนะ

3.2 ประโยคขอร้อง ใช้ขอร้องให้ผู้ฟังทำตาม มีประธานของประโยคเป็นคำบอกนุรุษที่ 2 เช่น

กรุณาส่งผ้ามาที
กรุณาอย่าบอกเขานะ

3.3 ประโยคชักชวน ใช้ชักชวน ใช้ชักชวนให้ผู้ฟังทำตาม เช่น

เราไปดูหนังกันดีกว่า
คุณเชื่อผมเถอะ

3.4 ประโยคอนุญาตให้ผู้ฟังทำได้ เช่น

คุณนั่งลงเถอะ

คุณไม่ต้องไปหรอก

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ สรุปลงได้ว่า ประโยค หมายถึง การนำ ถ้อยคำมาผูกขึ้นให้มีเนื้อความที่สามารถบอกได้ว่า ใคร ทำอะไร ซึ่งประโยคที่สมบูรณ์นั้นจะต้อง ประกอบด้วย ภาคประธาน และภาคแสดง แต่อาจมีส่วนขยายอื่นๆ เพิ่มเข้ามาเพื่อให้ประโยคมีความชัดเจนยิ่งขึ้นก็ได้ ประโยคในภาษาไทยแบ่งออกเป็นประโยคตามเนื้อความซึ่งประกอบด้วย ประโยคตามเจตนาของผู้ส่งสาร และนอกจากนั้นยังมีผู้ศึกษาลักษณะประโยคที่ดีในการเขียน ทำให้ผู้ที่ต้องการจะแต่งประโยคสามารถนำไปใช้ได้จริง

การใช้สำนวน

การใช้สำนวน ด้านการใช้สำนวน ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การศึกษาเปรียบเทียบสำนวน โดยใช้เกณฑ์ของ (สง่า กาญจนาคพันธุ์, 2543: 8) กล่าวว่า การใช้สำนวนไทย หมายถึง การใช้ กลุ่มคำที่มีความหมายเป็นพิเศษมีชั้นเชิงให้คิดหรือเชิงเปรียบเทียบ สำนวนไทยมี 2 ประเภทคือ

1. การใช้สำนวนเดิม หมายถึงสำนวนที่คนไทยทั่วไปรู้จักและคุ้นเคยกันอยู่แล้ว เช่น สาดโคลน หัวกระไดไม่แห้ง ปิดทองหลังพระ เป็นต้น
2. การใช้สำนวนใหม่ หมายถึงสำนวนที่ได้สร้างขึ้นใหม่ จะเกิดจากการนำคำหรือกลุ่มคำ ซึ่งตามปกติใช้ในความหมายหนึ่ง นำมาใช้ในความหมายหนึ่ง เช่น หมูวิ่งชนปิงตอ หมายถึง ผู้ที่รู้ตัวว่าเสียเปรียบอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ก็ยังยินดีที่จะเข้าไปหาฝ่ายที่ได้เปรียบกว่าตน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนบทความ ลักษณะการใช้ภาษาในด้านต่างๆ และการวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเกณฑ์วิเคราะห์ข้อมูล
2. ศึกษาบทความในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวันระหว่างปี พ.ศ. 2548-2549 โดยรวบรวมบทความตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2548 ถึงเดือน มิถุนายน พ.ศ.

2549 เป็นจำนวน 288 คอลัมน์ นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามานับที่กไว้ตามหมวดหมู่ที่ใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในการเขียนบทความในด้าน
 - 1.1 ลักษณะการใช้คำ
 - 1.2 การใช้ประโยค
 - 1.3 การใช้สำนวน
2. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวน มาเรียบเรียงแบบพรรณนาวิเคราะห์
3. เสนอผลงานการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ศึกษาการใช้ภาษาไทยในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวนในบทความคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน แล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาที่ผู้วิจัยประมวลความรู้ และกำหนดขึ้นจากเอกสารต่างๆ ตามที่ปรากฏในบทที่ 2 และ บทที่ 3 ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาการใช้ภาษาด้านลักษณะการใช้คำ

1. คำประสม
2. คำซ้อน ชนิดคำซ้อนเพื่อความหมาย
3. คำซ้ำ ชนิดคำซ้ำคำเดียว
4. คำเฉพาะกลุ่ม
5. ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค
6. คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ
7. คำย่อ โดยการใช้มหัพภาค และการใช้ไปยาลน้อย
8. คำสแลง
9. คำคำหรือคำหยาบ
10. คำภาษาตลาด
11. คำอุทาน
12. คำเลียนเสียงพูด

ตอนที่ 2 การใช้ประโยค

1. ประโยคแจ้งให้ทราบ

- 1.1 ประโยคบอกเล่า
- 1.2 ประโยคอธิบาย
- 1.3 ประโยคเตือน
- 1.4 ประโยคทนาย
- 1.5 ประโยคคาดคะเน
- 1.6 ประโยคสรุป
- 1.7 ประโยคชี้แนะ
- 1.8 ประโยคเน้นเฉพาะ

2. ประโยคถามให้ตอบ

- 2.1 ประโยคถามเพื่อความ
- 2.2 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ
- 2.3 ประโยคถามให้เลือกเอา

3. ประโยคบอกให้ทำ

- 3.1 ประโยคคำสั่ง
- 3.2 ประโยคขอร้อง
- 3.3 ประโยคชักชวน
- 3.4 ประโยคอนุญาต

ตอนที่ 3 การใช้สำนวน

1. การใช้สำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว
2. การใช้สำนวนใหม่

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การใช้ภาษาด้านลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวนของผู้เขียนคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 ในลักษณะดังกล่าวข้างต้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะการใช้คำ

ในด้านลักษณะการใช้คำ ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะการใช้คำ 12 ประเภทคือ การใช้คำประสม การใช้คำซ้อนชนิดคำซ้อนเพื่อความหมาย การใช้คำซ้ำชนิดคำซ้ำคำเดียว การใช้คำเฉพาะกลุ่ม การใช้ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ การใช้คำย่อโดยการใช้มหัพภาค และไปยาลน้อย การใช้คำสแลง การใช้คำตำหรือคำหยาบ การใช้คำภาษาตลาด การใช้คำอุทาน และ การใช้คำเลียนเสียงพูด ดังต่อไปนี้

1. คำประสม

การใช้คำประสม

คำประสม เกิดจากการนำคำมูลตั้งแต่สองคำขึ้นไปนำมาประสมกัน ทำให้เกิดคำและมีความหมายใหม่ หรือมีความหมายคงเดิมอยู่บ้าง คำประสมนี้มักจะเป็นคำนาม หรือคำกริยา คำมูลนี้จะประสมกับคำไทยด้วยกัน หรือกับต่างประเทศก็ได้ (กำชัย ทองหล่อ, 2519) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“ผลกำไรของ ปตท. มันได้กลายเป็นกระสุนวิถีโค้งที่พุ่งเข้าใส่ กฟผ. อย่างมีอาจเหลือเกินได้ นับตั้งแต่ราคาน้ำมันในตลาดโลกพุ่งสูงขึ้นชาวบ้านเดือดร้อน แต่ ปตท. กลับมีกำไรเกือบแสนล้าน ภาพลักษณ์ตรงนี้ก็กลายเป็นผลเสีย ชาวบ้านรู้สึกว่าการเข้าตลาดหุ้นเป็นการแสวงหากำไรท่ามกลางความเดือดร้อนของเขา นี่ก็บนเรือน...ที่รัฐบาล ผู้บริหาร กฟผ. ที่ปรึกษาการเงินจะต้องกลับมาทบทวน ว่ากันว่าการเลือกตั้งครั้งล่าสุด รัฐบาลเตรียมถอดใจกับกระแสต่อต้านทั้งจากพนักงาน กฟผ. และแนวร่วม คัดค้านการนำ กฟผ. เข้า ตลาดหุ้น” (ทวี มีเงิน, 2548)

ถอด หมายถึง ก. เอาออก เช่น ถอดกางเกง, ถอด เช่น ถอดออกจากตำแหน่ง, แปลง, แปล เช่น ถอดความเป็นภาษาไทย ถ่าย เช่น ถอดแบบมาจากพ่อแม่, หลุดออก เช่น เล็บถอด, ลักษณะนามบอกจำนวนด้วยเป็นม้วน หรือ มงคล เช่น มงคล 2 ถอดด้วยใส่คราดด้วยวงมงคลสูตร แลผูกประเคนช้างละถอด (ตราสามดวงโทษาโนไทย) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 404)

ใจ หมายถึง 1 น. หัวใจ 2. น. จิต, ส่วนที่คิดตรึงตรองหรือรู้สึก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 397)

เมื่อนำคำ 2 คำ มาประสมกันจึงได้คำใหม่ว่า ถอดใจ หมายถึง (ปาก) ก. เลิกสู้อย่างสิ้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 397) อธิบายตามบริบท ถอดใจ ในที่นี้หมายถึง ก่อนการเลือกตั้งครั้งล่าสุด รัฐบาลเตรียมเลิกต่อต้านกับพนักงาน กฟผ. และแนวร่วมการคัดค้านการนำ กฟผ. เข้าตลาดหุ้น เนื่องจากกรณีคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ให้รัฐบาลและบริษัท กฟผ. จำกัด ระงับการขายหุ้นฯไว้ชั่วคราว ดังนั้นเกมนี้รัฐบาลถูกพลิกจาก ถอดใจ มาเป็นได้ใจจากเหตุผลข้างต้น

ตัวอย่างที่ 2

“เหตุการณ์ เกิดขึ้นหลังนายกฯทักษิณ ได้ไปเห็นนักเรียนโรงเรียนอาชีวะแห่งหนึ่ง ประกอบคอมพิวเตอร์ เลขไอเดียกระฉูด น่าจะให้นักเรียนอาชีวะทั้งหลายผลิตเสียเอง” (ทวี มีเงิน, 2548)

เหตุ หมายถึง น. เรื่องหรือสิ่งที่ก่อให้เกิดผล, เค้ามูล, เหตุผล สัน, ด้วย, เพราะ (บ,ส) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1301)

การณ หมายถึง น. เหตุ, เค้า, มูล เช่น สังเกตการณ์, เหตุการณ์ (บ,ส) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 47)

เมื่อนำคำ 2 คำมารวมกัน จึงได้คำใหม่ว่า เหตุการณ์ หมายถึง น. ความเป็นไปของเรื่อง, เรื่องที่เกิดขึ้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1301)

นัก หมายถึง น. ใช้ประกอบหน้าคำอื่น หมายความว่า นาย, ท่าน, ผู้ชำนาญ, ผู้ถนัด, ผู้, คน ว. มาก, ยิ่ง (ช. อนก) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 568)

เรียน หมายถึง ก. ศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้หรือความชำนาญ, คำขึ้นต้นเพื่อแจ้งบอกให้ทราบ, บอกให้ผู้ใหญ่หรือนายทราบ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 969)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกัน จึงได้คำใหม่ว่า นักเรียน หมายถึง น. ผู้ศึกษาเล่าเรียน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 568)

โรง หมายถึง น. สิ่งปลูกสร้างที่มีหลังคาคลุม เช่น โรงรถ, โรงอาหาร อาคารที่ทำการ เช่น โรงพัก โรงเรียน เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 979)

เรียน หมายถึง ก. ศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้หรือความชำนาญ, คำขึ้นต้นเพื่อแจ้งบอกให้ทราบ, บอกให้ผู้ใหญ่หรือนายทราบ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 969)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกัน จึงได้คำใหม่ว่า โรงเรียน หมายถึง น. สถานศึกษา โดยมีระบบการเรียนการสอน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 980)

ตัวอย่างที่ 3

“คำยืนยันจากผู้นาองค์การค้าโลกยืนยันว่า ตัวเลขที่เรารับรู้จากโอเปกเป็นตัวเลขที่เราเชื่อถือไม่ได้ยิ่งครับ ถ้าจริง แสดงว่าเราเดินตามเกมที่โอเปกกำหนด ยิ่งน้ำมันเป็นปัจจัยสำคัญ ในการพัฒนาเศรษฐกิจ หากตัวเลขโอเปกเท็จ สินค้าที่ผลิตได้จริงๆ กับตัวเลขการใช้จริงไม่ตรงกัน เท่ากับว่าเราตบอดไปข้างหนึ่ง” (ทวี มีเงิน, 2548)

น้ำ หมายถึง น. ของเหลว เป็นธาตุ 1 ในธาตุ 4 ตามความเชื่อของไทย คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ, ในทางวิทยาศาสตร์ ถือเป็นสารประกอบ เป็นธาตุ ไฮโดรเจนและออกซิเจน มีประโยชน์ใช้เป็น น้ำดื่ม น้ำใช้ เป็นต้น ลักษณะนามเรียก เรือที่ใช้งานมานานแล้ว 2 ปี 3 ปี ว่า เรือ 2 น้ำ เรือ 3 น้ำ, ครั้ง เช่น ล้าง 3 น้ำ ซัก 3 น้ำ, ว. มีแสงแวววาว (ใช้กับรัตนชาติ) เช่น เพชรน้ำหนึ่ง มรกตน้ำงาม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 579)

มัน หมายถึง 1 น. ไม้หลายชนิด ส่วนมากเป็นพืชมีหัวในดิน 2 น. สิ่งที่เป็นไข ภายในคน พืช และสัตว์ 3 ว. รสชาติ อย่างเผือกหรือถั่วลิสงคั่ว, โดยปริยาย หมายถึง สนุก หน้าใจ หรือใช้น้ำหน้า คำระบอวัยจะ สื่อความหมายถึง ความสนุกอันเกิดจากการกระทำ ด้วยอวัยวะส่วนนั้น เช่น มันมือ มันปาก, สภาพเป็นเงาวาว เช่น หน้าเป็นมัน 4 ศ. คำสรรพนามบุรุษที่สาม ซึ่งมักเป็นคนที่อาวุโสต่ำกว่า หรือ บ่งนัยดูแคลน หรือ สัตว์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 852)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกัน จึงได้คำใหม่ว่า น้ำมัน หมายถึง น. ของเหลวที่สกัดจากพืช เปลวสัตว์ แร่ธาตุบางชนิด เช่น ถ่านหิน เป็นต้น, โดยปริยาย หมายถึง สิ่งที่มีลักษณะ คล้ายคลึง เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 582)

เศรษฐ์ หมายถึง ว. คีเลศ, ดีที่สุด, ยอดเยี่ยม, ประเสริฐ, น. ทรัพย์, ทรัพย์สมบัติ. (ศ. เศรษฐ; บ. เสกฐ) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1105)

กิจ หมายถึง น. งาน, ธุระ (บ. กิจ) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 126)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกัน จึงได้คำใหม่ว่า เศรษฐกิจ หมายถึง น. กิจการที่เป็นบ่อเกิดแห่ง ทรัพย์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1106)

สิน หมายถึง น. เงิน, ทรัพย์ 2 ก. ตัด, ฟันให้ขาด เช่น ตัดสินสินมือ, ใช้น้ำมันตกแต่งให้ เรียบร้อย เช่น สินหัวไม้ (โบ เขียนสินก็มี) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1193)

ค้า หมายถึง 1 ก. ซื้อและขายเป็นอาชีพ, หาลิ้นค้ามาจำหน่าย 2 (โบ) ก. อวด แสดง เหยดัว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 243)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกัน จึงได้คำใหม่ว่า สิ้นค้า หมายถึง น. สิ่งของที่ซื้อขายแลกเปลี่ยน กัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1193)

ตา หมายถึง 1 อวัยวะที่ใช้สำหรับดู : ส่วนของต้นไม้ ตรงที่แตกกิ่ง, รอยของต้นไม้ ตรงที่เคยแตกกิ่ง, ช่องว่างระหว่างเส้น หรือ ลายที่ตัดผ่านกัน เช่น ตาราง; คราว เช่น ตาปี; เรียกสายที่เป็นตามรูปร่างต่างๆ เช่น ตาสมุก ตาหมากruk 2 น. พ่อของแม่, ชายที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับตา (ปาก) คำเรียกชายสูงอายุแบบไม่เคารพ เช่น ตาเฒ่า ตาเถร หรือเรียก ชายสูงอายุอย่างเป็นกันเอง เช่น ตาเข้ม หรือเรียกเด็กชายอย่างเอ็นดู เช่น ตาหนู (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 454)

บอด หมายถึง ว. มีด, ไม่เห็น (ใช้กับตา); จู๋ไม่คิด เช่น หัวเทียบบอด, เป็นวงทึบไม่ โปร่ง เช่น ตัวหนังสือหัวบอด; เรียกนมที่ห้วนมนุ่มเข้าไปว่า นมบอด, โดยปริยาย หมายถึง มองไม่ เห็นความเป็นจริง เช่น ความรักทำให้คนตาบอด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 612)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกัน จึงได้คำใหม่ว่า ตาบอด หมายถึง น. ตาที่มองไม่เห็น ว. โดยปริยาย หมายถึง ไม่สามารถแยกเหตุผลชั่วดีได้ เช่น ความรักทำให้คนตาบอด; เรียกที่ไม่มีทางเข้าออกที่ถือสิทธิ์ตามกฎหมายได้ว่า ที่ตาบอด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 455) ในบริบทนี้ หมายถึง น้ำมันเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ ถ้าตัวเลขโอเปกเทจ สินค้าที่ผลิตได้จริง ๆ กับตัวเลขการใช้จริงไม่ตรงกัน ผู้เขียนจึงเปรียบว่า เหมือนตาบอดไปข้างหนึ่ง เพราะไม่รู้รายละเอียดที่แท้จริงของข้อมูลที่แถลงออกมา

ตัวอย่างที่ 4

“การที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร แต่งตั้งให้นายอานันท์ ปันยารชุน เป็นประธานคณะกรรมการสมานฉันท์เพื่อแก้ไขปัญหามลภาวะที่หนักหน่วงและหาทางออกได้ยากนั้น อาจเป็นข้ออ้างให้ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ซึ่งไว้วางใจได้ดี เพราะนายอานันท์ ปันยารชุน ใครก็รู้ว่า เป็นตัวของตัวเองขนาดไหน และคงไม่ยอมให้ใครมาใช้เป็นเครื่องมือง่ายๆ แต่เอาเข้าจริงๆ เป็นอย่างไร ทั้งที่เป็นตัวของตัวเองนั่นแหละ นายอานันท์ ปันยารชุน กลายมาเป็นตัวล่อเป้า รับแรงกดดันในการแก้ไขปัญหามลภาวะได้ไปเต็มๆ ขณะที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร คึงตัวเองไปยืนข้างๆ ไม่ต้องรับแรงปะทะโดยตรง สามารถลอยตัว จากปัญหาได้อย่างสบายๆ” (สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร, 2548)

ลอย หมายถึง ก. ทรงตัวอยู่ในอากาศหรือผิวน้ำ; เต้นขึ้นไม่อยู่เป็นหลักแหล่ง, หลุดไปตามน้ำหรืออากาศ ว. เรียกสะพานข้ามทางแยกหรือถนน เป็นต้นว่า สะพานลอย, เรียกชั้นที่อยู่ระหว่างชั้นล่างกับชั้นบนว่า ชั้นลอย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 995)

ตัว หมายถึง น. คน, รูป, ชิน, ลักษณะนามเรียกสัตว์ เรื่องใช้บางชนิด เช่น โตะ แก้อี หรือ เลข หรืออักษรว่า ตัว เช่น ม้า 3 ตัว ร เรือ 2 ตัว ส. สรรพนามบุรุษที่สอง ใช้กับผู้ที่มีสถานะเสมอกัน เช่น ตัวคิดยังงี้กับเรื่องนี้ เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 452)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกันเข้าจึงได้คำใหม่ว่า ลอยตัว หมายถึง ว. ไม่ผูกพันกับกฎเกณฑ์ใดๆ, พ้นปัญหา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 995) ในบริบทข้างต้น ลอยตัว หมายถึง พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไม่ต้องรับผิดชอบใดๆทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการแก้ปัญหามลภาวะได้จะสำเร็จหรือไม่ และล่าสุด เชิญ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ มาช่วยงาน ก็คงจะเหมือนเมื่อครั้งแรกที่เกิดขึ้นกับ นายอานันท์

ปีนยารุ่น เช่นเดียวกัน คือ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไม่ต้องรับผิดชอบไม่ว่าจะเกิดเรื่องอย่างไรก็ตาม เพราะมีผู้ต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว คือ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ

ตัวอย่างที่ 5

“ประเด็นที่ต้องพิจารณาอยู่ที่ว่า การเลือกตั้งที่ยังจัดยังไม่ทันอยู่เวลานี้ ถือเป็นการดำเนินการตามปกติของระบอบประชาธิปไตยหรือไม่ คณะกรรมการการเลือกตั้งถูกตั้งคำถาม ถูกวิพากษ์วิจารณ์สารพัดมาตั้งแต่ต้น มีการแสดงความเห็นกันอย่างกว้างขวาง ว่าการเลือกตั้งครั้งนี้แสดงถึงความผิดปกติของระบอบประชาธิปไตย

มีเสียงวิจารณ์หนักกว่าจะเป็นการเลือกตั้งสกปรก จึงมาทำหน้าที่แทนสภาผู้แทนราษฎร สิทธิของประชาชนจำกัดให้เหลือแค่ไปเลือกตั้ง ตามการดำเนินการอย่างพลิกฟลิ้น ของ คณะกรรมการการเลือกตั้ง

สิทธิของประชาชนตามระบอบประชาธิปไตยถูกทำลายไปแล้วตั้งแต่เบื้องต้น ไม่ว่าจะหมดหรือบางส่วนก็ตาม ถือเป็นสิทธิที่ได้มาไม่สมบูรณ์อย่างที่ประชาชนในระบอบประชาธิปไตยควรจะได้ เมื่อการเลือกตั้งครั้งนี้ไม่ได้เป็นไปโดยระบบประชาธิปไตยปกติ สิทธิการเลือกของประชาชนไม่สมบูรณ์ เพราะถูกทำลายไปด้วยกระบวนการจัดการเลือกตั้ง แบบพลิกฟลิ้นนี้” (สุชาติ ศรีสุวรรณ, มติชน 26 เมษายน 2549)

สภา หมายถึง น. ที่ประชุม, องค์การหรือสถานที่ประชุม (บ,ส) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 911)

โจ๊ก หมายถึง 1 น. ของกินชนิดหนึ่งใช้ปลายข้าวต้มจนและ ใส่เครื่องมีเนื้อหมูสับ จิง และใบหอมซอย เป็นอาทิ (จ) 2 น. ไพ่ตัวที่เข้ากับตัวใดๆก็ได้; ตัวตลก, น่าขัน, ขวนขวาย (อ. joke) 3 ว. มีน้ำมากเกินส่วน; เสียงน้ำไหล โจ๊กๆก็ว่า (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 179)

เมื่อนำคำ 2 คำมาประสมกัน จึงได้คำใหม่ว่า สภาโจ๊ก ในบริบทนี้ผู้เขียนหมายถึง สภาตลก ขบขัน เพราะคณะกรรมการการเลือกตั้ง ที่จัดการเลือกตั้งอย่างไม่ยุติธรรม แม้จะถูกวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมว่า ดำเนินการเลือกตั้งผิดไปจากระบอบประชาธิปไตย โดยมีนักวิชาการบางคนที่แสดงออกในการไม่เห็นด้วยกับการเลือกตั้งในครั้งนั้น โดยการฉกฉวยการเลือกตั้งทิ้ง เพื่อแสดงเจตนาประทุ้งการเลือกตั้งที่เห็นว่าไม่ถูกต้อง

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าการใช้คำประสม โดยการนำคำ 2 คำ ที่มีความหมายต่างกันมาประสมกันทำให้เกิดความหมายใหม่ขึ้น ซึ่งการใช้คำประสมนี้ช่วยให้เกิดคำที่มีความหมายใหม่ขึ้นในภาษา เช่น ลอยตัว ตาบอด เป็นต้น

2. คำซ้อน

การใช้คำซ้อน

คำซ้อน คือ คำที่มีคำเดียว 2 คำ ที่มีความหมายหรือเสียงคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน ซ้อนเข้าคู่กัน เมื่อซ้อนแล้วจะมีความหมายใหม่เกิดขึ้น แม้ว่าบางคำความหมายจะไม่แปลกไปกว่าความหมายเดิมมากนัก แต่ก็ต้องมีความหมายและที่ใช้ต่างออกไปบ้าง (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62)

การใช้คำซ้อนเพื่อความหมาย

การใช้คำซ้อนเพื่อความหมาย คือ การนำคำเดียวที่มีความหมายสมบูรณ์ มีที่ใช้ในภาษามาซ้อนเข้าคู่กัน คำหนึ่งเป็นคำต้น อีกคำหนึ่งเป็นคำท้าย คำต้นกับคำท้ายมีความหมายคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกัน อาจเป็นคำไทยด้วยกันหรือคำต่างประเทศด้วยกัน หรือเป็นคำไทยกับคำต่างประเทศซ้อนกันก็ได้ และคำที่ซ้อนกันแล้วต้องเกิดความหมายใหม่ ซึ่งอาจไม่เปลี่ยนไปจากความหมายเดิมมากนัก หรืออาจเปลี่ยนไปมาก แต่ถึงจะเปลี่ยนความหมายหรือไม่เปลี่ยนอย่างไรก็ตาม ความหมายใหม่นี้น่าจะมีความหมายเดิม พอให้เห็นเค้าความหมายได้ (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 62) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร น่าจะถามตัวเองมากกว่า ว่าทำไมคอแลมนิสต์ถึงได้มอง พ.ต.ท.ทักษิณ เป็นตัวปัญหา มีความเห็นสอดคล้องกันได้ขนาดนี้ เพราะเขามองเรื่องจริยธรรมหรือความยุติธรรมที่ พ.ต.ท.ทักษิณ มีให้แก่สังคมเป็นสำคัญนั่นเอง

กระนั้นก็ตามสื่อทีวีของรัฐ นอกจากวางน้ำหนักการรายงานไปที่ความเคลื่อนไหว พ.ต.ท.ทักษิณ เป็นหลัก หลายรายการถ่ายทอดสดตลอดขณะที่ความเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายรายงานแบบ

ขอไปที่ ที่ตัวเองได้ประโยชน์รัฐบาลกลับวางเฉยไม่แสดงทรศนะอะไรออกมา จนสถานการณ์
คัดค้านร้อนแรงขึ้น ทีวีเสรีไม่อาจปฏิเสธความเป็นข่าวของฝ่ายค้านได้เพราะ คนต้องการรู้ข่าว จึง
ต้องเพิ่มพื้นที่และเวลาให้มากขึ้น แต่กลับถูกผู้มีอำนาจตำหนิว่า “เข้าข้างฝ่ายค้าน” (สมหมาย
ปาริชาติ, 2549)

คัด หมายถึง 1 ก. เลือก, แยกอย่างมีหลักเกณฑ์, ้าง ทำให้แยกโดยใช้คานหรือวัสดุ
ยาว; พาย หรือเจาะเรือ; ลอกข้อความหรืออักษร 2 ว. แน่น, ตึง เช่น คันจุก นมกัด
(ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 138)

ค้าน หมายถึง ก. แย้ง, พุดหรือทำเพื่อแสดงว่าไม่เห็นด้วย, ขัดกัน (โบ) ก. ล้ม, พ่าย, พัง
(ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 128)

คำว่าคัดค้าน ในบริบทนี้ หมายถึง การไม่เห็นด้วย เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมาย
ไปในทำนองเดียวกันมาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของคำปรากฏ ทั้งคำต้นและคำท้าย

ร้อน หมายถึง ว. มีความรู้สึกตามผิวหนังเหมือนถูกไฟ, มีอุณหภูมิสูงมาก เช่น น้ำร้อน,
กระวนกระวาย รีบเร่ง ซ้ำอยู่ไม่ได้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 726)

แรงหมายถึง น. กำลัง เช่น ออกแรงยกโต๊ะ, อำนาจ เช่น แรงศรัทธา ความศักดิ์สิทธิ์ ว. กล้า
จัด เช่น กลิ่นแรง; มีกำลัง หนัก เช่น ดีแรง; มาก เช่น มาแรง ก. ออกกำลัง หมกมุ่น(ปาก)
ลักษณะนาม เรียกการใช้แรงงานรอบหนึ่งๆ เช่น ได้ค่าล่วงเวลา 2 แรง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546:
751)

คำว่า ร้อนแรง ในบริบทนี้ หมายถึง สถานการณ์คัดค้าน ต่อต้าน พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร
มีมากขึ้น

คำว่า คัดค้าน, ร้อนแรง ในที่นี้หมายถึง ฝ่ายต่อต้านขับไล่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ในกรณี
ขายหุ้นชินคอร์ป และสิทธิสัญญาสัมปทานที่ถูกส่งต่อให้ต่างชาติรับประโยชน์จากคนไทยต่อไปอีก
20 ปี ทำให้เกิดการคัดค้านต่อต้านอย่างรุนแรง

ตัวอย่างที่ 2

“โลกร้อนขึ้นเพราะภาวะเรือนกระจก แล้วเกิดอะไรตามมา น้ำแข็งขั้วโลกละลาย น้ำท่วมโลก ดินฟ้าอากาศแปรปรวน พืชผลการเกษตรเสียหาย ความอดอยากทั้งคนและสัตว์เพิ่มขึ้น

ที่รวมตัวกันลงนามในสัญญาว่าจะปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดจากการเผาไหม้ของโรงงานให้น้อยลง หรือที่รู้จักกันในชื่อพิธีสารเกียวโต ไม่มีคนที่ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นในอากาศมากที่สุดอย่างสหรัฐรวมอยู่ด้วย เมื่อถูกพี่ไม่เอา ลูกน้องหมายเลขต้นๆ อย่างออสเตรเลียก็พลอยพยับไปด้วย ด้วยเหตุผลเดียวกันกับที่ จอร์จ ดับเบิลยูบุช อ้างว่า ลงนามสัญญาไม่ได้ เพราะจะกระทบกระเทือนต่ออุตสาหกรรมของสหรัฐเอง

ถูกด่ามาเรื่อยๆ เข้า ก็มีประกาศรวมตัวกันระหว่างที่มหาอำนาจทั้งหลายยกพวกมาร่วมประชุมกับอาเซียนที่ลาวว่าจะตั้งกลุ่มขึ้นมาต่างหากช่วยกันลดภาวะเรือนกระจก มี 6 ชาติ สหรัฐ ออสเตรเลีย จีน ญี่ปุ่น อินเดีย และ เกาหลีใต้ 5 ประเทศปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์จากโรงงานและยานพาหนะรวมกันแล้วประมาณครึ่งโลก ทำท่าจะมีขม้นว่าจะประชุมหารือกันใหญ่ แล้วก็ยกเลิกไปเฉยๆ ยังไม่รู้ว่าจะมาเจรจากันอีกวันไหน โลกก็ยังร้อนต่อไป ภัยจากความแปรปรวนของธรรมชาติก็อาจจะมากขึ้นอย่างที่เห็นๆ กันอยู่” (ฐาตุร บุนปาน, 2548)

แปร หมายถึง ก. เปลี่ยนกลายเป็นจากลักษณะหรือสถานะเดิม แผล, กาง เช่น กางแขนเล่นหางแปร อีลุ่มคุ่มและเขวี้ยง (สมุทรโฆษ) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 571)

ปรวน ไม่มีความหมาย

คำว่า แปรปรวน ในบริบทนี้ หมายถึง เปลี่ยนไปจากสถานะเดิม ธรรมชาติเปลี่ยนไปเพราะสถานะโลกร้อนที่เกิดจากฝีมือของมนุษย์ ทำให้สภาพภูมิอากาศเปลี่ยนไป เช่น น้ำแข็งขั้วโลกละลาย น้ำท่วมโลก พืชผลทางการเกษตรเสียหาย เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 3

“สถานการณ์ในอนาคตที่หลายฝ่ายกังวลว่า หากเป็นเช่นนี้ต่อไปอาจจะเกิดความรุนแรง อันจะนำมาซึ่งความเศร้าเสียใจ หรือแม้จะไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ความเสียหายอันเกิดจากประเทศไร้ทางออกทางการเมือง ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะละเลยให้เกิดขึ้น หนทางที่จะแก้ปัญหาเรื่องนี้คือ ต้องกลับ

ออกไปที่ความตั้งใจว่าจะสร้างความสมานฉันท์ให้เกิดขึ้น ทุกฝ่ายควรจะหาทางออกร่วมกันว่าจะคลี่คลายความขัดแย้งที่นับวันจะยุ่งเหยิงนั้นได้อย่างไร ต้องยอมรับว่าต้นเหตุหนึ่งของปัญหา คือความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน ต่างฝ่ายต่างเกรงว่าจะถูกไล่ตามล้างหนักร่นวง” (สุชาติ ศิริสุวรรณ, 2549)

คลี่ หมายถึง ก. ขยายออก, แผลออก, คลาย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 170)

คลาย หมายถึง ก. ขยายออกให้หลวม, ลดลง, ทุเลาลง, เจือจางลง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 170)

คลี่คลาย ในบริบทนี้ หมายถึง ผ่อนคลาย เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายไปในทำนองเดียวกันมาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของคำปรากฏ ทั้งคำต้นและคำท้าย

คลี่คลาย ในที่นี้ หมายถึง ทุกฝ่ายของผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับบ้านเมืองควรจะหันหน้าร่วมมือร่วมใจกันหาทางออกที่ดีที่สุด เพื่อให้ประเทศชาติในขณะนั้นผ่อนคลายจากความขัดแย้ง ที่ทุกฝ่ายหวาดระแวงซึ่งกันและกัน ผู้เขียนมีความเห็นว่าทุกฝ่ายควรจะละจากความกังวล ความหวาดระแวงและหาทางคิดร่วมกันเพื่อให้ประเทศชาติเดินหน้าต่อไปได้

ขัด หมายถึง 1 ก. ญให้เกลี้ยง, ญให้เงา, 2 ก. ให้ติดขวางไว้, ขวาง, เหนี่ยวไว้ ฝ่าฝืน, ไม่ทำตาม, แย้งกัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 126)

แย้ง หมายถึง ขัด, เกี่ยง, ไม่ตรงกัน, ตรงกันข้าม

ขัดแย้ง ในบริบทนี้ หมายถึง ฝ่าฝืนไม่ทำตาม เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายไปในทำนองเดียวกันมาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของคำปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย

ขัดแย้ง ในที่นี้ หมายถึง ทุกฝ่ายที่มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาบ้านเมืองควรจะเลิกขัดแย้ง เลิกคิดตรงกันข้ามกัน ควรหันหน้าเข้าหากันเพื่อให้ประเทศชาติมีทางออกต่อไปได้ โดยเฉพาะผู้เขียนมีความเห็นว่า รัฐบาลควรเป็นฝ่ายเริ่มต้นและมีหน้าที่รับผิดชอบความเป็นไปของประเทศ

โดยเฉพาะตัวนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ควรตั้งสติควบคุมสมอง คุณสมบัติแก้ปัญหของชาติ มากกว่าจะคิดเอาความผิดแก่คนอื่น ด้วยวิธีต่างๆ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าไม่เกิดประโยชน์ใดๆ

ยุ่ง หมายถึง ก. ขาก, สับสน, พันกันยุ่งนัง เข้าไปเกี่ยวข้อง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 714)

เหยิง หมายถึง ว. ไร้ระเบียบ, รุ้งรัง มักใช้กับสิ่งของซึ่งเป็นเส้น เช่น ผม เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 935)

คำว่ายุ่งเหยิง ในบริบทนี้ หมายถึง สับสน เป็นลักษณะของการนำคำที่มีความหมายไปในทำนองเดียวกัน มาซ้อนเข้าคู่กัน ความหมายของศัพท์ ปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย

ตัวอย่างที่ 4

“เพราะหนังสือพิมพ์เป็นสื่อภาคเอกชนเปิดกว้างเป็นเวทีสะท้อนสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การตรวจสอบวิพากษ์วิจารณ์ กระตุ้นให้เกิดการคิด การตั้งคำถาม เป็นที่พึง ที่ระบายของสังคม จริงอยู่ส่วนที่ยังไม่เข้าท่า ไม่ถูกต้อง ผิดพลาดยังมีอยู่ นักวิชาชีพและผู้ประกอบการต้องน้อมรับเสียงวิพากษ์วิจารณ์และพิจารณาปรับปรุงตัวเองก่อน” (สมหมาย ปาริฉัตร, 2549)

ตรวจ หมายถึง ก. สอบสวน, สอบดู, ดูให้ถูกต้อง (ข); สำนวน น. ชื่อเรือนิดหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 388)

สอบ หมายถึง 1 ก. ตรวจ, ไล่เลียง, วัดผล 2 ว. มีลักษณะเรียวยาว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 899)

คำว่า ตรวจสอบ ในบริบทนี้ ตรวจสอบ หมายถึง สื่อหนังสือพิมพ์มีหน้าที่คอยควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของรัฐบาลที่ไม่รักษากติกา หรือตรวจสอบองค์กรต่างๆ เพื่อเป็นที่พึงของสังคม

ผิด หมายถึง ว. ไม่ตรง, ไม่ถูก, ไม่ใช่, ผลาด, ต่างไป, แปลกไป(ปาก), โกรธกัน, ผิดใจกัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 602)

พลาด หมายถึง ว. ผิดเป้า, ไม่ตรงที่หมาย, คลาด (ราชบัณฑิตยสถาน 2546: 653)

คำว่า ผิดพลาด ในบริบทนี้ ผู้เขียน หมายถึง ผู้เขียนกล่าวว่าเมื่อสื่อหนังสือพิมพ์มีการตรวจสอบแล้ว รัฐบาลหรือองค์กรต่างๆ อาจจะมีการกระทำที่ไม่ถูกต้อง หน่วยงานเหล่านั้นจะต้องยอมรับการตรวจสอบ เพื่อปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

ปรับ หมายถึง 1 ก. บอก, เล่า (ข) 2 ก. เปรียบ, ทำให้เรียบ, ทำให้เสมอ, จัดให้เหมาะสม, ลงโทษโดยให้แพ้หรือให้ใช้เงินเพราะกระทำผิด น. โทษทางอาญาสถานหนึ่ง ซึ่งผู้ต้องโทษต้องชำระเงินตามจำนวนที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา หรือตามที่เจ้าพนักงานเปรียบเทียบ เรียกว่า โทษปรับ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 577)

ปรุ หมายถึง ก. ประกอบขึ้นให้เหมาะสม; เรียกขั้นตอนการจัดแต่งเครื่องไม้ก่อนประกอบเป็นอาคารของเรือนไทยประเพณี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 585)

คำว่า ปรับปรุง ในบริบทนี้ ผู้เขียนต้องการให้รัฐบาล องค์กร หรือหน่วยงานต่างๆ เมื่อมีการกระทำที่ผิดพลาด และถูกวิพากษ์วิจารณ์ ควรจะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

ตัวอย่างที่ 5

“หัวข้อสนทนาในวันสอบวันที่ผ่านมานี้ มีเรื่องคนบุกเข้าไปทุบรูปปั้นท้าวมหาพรหมที่สี่แยกราชประสงค์เป็นประเด็นหลัก ถ้าคนเชื่อถือโชคลางหน่อย ก็วิจารณ์กันไปว่าเป็นเจ้าของอาเพศเป็นलगบอกเหตุว่าบ้านเมือง จะมีเรื่องวุ่นวายใหญ่” (ฐาตุร บุนปาน, 2549)

บ้าน หมายถึง น. ที่อยู่, เรือนที่อยู่อาศัย, กลุ่มเรือนที่อยู่เป็นชุมชน, หมู่บ้าน เช่น บ้านน้ำอ้อม บ้านนาดี ว. สิ่งของหรือสัตว์ที่อยู่ในบ้านหรือเลี้ยงไว้ เช่น ไก่บ้าน หมู่บ้าน (ราชบัณฑิตยสถาน 2546: 545)

เมือง หมายถึง น. แดน, ประเทศ; (โบ) จังหวัด; เขตชุมชน เป็นที่ตั้งที่ทำการของรัฐ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 690)

คำว่า บ้านเมือง ในบริบทนี้ ผู้เขียนกล่าวถึง การที่มีคนบุกรุกเข้าไปทุบรูปปั้นท้าวมหาพรหมที่สี่แยกราชประสงค์ ถ้าคนที่เชื่อในเรื่องโชคลางก็จะวิจารณ์ว่า สถานที่สำคัญหรือกรุงเทพฯ จะเกิดความเดือดร้อนวุ่นวาย

วุ่น หมายถึง ก. ยุ่ง, สับสน, ซุลมุน, ก้าวถ่าง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 822)

วายเป็น หมายถึง ก. วอด, หมดไป, ซาเสื่อมไป เช่น ผลไม้วาย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 809)

คำว่า วุ่นวาย ในบริบทนี้ หมายถึง ผู้เขียนให้ความเห็นถึงการที่มีบุคคลบุกรุกเข้าไปทุบรูปปั้นท้าวมหาพรหม ถ้าคนที่เชื่อในเรื่องโชคลางก็เชื่อว่าสถานที่สำคัญหรือกรุงเทพฯ จะได้รับความเดือดร้อน

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำซ้อนเพื่อความหมาย ที่มีการนำคำเดียวที่มีความหมายสมบูรณ์มาซ้อนเข้าคู่กัน คำหนึ่งเป็นคำต้น อีกคำหนึ่งเป็นคำท้าย คำต้นหรือคำท้ายมีความหมายคล้ายกันหรือไปในทำนองเดียวกัน อาจเป็นคำไทยด้วยกันหรือคำต่างประเทศด้วยกัน คำที่ซ้อนกันเกิดความหมายใหม่ ซึ่งอาจจะไม่เปลี่ยนไปจากความหมายเดิมมากนัก เช่น คลี่คลายแปรปรวน เป็นต้น

3. คำซ้ำ

การใช้คำซ้ำ

คำซ้ำ คือ คำคำเดียวกัน นามากว่า 2 ครั้ง มีความหมายเน้นหนัก หรือ บางที่ต่างกันไปกับคำเดียว เพียงคำเดียว จึงถือเป็นการสร้างคำใหม่ มีความหมายใหม่ ทำนองเดียวกับคำซ้อน ต่างกันก็เพียงคำซ้ำ ใช้คำคำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้นและเพื่อให้รู้ว่า คำที่กล่าวซ้ำกัน 2 ครั้งนั้นเป็นคำซ้ำ ใช้คำคำเดียวกันซ้อนกันเท่านั้นและเพื่อให้รู้ว่า คำที่กล่าวซ้ำกัน 2 ครั้งนั้น เป็นคำซ้ำ ไม่ใช่คำเดียวๆเรียงกัน จึงต้องคิดเครื่องหมายกำกับไว้ ในภาษาไทยใช้ไม้ยมกแทนคำท้ายๆ ที่ซ้ำกับคำต้น (ยมก แลว่าคู่ไม้ยมก จึงใช้สำหรับคำซ้ำที่มาเป็นคู่ๆกันเท่านั้น ไม่ได้มีไว้แทนคำอื่นๆ ที่มีเสียงเดียวกันทุกคำไป) หากไม่ใช่ไม้ยมก จะทำให้สับสนมากกว่า คำใดเป็นคำเดียว คำใดเป็นคำซ้ำ เช่น ขาวนาใส่เสื้อ คำคำ

ค่านา หรือ พุดพุดไปอย่างนั้นเอง (พุดไม่ใช่คำซ้ำ) เป็นต้น การซ้ำคำเป็นการนำคำคำเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นคำนาม สรรพนาม กริยา หรือวิเศษณ์ ก็ได้ มาซ้อนกัน เช่น เด็กๆ เราๆ เขียนๆ สวยๆ หรือนำคำที่ซ้ำกันมาซ้อนกันเข้าอีกที แต่ความหมาย จะต้องคล้ายกัน ใกล้เคียงกัน หรืออาจจะเน้นหรือไม่เน้นต่างกัน แต่บางทีความหมายอาจเปลี่ยนไปไม่เนื่องจากความหมายของคำเดี่ยวๆ เลยก็มี (บรรจบ พันธุมธา, 2544: 62-80)

การใช้คำซ้ำคำเดียว

การใช้คำซ้ำคำเดียว คือ การนำคำเดียวกันมากล่าวซ้ำกันเพียงครั้งเดียวโดยใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๙) แสดงการซ้ำ (บรรจบ พันธุมธา, 2544: 62-80) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“ชาวบ้านปายาง หมู่ 9 ต. หัวโนนตาล อ.เมืองร้อยเอ็ด กว่า 30 คน จูงวัวที่ทางปศุสัตว์จังหวัดร้อยเอ็ด แจกจ่ายให้กับชาวบ้านนำไปเลี้ยง เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ผ่านมา มารวมตัวกันที่สนามหญ้าท้ายหมู่บ้าน เพื่อส่งคืนให้กับผู้ใหญ่บ้านเพื่อให้ผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเป็นผู้ค้าประกัน และส่งวัวคืนให้ทางปศุสัตว์จังหวัด เนื่องจากพบว่า วัวที่ได้รับแจกจ่ายเพื่อนำมาเลี้ยงมีขนาดเล็กไม่เหมาะสมกับราคาตัวละ 10,000 บาท บางตัวมีอาการหูเหี่ยว บางตัวตาจะ และ บางตัวมูกเลือดไหลออกมาตลอดเวลา

ผู้ใหญ่จันทิ วินทะไชย อายุ 75 ปี ที่มีประสบการณ์ในการเลี้ยงวัวของหมู่บ้านกล่าวว่า ฟุงวัวเหล่านี้ไม่น่าจะนำมาเป็นแม่พันธุ์ในพื้นที่อีสาน และวัวที่ได้รับแจกจ่ายจะเป็นวัวสายพันธุ์ที่เลี้ยงแบบปล่อยหากินตามภูเขา ป่าไม้ จึงไม่เหมาะที่จะนำมาเลี้ยงในพื้นที่อีสาน

ขณะที่ผู้ใหญ่เสมียน วินทะไชย บอกว่า ชาวบ้านปายาง หมู่ 9 จำนวน 34 ครอบครัว ได้รับวัวไปเลี้ยงตามโครงการที่ทางปศุสัตว์จังหวัดจัดส่งมาให้และยังมีหมู่บ้านอื่นอีกที่ได้รับวัวเช่นเดียวกันนี้ไปเลี้ยง ต่างโอดครวญในเรื่องของวัวตัวเล็ก ไม่สมราคา เลี้ยงยาก และกลัววัวล้มตาย ชาวบ้านส่วนใหญ่จะขอคืนวัว

ผู้ใหญ่เสมียน กล่าวว่า ในฐานะที่ตนเป็นคนเป็นคนเซ็นคำประกัน ให้กับชาวบ้านก็หนักใจหากวัวล้มตายลงก็ต้องร่วมรับผิดชอบเช่นกัน ดังนั้นจะเรียกประชุมกลุ่มเลี้ยงโค-กระบือ ทั้ง 2 หมู่บ้าน เพื่อหาข้อสรุป แล้วรายงานให้ทางปศุสัตว์จังหวัดทราบและหาทางออก แก้ไขต่อไป นี่คือนตัวอย่างหลายๆเรื่องที่เกิดขึ้นกับโครงการแจกวัวให้ชาวบ้านไปเลี้ยง” (สุวพงศ์ จันฝังเพชร, 2548)

สดๆร้อนๆ หมายถึง ว. ใหม่เอี่ยม, ทันทีทันใด, เพิ่งเสร็จใหม่ๆ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 830)

ในบริบทนี้ คำว่า สดๆร้อนๆ หมายถึง ผู้เขียนเล่าถึงโครงการโคล้านตัวที่มีนักการเมืองคนหนึ่งเสนอคณะรัฐมนตรีและมีการอนุมัติ โครงการโคล้านตัวไปให้แก่ชาวบ้านแล้ว แต่มาเกิดเหตุการณ์ที่มีชาวบ้านมาประท้วง เพื่อขอคืนวัวแก่ปศุสัตว์จังหวัด เพราะวัวไม่ได้ขนาด ไม่เหมาะสมกับราคาที่สูงเกินกว่าขนาดของวัวที่แจกให้ ผู้เขียนจึงยกตัวอย่างนี้ขึ้นมา แล้วใช้คำว่า สดๆร้อนๆ ในที่นี้ หมายถึง ตัวอย่างที่เกิดขึ้นใหม่ๆ ทันกับเหตุการณ์ทันทีทันใด

ตัวอย่างที่ 2

“ส่วนกองทุนหมู่บ้านละล้าน แน่ใจหรือว่าประสบความสำเร็จ ลองไปตรวจสอบให้ลึกๆ ส่วนใหญ่เป็นการถูกไปใช้อย่างอื่น ไม่ใช่ไปลงทุนสร้างงานให้มีรายได้มาใช้หนี้ คนที่ถูกไปใช้หมดถึงเวลาก็ต้องชำระไปหยิบยืมจากคนนายทุนนอกระบบมาใช้ก็มีอยู่มาก

สภาพความเป็นจริงเช่นนี้ มีให้เห็นในทุกตำบลหมู่บ้าน แต่เมื่อรัฐบาลพยายามที่จะตีப்பว่าประสบความสำเร็จก็ว่าไป ไม่มีใครอยากจะไปหาข้อมูลรายละเอียดมาคัดค้าน” (สุชาติ ศรีสุวรรณ, 2548)

ลึกๆ หมายถึง ว. โดยเหตุผลที่ไม่เปิดเผย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 777)

คำว่าลึกๆ หมายถึง โดยเหตุผลที่ไม่เปิดเผย ในบริบทนี้ หมายถึง ให้ไปตรวจสอบอย่างละเอียดถี่ถ้วน ผู้เขียนต้องการจะบอกว่า ถ้าไปตรวจสอบรายละเอียดของการใช้เงินกองทุนหมู่บ้านให้ดีแล้ว จะเห็นว่าชาวบ้านถูกเงินไปใช้อย่างอื่น ที่ไม่เกี่ยวกับการลงทุน สร้างงานให้มีรายได้มาใช้หนี้ ซึ่งผู้เขียนคิดว่าประเภทนี้มีอยู่มาก ควรจะมีการตรวจสอบอย่างละเอียดถี่ถ้วน

ตัวอย่างที่ 3

“อย่างไรก็ตาม การจะให้ที่มาของรัฐบาลเป็นไปตามกรอบรัฐธรรมนูญปรกติ อย่างที่ไทยรักไทยต้องการจะต้องจัดให้มีการเลือกตั้งซึ่งจะเลือกไม่ได้ในเมื่อคณะกรรมการการเลือกตั้งหรือ กกต. ยังเป็นง่อยอยู่อย่างนี้

การจะเดินในเส้นทางที่ไทยรักไทยต้องการคือ จะต้องสรรหา กกต. ขึ้นมาทำให้ที่ให้ครบทั้ง 5 คน ทางหนึ่งสรรหามาใหม่เพิ่มขึ้นมาอีก 2 คน รวมกับที่มีอยู่แล้ว 3 ทำหน้าที่กันต่อไป แนวทางนี้เป็นไปไม่ได้เพราะ ศาลพิจารณาร่างแล้วไม่ทำตามที กกต. เสนอ

อีกทางคือ กกต. ที่เหลืออีก 3 คนลาออกไปเสีย เพื่อให้สรรหา กกต. ทั้ง 5 คน ตามที่หลายฝ่ายต้องการ แต่เป็นไปไม่ได้ เพราะ กกต. ที่เหลือทั้ง 3 ยังไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องแสดงความสำนึกที่จะสละบางอย่างของตัวเอง เพื่อให้ประเทศมีทางออก

ทางตันของแนวทางไทยรักไทยอยากได้อยู่ตอนนี้ อยู่ตรงที่ กกต. ทำหน้าที่ไม่ได้ การเลือกตั้งเกิดขึ้นไม่ได้ จะเอา กับ พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยหรือจะเอาทางที่ไทยรักไทยเห็นว่าถูกต้อง ทางตันเกิดขึ้นเพราะไม่มีผู้ตัดสินใจว่าควรจะใช้วิธีการไหนเพื่อทำให้การเมืองกินหน้าต่อไปได้ เมื่อรัฐบาลตัดสินใจไม่ได้ เพราะเป็นคู่กรณีเสียเอง ขณะที่ฝ่ายนิติบัญญัติไม่อยู่ในสภาพที่ทำหน้าที่ได้ อำนาจอธิปไตยเหลือเพียงหนึ่งเดียวคือ ศาล ศาลจะต้องเป็นที่พึ่งทางออกให้ แม้จะยากเพราะอำนาจตุลาการ จำเป็นต้องอิงกับกฎหมายที่มีอยู่ แต่คงไม่ใช่ทำไม่ได้เสียทีเดียวหากศาลเป็นเจ้าภาพสัมมนา ระดมความคิดทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาทางออกร่วมกัน พุดหั้นถึงผลได้ผลเสียของทางออกแต่ละทางให้ชัด เลือกหนทางที่จะนำความสูญเสียมาให้กับส่วนรวมน้อยที่สุด แล้วตัดสินใจกลักลายวิกฤตนั้น แม้จะเป็นวิธีที่ไม่สมบูรณ์ถูกต้อง เทียบธรรมที่สุด แต่ย่อมเป็นทางที่ดีที่สุด การปล่อยให้ความขัดแย้งให้ขยายตัวไปเรื่อยๆ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้เป็นเรื่องน่าห่วง” (สุชาติ ศรีสุวรรณ, 2549)

เรื่อยๆ หมายถึง มีลักษณะอาการอันต่อเนื่องกันไปไม่ขาดระยะ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 976)

ในบริบทนี้ หมายถึง นานมากขึ้น ผู้เขียนได้กล่าวถึงรัฐบาล กกต. ที่ไม่สามารถจะช่วยให้ประเทศชาติเดินหน้าต่อไปได้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า ศาล น่าจะเป็นองค์กรที่ช่วยเหลือประเทศชาติ ในขณะนี้ผู้เขียนจึงเสนอให้ศาลเป็นผู้ทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพจัดสัมมนาระดมความคิดทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อหาทางออกให้แก่ประเทศชาติ เป็นวิธีที่จะดีกว่าปล่อยให้เวลาผ่านไป ความขัดแย้งขยายตัวไปเรื่อยๆ ซึ่งผู้เขียนรู้สึกเป็นห่วงในเรื่องนี้

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำซ้ำ ด้วยการนำคำซ้ำคำเดียวตั้งแต่สองคำขึ้นไปมาซ้อนกัน โดยคำซ้ำที่นำมาซ้อนกันนี้มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น สดๆร้อนๆ ลึกๆ เป็นต้น

4. คำเฉพาะกลุ่ม

การใช้คำเฉพาะกลุ่ม

คำเฉพาะกลุ่ม หมายถึง คำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นใช้ภายในกลุ่มของตน สามารถสื่อความหมายเข้าใจได้เฉพาะคนในวงการเดียวกันเท่านั้น คนอื่น ๆ มักจะไม่เข้าใจ นอกจากตั้งใจศึกษาเป็นพิเศษ เช่น คำว่า ยิงเชียบ และผ่าเชียบ เป็นคำเฉพาะกลุ่มอาชญากร (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 85)

กลุ่มการเงินการธนาคาร

ตัวอย่างที่ 1

“ดร.วิรพงษ์ รามางกูร เขียนไว้ในคนเดินตรอก ประชาชาติธุรกิจ เมื่อเร็วๆ นี้ อธิบายเรื่องวินัยการคลัง ไว้ชัดเจน แต่แฝงด้วยความเป็นห่วงว่า ปัญหาการคลังบางทีก็เป็นเรื่องที่มองไม่ค่อยชัด เป็นโรคเรื้อรัง แก้ไขได้ยาก ต้องใช้เวลานานจึงจะเป็นผล

ฐานะการคลังเปรียบเสมือนสุขภาพของร่างกายที่ต้องรักษาให้แข็งแรงไว้เสมอ ฐานะการคลังอ่อนแอโรคภัยก็จะเข้ามาโจมตีร่างกายของเราโดยง่าย จะส่งผลเสียต่อเสถียรภาพทางการเงิน เกิดเงินเฟ้อรุนแรง ค่าเงินตกฮวบฮาบ ความน่าเชื่อถือหรือเครดิตของประเทศเสียหายได้ หลักการรักษาวินัยการคลัง รัฐบาลต้องไม่ใช้จ่ายเกินตัว หากก่อหนี้ต้องไม่ก่อภาระงบประมาณในอนาคต” (ทวี มีเงิน, 2548)

คำว่า วินัยการคลัง (Fiscal discipline) เป็นหลักการสำคัญของการบริหารระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับภาครัฐ- เพราะว่าภาครัฐนั้นแตกต่างจากปัจเจกบุคคล ถ้าบุคคลหนึ่งกู้ยืมแล้วเกิดหนี้สินล้นพ้นตัวก็ต้องรับผิดชอบ ถูกฟ้องล้มละลายยึดทรัพย์หรือจำคุก ไม่มีผลกระทบต่อคนอื่น ๆ แต่ถ้าหากว่าภาครัฐตกอยู่ในสภาพเป็นหนี้เป็นสิน ผลกระทบหรือความทุกข์จะตกกับประชาชนและระบบเศรษฐกิจอย่างกว้างขวาง หลายสถานด้วยกัน

ในบริบทนี้ หมายความว่า ดร.วิรพงษ์ รามางกูร เขียนไว้ในหนังสือประชาชาติธุรกิจ หัวข้อคนเดินตรอก ได้อธิบายอธิบายเรื่อง วินัยการคลังไว้อย่างชัดเจน ผู้เขียนต้องการจะบอกว่า

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังควรจรรักษาวินัยการคลัง โดยไม่ใช้เงินเกินวงเงินที่มีอยู่ในคลัง
รัฐบาลต้องไม่ใช้เงินเกินตัว ถ้าไปก่อนนี้ก็ไม่ต้องไม่ไปเพิ่มภาระงบประมาณในอนาคต

ตัวอย่างที่ 2

“เพียงแต่อาจมองต่างมุมจาก พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ต่อว่า มติชน พาดหัวว่าน่าตกใจ เรื่อง
ขยายวงเงินกู้เพื่อโปะเงินคลังเพิ่มอีก 1 แสนล้านบาท ซึ่งต่อมา คณะรัฐมนตรีได้ลดวงเงินเหลือ 8
หมื่นล้าน ก็ตั้งใจให้ตกใจจริงๆนั้นแหละ แต่หมายเหตุต่อท้ายหน่อยว่า เป็นความตั้งใจให้ตกใจบน
ข้อมูลพื้นฐานที่เป็นจริงและเข้าใจ ไม่ได้เป็นดังที่ พ.ต.ท.ทักษิณ บอกว่าเป็นเรื่องของพวกไม่รู้แน่ๆ
ที่บอกว่าเป็นเรื่องธรรมดาของระบบการเงินที่มีการกู้ โอดี ขณะที่คนทำสื่อมองว่า น่าจะเป็น
สัญญาณทางเศรษฐกิจที่ไม่ดี จำเป็นที่จะต้องตีฆ้องร้องป่าวให้ชาวบ้านรู้” (สุวพงศ์ จันผิงเพชร,
2548)

โอดี (Over draft) หมายถึง การเบิกเงินเกินบัญชี (ผู้มีบัญชี ฝากเงินกับธนาคารเบิกเงินเกิน
กว่าจำนวนเงินที่ตนมีในบัญชี โดยทางฝ่ายธนาคารยอมจ่ายให้ด้วยความเชื่อถือ โดยการนำ
ทรัพย์สินมาประกันไว้ และคิดดอกเบี้ยพอสมควร)

ในบริบทนี้ หมายถึง บุคคลอื่นที่มองความแตกต่างจากความเห็นของอดีตนายกรัฐมนตรี
พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่กล่าวว่าสถานะ การเงินการคลังของรัฐบาลยังไม่วิกฤต เพราะเป็นเรื่อง
ปกติของรัฐบาลที่จะมีการเบิกเงินเกินบัญชี ผู้เขียนมีความเห็นที่ไม่ตรงกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร
ที่ว่า การที่รัฐบาลเบิกเงินเกินบัญชี (โอดี) น่าจะเป็นสัญญาณทางเศรษฐกิจที่ไม่ดี จำเป็นต้องให้
ประชาชนได้รับทราบข้อมูลที่เป็นความจริง จะได้ไม่หลงเชื่อรัฐบาลในเรื่องการขยายวงเงินกู้ 1
แสนล้านบาท แม้ว่าคณะรัฐมนตรีจะลดลงเหลือ 8 หมื่นล้านบาทก็ตาม

กลุ่มศาสนา

ตัวอย่างที่ 3

“คืบหนึ่ง ผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดกับรัฐบาลท่านหนึ่ง สอบถามถึงความเป็นไปของการขายหุ้น

ชินคอร์ปกับพวกเรานโตะอาหารว่าเป็นมาอย่างไร คุยเสร็จท่านก็บอกว่า การกระทำครั้งนี้จะถูกกฎหมายหรือไม่ก็ตาม แต่ในทางพระเขาเรียกว่า โลกวัชชะ แปลความได้ว่า โลกติเตียน” (ทวี มีเงิน, 2549)

โลกวัชชะ น. โทษทางโลก, อาบัติที่เป็นโทษทางโลก, ข้อเสียหายที่ชาวโลกติเตียนว่าไม่เหมาะสมกับสมณะ (บ) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 716)

โลกวัชชะ หมายถึง ความผิดทางโลก เป็นคำที่ใช้ในพระพุทธศาสนา ในบริบทนี้หมายความว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ข่ายหุ้นชินคอร์ปโดยเล็งภัย อาจจะไม่ผิดกฎหมาย แต่ในทางพระพุทธศาสนาย่อมไม่เหมาะสม เนื่องจาก พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เป็นผู้นำประเทศ ควรจะมีความโปร่งใส ไม่ควรใช้ช่องว่างของกฎหมายเล็งภัยเพื่อหาผลประโยชน์ให้บริษัทของตนและพวกพ้อง โดยไม่คำนึงถึงคุณธรรม จริยธรรม ในฐานะที่เป็นผู้นำประเทศควรจะเป็นตัวอย่างที่ดีในการเสียภาษีให้แก่ประเทศชาติเหมือนคนทั่วไป แม้ว่าทางกฎหมายจะเอาผิดไม่ได้ แต่ในทางพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นความผิดทางโลกที่มีคนติฉินนินทาในพฤติกรรมของผู้นำประเทศที่ไม่เหมาะสมดังกล่าว

กลุ่มกีฬา

ตัวอย่างที่ 4

“สำหรับพรรคประชาธิปัตย์ตอนนี้ต้องคิดถึงแต่การเลือกตั้ง ถึงใครจะบอกว่าแพ้ก็ต้องสู้ ไม่มีทางเลือกอื่น เพื่อให้ชุ่มชื่นใจก็อาจจะคิดในเชิงบวกขึ้นไปอีกสักนิดก็ได้ว่า ถึง พ.ต.ท.ทักษิณ จะชนะการเลือกตั้ง แต่ทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว รัฐบาลใหม่ของ พ.ต.ท.ทักษิณ ยังต้องเผชิญกับวิกฤตศรัทธาต่อไปและอาจจะอ่อนล้าสิ้นแรงในสมัยต่อไปก็ได้

นี่คือสิ่งที่พรรคประชาธิปัตย์ควรจะต้องคิดมากกว่าที่จะไปมองกาวิชัยอื่นเพื่อที่จะชนะพรรคไทยรักไทยอย่างฉาบฉวยทันใด จึงถูกต้องแล้วที่นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ และนายสุเทพ เทือกสุบรรณ บอกว่าจะเริ่มเสนอวาระประชาชนออกมาให้สาธารณชนได้พิจารณาเป็นระยะ นับตั้งแต่บัดนี้ นโยบายทั้งระยะสั้น ระยะยาว จะต้องถูกนำเสนอออกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การปฏิรูปการเมืองใหม่ที่เป็นความคาดหวังของประชาชน พรรคประชาธิปัตย์ควรจะมีบทบาทนำเสนออย่าง

เป็นหลักการจับต้องได้ และที่สำคัญทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่าจะมีการนำไปสู่วิธีการปฏิบัติได้ นี่เป็นทางเดียวที่พรรคประชาธิปัตย์จะกลับฟื้นคืนมาอย่างมั่นคงยั่งยืน ที่หวังโค่นล้มการเมืองด้วยแทคติค” (สุวพงศ์ จันฟังเพชร, 2549)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนต้องการจะบอกถึงพรรคประชาธิปัตย์ ไม่ต้องไปหวังโค่นล้มการเมืองด้วยกลยุทธ์ต่างๆ เพื่อเอาชนะฝ่ายไทยรักไทยด้วยวิถีกลโกงต่างๆหรือวิธีอื่นๆก็ไม่ควรทำ ผู้เขียนเสนอให้ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ และนายสุเทพ เทือกสุบรรณ เสนออาระประชาชน เพื่อให้สาธารณชนได้พิจารณาในการเลือกตั้งตั้งแต่ตอนนี้

แทคติค (Tactic) หมายถึง กลยุทธ์ในการแข่งขันกีฬาฟุตบอล ที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดใช้กลยุทธ์กับฝ่ายตรงข้าม เพื่อความเหนือกว่าคู่ต่อสู้ ในบริบทนี้ หมายถึง มีพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล หาหนทางที่จะใช้กลยุทธ์ในการโค่นล้มรัฐบาล

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำเฉพาะกลุ่มซึ่งมีความหมายเฉพาะสำหรับกลุ่มวิชาชีพสาขาต่างๆ เช่น โอดี แทคติค เป็นต้น

5. ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค

การใช้ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค

ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) เป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อใช้ในการอย่างใดอย่างหนึ่ง ในระยะแรกที่บัญญัติขึ้นมาหากไม่ได้รับความนิยมก็จะเลิกไปในที่สุด แต่หากคนพากันใช้ตามก็อาจเป็นศัพท์ทั่วไปได้ ซึ่งแต่ละคำย่อมจะใช้เวลาไม่เท่ากัน เช่น ประชาธิปไตย รัฐสภา รัฐมนตรี วัฒนธรรม ปฏิวัติ ฯลฯ (ชานานู รอดเหตุภัย, 2522: 68-79) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“รู้สึกว่านาน ที่ไหนได้ รัฐบาลทักษิณ2 เพิ่งปรับคณะรัฐมนตรีไปเมื่อวันที่ 2 สิงหาคม ที่ผ่านมานี้เอง นับถึงวันนี้แค่ 2 เดือน แต่ทำไมรัฐมนตรีหลายคนถึงออกอาการน่าหวง ยังกับทำงานมานานเหลือเกิน”(สุวพงศ์ จันฟังเพชร, 2548)

คำว่า รัฐมนตรี เป็นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) หมายถึง น. ผู้เป็นสมาชิกของคณะรัฐมนตรีหรือคณะรัฐบาล รับผิดชอบร่วมกับคณะรัฐมนตรีในนโยบายทั่วไปของรัฐบาลในการบริหารราชการแผ่นดิน, ถ้าเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงหรือทบวง ก็เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในกระทรวง หรือทบวงที่ตนว่าการ และรับผิดชอบในการบริหารราชการกระทรวงหรือทบวงนั้นด้วย อีกฐานะหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 941)

จากบริบทนี้ ผู้เขียนสงสัยว่าเหตุใดรัฐมนตรีบางคนในรัฐบาลทักษิณ 2 ที่การปฏิบัติงานยังไม่เข้าตาประชาชนในเรื่องของประสิทธิภาพในการทำงานที่มีประสพการณ์น้อย และมีภาพลักษณ์ของการเป็นคนที่ไม่มาจาก ขอบของนายหญิง (เป็นรัฐมนตรีที่คาดการณ์ว่าได้รับการแต่งตั้งเพราะสนิทสนมกับภรรยาของนายกรัฐมนตรี) จึงทำให้มีภาพที่ไม่สง่างามแม้แต่จะเสนอนโยบายบางอย่างก็เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากมาย

ตัวอย่างที่ 2

“ตอนแรกหลายคนเป็นห่วง พล.อ.อ.คงศักดิ์ วันทนา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เพราะวิญญูณรัฐมนตรีจะไม่เข้าร่างง่ายๆ เลยทำให้เสียงรัววัดไปหลายเรื่อง อย่าไปพูดว่าจะทำให้สถานการณ์ภาคใต้ดีขึ้นใน 3 เดือน การจะติดบูบิชีเพื่อให้เยาวชนใน 3 จังหวัดภาคใต้ดูบอลพรีเมียร์ลีก จะได้ไม่ไปก่อนความไม่สงบ การโยกย้ายผู้ว่าราชการจังหวัดที่เกิดแรงต้านสะท้อนจนผู้ว่าฯ บางคนลาออกประชิด ล่าสุดก็ไปพูดเรื่องจะให้พื้นที่รอบกรุงเทพฯ รับน้ำท่วมแทนพื้นที่รอบใน ฯลฯ

แม้อาจจะต้องให้ความเป็นธรรมก็พบ พล.อ. อ.คงศักดิ์ บ้างที่บางเรื่องที่ยกมา พล.อ. อ.คงศักดิ์ ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเป๊ะๆ แต่ก็มีคนไปจับหรือตีความให้ออกไปในทางลบ เลยเกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์มาอย่างเห็น” (สุวพงศ์ จันฟังเพชร, 2548)

กระทรวง หมายถึง 1 น. หมู่, พวก, ชนิด, อย่าง, แบบ, กระบวน เช่น มาคำนับรับรองพวกบัวหลวง ตามกระทรวงกำหนดบณวิถี(นิ ดังเกีย), ตามกระทรวงในดวงชะตานี้ต้องตกที่ นางสีดาพลายงาม (ขุนช้างขุนแผน) 2 น. ส่วนราชการ หนึ่งในราชการบริหารส่วนกลาง มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเป็นหัวหน้า (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 109)

มหาดไทย หมายถึง (โบ) น. ชื่อกรมที่ปกครองหัวเมืองฝ่ายเหนือ มีสมุหนายกเป็นประธาน; ชื่อกระทรวงที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปกครองท้องที่ ว. เรียกทรงผู้ขายสมัยก่อนแบบ

หนึ่งว่า ทรงมหาดไทย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 510)

คำว่า กระทรวงมหาดไทย หมายถึง กระทรวงที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น บำรุงทุกข์บำรุงสุข การพัฒนาชนบทและชุมชน การส่งเสริมการศึกษาและการประกอบอาชีพ การรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน

ในบริบทนี้ ผู้เขียนกล่าวถึง รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นกระทรวงที่บุคคลที่จะมาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี จะต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติ เก่ง มีความสามารถในหน้าที่ เมื่อจะพูดสิ่งใดต้องชัดเจน ไม่ให้คนอื่นเข้าใจในทางที่ผิด เพราะพูดไม่ชัดเจน ให้เข้าใจไปคนละเรื่อง ทำให้เมื่อพูดออกไปแล้วต้องมาอธิบายภายหลัง ทำให้เสียภาพ เสียเวลาในการปฏิบัติงาน

ตัวอย่างที่ 3

“ขออ้อมปาก ฉลอง เรี่ยวแรง ส.ส.นนทบุรี คนร่วมพรรคเดียวกันวิพากษ์ นายวัฒนามาใช้หน่วย เพราะดูจะสมน้ำสมเนื้อที่สุด” (สุวพงศ์ จันฝังเพชร, 2548)

คำว่า วิพากษ์ เป็นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) หมายถึง ก. พิจารณาตัดสิน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1078)

ในบริบทนี้ หมายถึง ผู้เขียนขออ้อมคำพูดของ นายฉลอง เรี่ยวแรง ส.ส.พรรคเดียวกัน รัฐมนตรีที่วิจารณ์การเสนอแนวคิดที่จะให้วัยรุ่นแข่งรถได้อย่างเสรี เป็นการกระทำที่ขาดความคิดในฐานะที่เป็นรัฐมนตรีที่ดูแลเยาวชน ควรให้เยาวชนทำในสิ่งที่สร้างสรรค์มากกว่าการแข่งรถในสนามแข่งที่เสี่ยงกับการเกิดอุบัติเหตุและเสียชีวิตได้

ตัวอย่างที่ 4

“(เรื่องรถซิ่ง) นายกฯ ส่งสัญญาณมาขนาดนี้แสดงว่ารับไม่ได้กับความคิดออกอ้าวออกทะเล และทำลายภาพรัฐบาลให้ตกต่ำลง เพราะงานของกระทรวงการพัฒนาสังคมฯ คือ การพัฒนาเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้น และทำให้สังคมยอมรับได้ โดยทำให้เด็กและเยาวชนตระหนักถึง

อันตรายของการชิงรถจักรยานยนต์ 'ไม่ใช่คิดว่าตัวเองเป็นฮีโร่ และทำให้เด็กเข้าใจหัวอกพ่อแม่ที่เป็นห่วงความปลอดภัยของลูกหลาน' (สุวพงศ์ จันพิงเพชร, 2548)

คำว่า สัญญาณ เป็นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) หมายถึง น. เครื่องหมายหรือเครื่องแสดงไว้ให้เห็นหรือให้ได้ยินเป็นต้น เมื่ออยู่ในระยะไกล เพื่อให้รู้ล่วงหน้า จะได้ระวังอันตรายหรือ กระทำตามที่บอกหรือแนะไว้ เช่น สัญญาณไฟจราจร สัญญาณธง ดิระฆังเป็นสัญญาณให้พระลงโบสถ์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546:1162)

ในบริบทนี้หมายความว่า นายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร แสดงให้รู้ว่าการเสนอแนวคิดของรัฐมนตรีในเรื่องให้วัยรุ่นแข่งรถในสนามแข่งเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม

คำว่า รัฐบาล เป็นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) หมายถึง น. องค์การปกครองประเทศ, คณะบุคคลที่ใช้อำนาจบริหารในการปกครองประเทศ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 941)

ในบริบทนี้หมายความว่า การเสนอแนวคิดของรัฐมนตรีในเรื่องให้วัยรุ่นแข่งรถในสนามแข่งจะทำให้ภาพลักษณ์ของรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ต่ำลง

คำว่า เยาวชน เป็นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) หมายถึง (กฎ) น. บุคคลอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 695)

ในบริบทนี้หมายความว่า ผู้เขียนกล่าวถึงงานของกระทรวงการพัฒนาสังคมฯ คือ ทำให้สังคมดีขึ้น รัฐมนตรีที่ดูแลกระทรวงฯนี้ควรจะให้เยาวชนตระหนักถึงอันตรายจากการแข่งรถจักรยานยนต์มากกว่าที่คิดว่า นโยบายของรัฐมนตรีในเรื่องให้วัยรุ่นแข่งรถจะเป็นเลิศ

คำว่า รถจักรยานยนต์ เป็นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) หมายถึง น. รถจักรยานที่มีเครื่องยนต์; (กฎ) รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้า หรือพลังงานอื่น และมีล้อไม่เกิน 2 ล้อ ถ้ามีพวงข้าง มีล้อเพิ่มอีกไม่เกิน 1 ล้อ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 722)

ในบริบทนี้หมายถึง ผู้เขียนต้องการบอกว่า รัฐมนตรีควรจะให้เยาวชนตระหนักถึงอันตรายจากการแข่งรถจักรยานยนต์และควรคำนึงถึงความปลอดภัยของเยาวชนและความห่วงใยของพ่อแม่ ที่เป็นห่วงความปลอดภัยในชีวิตของบุตรหลาน

ตัวอย่างที่ 5

“รัฐมนตรีอีกคนที่น่าห่วงและร้อนสุดๆขณะนี้คงไม่มีใครเกิน ศาสตราจารย์ นพ.สุชัย เจริญรัตนกุล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและข้าราชการระดับอธิบดีก่อนกระทรวง” (สุพงษ์ จันผิงเพชร, 2548)

คำว่า ศาสตราจารย์ เป็นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) หมายถึง น. ตำแหน่งสูงสุดทางวิชาการในสถาบันระดับอุดมศึกษา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 821)

คำว่า กระทรวงสาธารณสุข เป็นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) หมายถึง หน่วยงานราชการไทย ประเภทกระทรวง มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการสร้างเสริมสุขภาพอนามัย การป้องกัน ควบคุม และรักษาโรคภัย การฟื้นฟูสมรรถภาพของประชาชน และราชการอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุข หรือส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงสาธารณสุข (ชานาญ รอดเหตุภัย, 2522: 68-79)

คำว่า อธิบดี เป็นศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค (Technical term) หมายถึง น. ผู้เป็นใหญ่, ผู้ปกครอง, หัวหน้า; ตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมฝ่ายพลเรือน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 998)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า แม้มีการใช้ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค แต่ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย เพราะเป็นคำที่รู้จักและคุ้นเคยกันอยู่แล้ว

6. คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ (foreign words) การทับศัพท์ (phonetic substitution) เป็นวิธีการยืมคำจากภาษาหนึ่งเข้าไปใช้ในอีกภาษาหนึ่งโดยตรง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูป คือ พยายามรักษาลักษณะเด่นของภาษาเดิมเอาไว้ (วิไลศักดิ์ กิ่งคำ, 2550: 10)

คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ (Foreign words) หมายถึง คำที่นำมาใช้ในภาษาไทยจนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย จะเป็นการเขียนทับศัพท์โดยตรงหรือเลียนเสียงก็ตาม แม้จะมีเครื่องหมายวรรณยุกต์อยู่ด้วยก็เก็บไว้ตามนั้นเช่นคำว่า ก๊อปปี้ แก๊ส ลูกกี้ เซรุ่ม เล็ก ทอฟฟี่ ปรีฟ ปลัก พูลสเก็ปรักบี้ แท็กซี วิสกี ฯลฯ (ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช, 2538: 29) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“อย่างน้อยในรอบ 2-3 สัปดาห์ที่ผ่านมา คนไทยก็มีโอกาสฟังคำคมๆ จาก ดอกเตอร์ ผู้มีบทบาทเป็นที่จับตาในสังคม อย่างน้อยก็ 3 คนด้วยกัน” (ฐาณูร บุนปาน, 2549)

คำว่า ดอกเตอร์ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า doctor หมายถึง แพทย์, หมอ, ผู้สำเร็จการศึกษา แพทย์ศาสตร์, คุชฌีบัณฑิต (Longman, 2006: 189)

ในบริบทนี้หมายความว่า ผู้เขียนพูดถึง ดอกเตอร์คนที่1 คือ ดร.บวรศักดิ์ อุวรรณโณ ประกาศลาออกจากตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ พร้อมกับคำพูดที่น่าสนใจคือ “ไม่อาจจะฝากไปถึงผู้ใหญ่ในบ้านเมืองได้ เพราะเป็นผู้หลักผู้ใหญ่กันทั้งนั้น คิดถึงแต่ตัวเองให้น้อยลงนิดหนึ่ง แล้วคิดถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คิดถึงประเทศไทย คิดถึงประชาชนคนไทยให้มากขึ้น แล้วทุกอย่างจะดีขึ้น”

ดอกเตอร์คนที่2 คือ ดร.วิษณุ เครืองาม ประกาศลาออกจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี กล่าวว่า “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”

ดอกเตอร์คนที่3 คือ ดร.พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ที่พูดไว้ในที่ประชุมข้าราชการระดับสูง ที่มารับฟังนโยบายว่า “โอกาสผ่านมาแล้วก็หายไป”

ผู้เขียนกล่าวว่า ผู้มีความรู้ทั้ง3 ท่าน ได้กล่าวคำที่น่าสนใจ โดยเฉพาะ2 คนสุดท้ายนั้น ผู้เขียนนำคำพูดมารวมกันแล้วกล่าวว่า “โอกาสของสัตว์โลกทั้งหลายขึ้นอยู่กับกรรมหรือผลของการกระทำของตนเป็นหลัก”

ตัวอย่างที่ 2

“คนพูดกันมากกว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับ กกต. อาจเป็นสัญญาณในทางร้าย สำหรับพรรคไทยรักไทย นั่นคือ อาจเจอวิบากกรรมของอำนาจพิเศษที่ทำให้การพิจารณาเรื่องยุบพรรคออกมา เซอร์ไพรส์ เหมือนกับที่กกต. เผชิญ” (สุวพงศ์ จันผิงเพชร, 2549)

คำว่า เซอร์ไพรส์ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า surprise หมายถึง การทำให้ประหลาดใจ, ความรู้สึกประหลาดใจ, ความแปลกใจ (Longman, 2006: 311)

ในบริบทนี้ผู้เขียนหมายถึง พรรคไทยรักไทย อาจจะพบกับการสั่งยุบพรรค เหมือนที่คณะกรรมการการเลือกตั้งถูกศาลสั่งให้พ้นจากหน้าที่

ตัวอย่างที่ 3

“เห็นด้วยกับท่าทีของกระทรวงการต่างประเทศไทย ที่ประเทศไม่สามารถยอมรับได้ต่อแถลงการณ์ของ ศาสตราจารย์อิกเมเลดดิน อิห์ซานอกู เลขานุการใหญ่องค์การประชุมอิสลาม หรือ โอไอซี มาเยือนไทย และระบุเองว่าเหตุการณ์ในภาคใต้ไม่ได้เกิดจากความขัดแย้งทางศาสนา

แต่ในคราวนี้กลับบอกว่าเป็นความขัดแย้งทางศาสนา ขณะเดียวกันก็ถูกต้องแล้วที่กระทรวงการต่างประเทศ ยืนยันว่าสิ่งที่โอไอซี น่าจะทำคือการประณามอย่างรุนแรงต่อกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบ ซึ่งเป็นตัวการสำคัญที่นำความสูญเสียมาสู่ชาวไทยมุสลิมและชาวไทยพุทธ

ไม่ใช่กล่าวหาว่าฝ่ายรัฐบาลไทยเป็นผู้ก่อความรุนแรงเพียงฝ่ายเดียว เพราะไม่เพียงแต่เป็นการส่งสัญญาณที่ผิดในท่าทีของโอไอซีเท่านั้น แต่ยังจะส่งผลให้กลุ่มผู้ก่อความไม่สงบดำเนินการกระทำที่โหดเหี้ยมต่อชีวิตของผู้บริสุทธิ์ทั้งชาวไทยมุสลิมและชาวไทยพุทธยิ่งขึ้นไป

เราต้องการให้โอไอซีมีความสมดุลเช่นกัน เพราะไม่เช่นนั้นอาจนำไปสู่ความเข้าใจผิดได้ แต่ทั้งนี้ การเห็นด้วยกับท่าทีของกระทรวงการต่างประเทศนี้ ไม่ได้หมายความว่า ผู้เขียนกลับหัวกลับตารีนข้างรัฐบาล เพียงแต่เห็นว่าท่าทีของโอไอซี ไม่แฟร์จริงๆ” (สุวพงศ์ จันผิงเพชร, 2548)

คำว่า โอไอซี มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Organization of the Islamic Conference

หมายถึง องค์การระหว่างประเทศของชาตมุสลิม มีสมาชิกราว 57 ประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อระดมสรรพกำลัง ปกป้องผลประโยชน์ของชาติสมาชิก รวมถึงการพูดเป็นเสียงเดียวกันในเรื่องต่างๆ ในเวทีสากล (ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช, 2538: 29)

ในบริบทดังกล่าว ผู้เขียนใช้คำว่า แฟร์ (fair) เพราะมีความเห็นว่าเลขาธิการองค์การประชุมอิสลามหรือโอไอซี กล่าวหาว่า ความไม่สงบใน 3 จังหวัดภาคใต้ เป็นความขัดแย้งทางศาสนา ซึ่งผู้เขียนมีความเห็นว่า ท่าทีของโอไอซีไม่ยุติธรรม ที่กล่าวหาว่า รัฐบาลไทยเป็นผู้ก่อความรุนแรง ผู้เขียนจึงเห็นด้วยกับกระทรวงการต่างประเทศ ที่ยืนยันว่า โอไอซี น่าจะประณามต่อกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบใน 3 จังหวัดภาคใต้ เพราะเป็นผู้ทำความเสียหายให้แก่ชาวไทยมุสลิมและชาวไทยพุทธ

คำว่า แฟร์ มาจากภาษาคำอังกฤษว่า fair หมายถึง ยุติธรรม, ถูกต้อง, ซื่อสัตย์ (Longman, 2006: 215)

ตัวอย่างที่ 4

“หนักใจแทน พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ จริงๆหลังจาก พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ส่งเทียบเชิญ ให้มาช่วยแก้ปัญหาความยากจน เพราะตามสไตล์ พล.อ.ชวลิต ไม่ชอบขัดใจคน ยิ่งบอกว่าต้องมาช่วยประเทศชาติด้วยแล้ว ชายชาติทหารที่ชื่อ ชวลิต ก็ยากจะปฏิเสธ” (สุวงศ์ จันทิพย์, 2548)

คำว่า สไตล์ มาจากภาษาคำอังกฤษว่า style หมายถึง ชนิด, รูปแบบ, ลักษณะ, ท่าทาง (Longman, 2006: 305)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนต้องการจะบอกว่า ลักษณะนิสัยของ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ ไม่ชอบขัดใจผู้อื่น ก็คงไม่ปฏิเสธที่จะมาช่วยแก้ปัญหาความยากจนตามคำเชิญของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร

ตัวอย่างที่ 5

“พัตน์ที่รัฐบาลทักษิณ ประกาศยุบสภา โดยขาดความชอบธรรม เพื่อหนีอภิปรายซักฟอกกรณีการเล็งภาษี กระทั่งพรรคฝ่ายค้าน บอยคอต การเลือกตั้ง” (ทวี มีเงิน, 2549)

คำว่า บอยคอต มาจากภาษาอังกฤษว่า boycott หมายถึง รวมหัวต่อต้าน, พร้อมใจกันคัดค้าน ไม่ซื้อสินค้าหรืออื่นๆ (Longman, 2006: 59)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนบอกว่าฝ่ายค้านในเวลานั้นคือ พรรคประชาธิปัตย์ ไม่ให้ความร่วมมือในการเลือกตั้ง คือไม่ลงเลือกตั้ง เพราะรัฐบาล พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ประกาศยุบสภาเพื่อหนีการอภิปรายของฝ่ายค้านในกรณีเลียงกาฬ

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ แต่ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย เพราะเป็นคำที่รู้จักและคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว ซึ่งการทับศัพท์บางคำ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้ชัดเจนกว่าการแปลเป็นภาษาไทย เช่น คำว่า สไตล์ (style) ดอกเตอร์ (doctor) เป็นต้น การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศจึงเป็นที่นิยม

7. คำย่อ

การใช้คำย่อ

คำย่อ คือ การลดรูปของคำหรือการทำให้คำนั้นสั้นลงโดยทั่วไปการย่อคำจะปรากฏในรูปของพยัญชนะหนึ่งตัวตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) เช่น พ.ศ. ย่อมาจากพุทธศักราช, ต.ย่อมาจากตำบล เป็นต้น (ชานาญ รอดเหตุภัย, 2522: 68-79) นอกจากนี้ยังรวมถึงการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย (๑) ในการย่อคำด้วย ตัวอย่างเช่น

7.1 การใช้หัพภาค (.)

ตัวอย่างที่ 1

“เสียงวิพากษ์วิจารณ์ยังเลยไปถึงประเด็นการจัดองค์การหรือการสร้างกลไกเพื่อแก้ไขปัญหาที่ผ่านมามูลกตัญธหรือไม่อีกด้วย เพราะพระราชกำหนดก่อให้เกิดกลไกใหม่ คือคณะกรรมการนโยบายเสริมสร้างสันติสุข จังหวัดชายแดนภาคใต้ (กตสขต.)” (สมหมาย ปาริจนัตต์, 2548)

กสชต. ย่อมาจาก คณะกรรมการนโยบายเสริมสร้างสันติสุข จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยวิธีการย่อคำที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะ 4 ตัว คือ พยัญชนะ ก พยัญชนะ ส พยัญชนะ ช และพยัญชนะ ต ตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.)

ตัวอย่างที่ 2

“ซึ่งต่างไปจากคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ (กอส.) ที่มุ่งใช้สันติวิธีโดยมองถึงลงไปถึงสาเหตุการใช้อำนาจเกินขอบเขตของเจ้าหน้าที่ จับกุมแบบเหวี่ยงแห ทรมาณผู้ต้องหา อุ้มฆ่า วิสามัญฆาตกรรม ทำให้รู้สึกความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ไม่ได้รับความเป็นธรรม กระทั่งเกิดปฏิบัติการตอบโต้ด้วยวิธีการรุนแรงมาถึงขณะนี้” (สมหมาย ปาริจนัตต์, 2548)

กอส. ย่อมาจาก คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ โดยวิธีการย่อคำที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะ 3 ตัว คือ พยัญชนะ ก พยัญชนะ อ และพยัญชนะ ส ตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนกล่าวถึง กอส. ย่อมาจาก คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ เป็นหน่วยงานที่มุ่งใช้สันติวิธี โดยพิจารณารายละเอียดลงไปว่า มีสาเหตุการใช้อำนาจเกินขอบเขตของเจ้าหน้าที่ เช่น จับกุมโดยไม่ตรวจสอบให้แน่ชัดเสียก่อน ทรมาณผู้ต้องหา ฯลฯ ทำให้รู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยในชีวิต ไม่ได้รับความเป็นธรรม กระทั่งเกิดการปฏิบัติการตอบโต้ด้วยวิธีรุนแรง

ในบริบทนี้หมายความว่า คณะกรรมการนโยบายเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนภาคใต้ (กสชต.) ซึ่งเน้นแนวทางใช้อำนาจปราบปรามผู้ต้องสงสัย และผู้ก่อความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งแตกต่างไปจากคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ (กอส.) ที่มุ่งใช้สันติวิธี

ตัวอย่างที่ 3

“เหนือความคาดหมาย กรณี คำสั่งศาลปกครองสูงสุด ให้รัฐบาลและบริษัท กฟผ.

จำกัด ระวังการขายหุ้นไว้ชั่วคราว เหตุการณ์นี้เป็นชัยชนะเบื้องต้นของกลุ่มคัดค้านก่อนจะถึงศึกใหญ่ คือการขอให้ศาลปกครองสูงสุดเพิกถอน พ.ร.ก. 2 ฉบับ ที่ออกมายกเลิก พ.ร.บ. การไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ กลุ่มผู้คัดค้านเห็นว่าไม่ถูกต้อง” (ทวี มีเงิน, 2548)

โดยวิธีการย่อ กฟผ. ย่อมาจาก การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เป็นการย่อคำที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะ 3 ตัว คือ พยัญชนะ ก พยัญชนะ ฟ และพยัญชนะ ผ ตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) ในบริบทนี้ หมายถึง ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้รัฐบาล (ในขณะนั้น) และบริษัท การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย จำกัด ระวังการขายหุ้นชั่วคราว ซึ่งเป็นการเหนือความคาดหมายของสื่อมวลชน

ตัวอย่างที่ 4

“ระหว่างกลุ่มครูทั่วประเทศ ที่คัดค้านการถ่ายโอนโรงเรียนไปอยู่กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กับครูนักการเมืองท้องถิ่น ในนาม อบต. และ อบจ.” (ฐากร บุนปาน, 2548)

โดยวิธีการย่อ อบต. ย่อมาจาก องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นการย่อคำที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะ 3 ตัว พยัญชนะ อ พยัญชนะ บ และพยัญชนะ ต ตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.)

โดยวิธีการย่อ อบจ. ย่อมาจาก องค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นการย่อคำที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะ 3 ตัว คือ พยัญชนะ อ พยัญชนะ บ และพยัญชนะ จ ตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.)

ในบริบทนี้ หมายความว่า กลุ่มครูทั่วประเทศ คัดค้านการถ่ายโอนโรงเรียนไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีครูที่เป็นนักการเมืองท้องถิ่นสังกัด องค์การบริหารส่วนตำบล และ องค์การบริหารส่วนจังหวัด

7.2 การใช้ไวยากรณ์ย่อ (๗)

ตัวอย่างที่ 1

“มีคนเล่าให้ฟังว่านายกฯบอกว่าการเมืองไทย ไม่เป็นอย่างที่เข้าใจ ต้องเริ่มเล่นกันใหม่” (สุชาติ ศิริสุวรรณ, 2548)

โดยวิธีการย่อ นายกฯ ย่อมาจาก นายกรัฐมนตรี ในบริบทนี้ หมายถึง มีผู้เล่าให้ ผู้เขียนบทความฟังว่า อดีตนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร กล่าวว่า การเมืองไทยไม่เป็นอย่างที่เข้าใจ ต้องเริ่มเล่นกันใหม่

ในบริบทนี้ ผู้เขียนอธิบายว่า นายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร พูดว่าการเมืองไทยต้องมีการเล่นการเมืองแบบใหม่

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าการใช้คำย่อที่มีลักษณะแตกต่างกัน คือ มีการใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของการใช้เครื่องหมายไปยาลน้อย (ฯ) เช่น นายกฯ การใช้คำย่อที่ปรากฏในรูปของพยัญชนะ 3 ตัว ตามด้วยเครื่องหมายหัพภาค (.) เช่น อบจ. อบต. กฟผ. ซึ่งการใช้คำย่อนี้ เป็นการลดรูปของคำและทำให้คำนั้นสั้นลงนั่นเอง

8. คำสแลง

การใช้คำสแลง

คำสแลง (slang) หรือคำคะนอง คือคำที่ตั้งให้ตามอารมณ์เด็กวัยรุ่น คำเหล่านี้เกิดขึ้นชั่วคราว ชั่วคราวแล้วก็หายไป เช่น เย็นไปเลย จึกโก๋ จมไปเลย กระดุกขัดมัน สะบัดข้อ นิ่ง ฯลฯ (ชานาญ รอดเหตุภัย, 2522: 68-79)

สแลงด้านเสียงและการเขียน เช่น มัลล์ เค็น (เคิ้ล) ซ่าส์ ฯลฯ

สแลงด้านความหมาย เช่น เซ็งระเบิด มันเขอะ ฟุ่ฟ่า ฯลฯ

ตัวอย่างที่ 1

“เป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ที่มีคนลุกขึ้นมากล่าวหาว่ารัฐบาลถังแตก เพราะนั่นเท่ากับบ่งบอก

ว่า รัฐบาลบริหารจัดการประเทศ โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ ภายใต้การนำของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง” (ประสงค์ วิสุทธิ์, 2548)

คำสแลงด้านความหมาย ถึงแตก หมายถึง ก. ไม่มีเงิน ในช่วงใดช่วงหนึ่ง เช่น วันนี้ถึงแตก ไม่มีเงินไปซื้อป๊อปปิ้ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2550: 79)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนหมายถึง รัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่ไม่ยอมรับคำกล่าวหาว่า รัฐบาลไม่มีเงินในขณะนั้น เพราะคนจะเข้าใจว่าการบริหารจัดการรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ล้มเหลว

ตัวอย่างที่ 2

“โครงการแจกกล้าพันธุ์ยางที่ว่าเจ๋งๆนั้นเป็นอย่างไร วันนี้ยังมีการกล่าวหาเรื่องข้อมแมว เรื่องความไม่โปร่งใสอยู่เลย” (สุวพงศ์ จันฝังเพชร, 2548)

คำสแลงด้านความหมาย เจ๋งๆ หมายถึง ว. ชัดแจ้ง, ตรงไปตรงมา, จะจะ, ต่อหน้า เช่น มาพูดกันเจ๋งๆให้มันรู้เรื่องไปเลย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2550: 42)

ในบริบทนี้ผู้เขียนพูดถึง โครงการแจกกล้าพันธุ์ยางของรัฐบาลที่ว่าเป็นโครงการโปร่งใสยังถูกกล่าวหาว่า เป็นการเอากล้าพันธุ์ไม่ดีมาแจก

ตัวอย่างที่ 3

“ไม่ได้ถือตัวเองว่าเป็นคอกกีฬาขานานแท้ะไรดอก เพียงแต่ช่วงนี้ไปปั่นเปียนแถวโต๊ะกีฬาของมดชนบ่อยๆ ปั่นเปียนเพื่อตามผลการแข่งขันจักรยานทางไกล คูร์ เดอร์ ฟรอนซ์ 2005 นั้นแหละ จนถูกแซวว่าอินเกินเหตุ” (สุวพงศ์ จันฝังเพชร, 2548)

คำสแลงด้านความหมาย แซว หมายถึง ก. พุดล้อ เช่น เธอไปแซวเขาบ่อยๆ เดี่ยวเขาก็โกรธจริงๆหรอก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2550: 60)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนบทความหมายถึง ผู้เขียนสนใจการแข่งขันจักรยานทางไกล คูร์ เดอร์ ฟรอนซ์ 2005 ทำให้ถูกเพื่อนร่วมงานพูดล้อว่า ให้ความสนใจกีฬาประเภทนี้มากเกินไป

ตัวอย่างที่ 4

“ผู้ประกอบการพีซีไทยผวา ไอเดีย ทักษิณ หนุนศร. จัดซื้อชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ 2.5 แส่น เครื่อง มูลค่ากว่า 4,000 ล้านบาทให้นักเรียน นักศึกษา ประกอบการเรียน ผู้ประกอบการหวั่นได้ไม่คุ้มเสีย ดันทุนแฝงจากการบริหารอาชญากรรม คุณภาพไม่ได้มาตรฐาน ยื่นหนังสือคัดค้าน

เหตุการณ์เกิดขึ้นหลัง นายฯ ทักษิณ ได้เห็นนักเรียนโรงเรียนอาชีวะแห่งหนึ่งประกอบคอมพิวเตอร์เลข เรียกว่า นโยบายปิ้งเว็บ อะไรแบบขึ้นมาในสมองก็ปิ้งแต่ไม่ได้ซังผลได้ผลเสียให้ละเอียด” (ทวี มีเงิน, 2548)

คำว่า ปิ้ง หมายถึง พบสิ่งประทับใจเข้าแล้ว ต้องใจ, เกิดความคิดแบบคายขึ้นมาทันที (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 557)

ในบริบทนี้ หมายถึง นโยบายที่ต้องใจทันทีทันใด ผู้เขียนหมายถึง พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร เป็นคนคิดเร็ว แต่ไม่ได้พิจารณาให้รอบคอบเสียก่อนว่าสิ่งที่คิดได้เร็วนั้นในทางปฏิบัติทำได้หรือไม่ จะมีผลเสียตามมาภายหลังหรือไม่ ผู้เขียนมีความเห็นว่ารัฐบาลควรจะดูแลคนไทยทั่วประเทศ ไม่ว่าจะเป็นคนประกอบอาชีพอย่างไร เป็นชาวบ้าน หรือนักธุรกิจ และต้องดูข้อเท็จจริงด้วยว่าสิ่งที่คิดขึ้นมาอย่างรวดเร็วนั้นทำได้จริงหรือไม่ จะเกิดผลดีหรือผลเสียมากน้อยแค่ไหน คຸ້ມกับการลงทุนหรือไม่

ตัวอย่างที่ 5

“ไม่ได้เข้าข้างผู้ผลิตคอมพิวเตอร์ แต่หน้าที่ของรัฐบาลต้องดูแลคนไทยทุกหมู่เหล่าอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าชาวบ้านหรือนักธุรกิจ ที่สำคัญต้องดูข้อเท็จจริงว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติทำได้หรือไม่ นักธุรกิจกลุ่มนี้ขีดความสามารถก็แค่ให้ข่าวกับนักข่าวเอามาเขียนฟุ้งชาวบ้าน กับยื่นหนังสือประท้วง ผลจะเป็นเช่นไรก็แล้วแต่บุญแต่กรรม ไม่เหมือนกับนักธุรกิจบางกลุ่มที่เคยได้ยื่นข่าวมา เนียนและเนียนกว่าเยอะ” (ทวี มีเงิน, 2548)

คำว่า เนืบบ หมายถึง ก. เรียบร้อย สมบูรณ์ ไม่มีที่ติ เช่น ผู้หญิงคนนี้แต่งตัวเนืบบ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2550: 89)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนหมายความว่า มีนักธุรกิจ 2 กลุ่มที่มีวิวัฒนาการประโยชน์จากทางราชการ โดยวิธีแบบเนียน ที่ไม่สามารถหาช่องทางเอาผิดได้

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำสแลงที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดี อีกทั้งคำสแลงเหล่านี้ยังทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้มากขึ้น ทำให้เนื้อหาน่าสนใจมากยิ่งขึ้น ทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานเมื่อได้อ่าน ซึ่งคำสแลงเหล่านี้มักมีความหมายที่ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และบริบททางภาษาที่พูดด้วย

9. คำคำคำหยาบ

การใช้คำคำคำหยาบ

คำคำคำหยาบ (rude words) ได้แก่ คำที่ระคายหู ไม่พึงใช้ในหมู่ผู้มีกิริยาวาจาดี เช่น อ้าย อี มึง กู ต่อแสด ฯลฯ (ชำนานู รอดเหตุภัย, 2522: 68-79) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“นักกีฬาจำนวนไม่น้อยจึงมีสคริปต์กำกับ ไม่ให้เป็นผู้ชนะ จะมีบทบาทได้ก็แค่เป็นเพียงผู้สนับสนุนเพื่อเปิดทางให้เพื่อนชนะ

ซึ่งตรงนี้ต้องมีสปิริตสูงมาก เนื่องจากต้องเคร่งครัดในภาระหน้าที่ และยินดีเป็นสะพานให้เพื่อนก้าวไปสู่ความสำเร็จ ซึ่ง แลนซ์ อาร์มสตรอง ก็ยอมรับว่าเป็นปัญหาในแง่ความรู้สึกกับเพื่อนร่วมทีมหลายครั้ง เพราะเพื่อนต้องยอมเป็นพระรองเพื่อเปิดทางให้เขาเข้าเส้นชัยในลำดับที่ดีๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า หากสปิริตไม่ดี ความรู้สึกว่า ทำไม กูต้องเสียสละให้มึง จะมารบกวนจิตใจอยู่ตลอดเวลา และจะนำไปสู่การแตกแยกในที่สุด ชัยชนะจึงไม่ใช่ชัยชนะเฉพาะบุคคล หากแต่เป็นชัยชนะของทีม ถ้าทีมไม่ดีก็ไม่ชนะ จะเป็นฮีโร่คนเดียวโคดๆไม่ได้” (สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร, 2548)

คำว่า กู หมายถึง สรรพนามบุรุษที่1 ใช้แทนตัวผู้พูด (ราชบัณฑิตยสถาน 2546: 95)

คำว่า มึง หมายถึง สรรพนามบุรุษที่2 (ราชบัณฑิตยสถาน 2546: 684)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนใช้คำว่า กู และ มึง เพื่อต้องการใช้คำให้สะใจผู้เขียน เป็นการเปรียบเทียบว่า ผู้บริหารประเทศในช่วงเวลาหนึ่งที่คิดว่าตนเอง เก่งที่สุด ทุกคนต้องฟังและทำตามทุกครั้ง แต่เมื่อพบปัญหายากๆ กลับไม่ปรึกษากับทีมงาน ไม่รับฟังผู้อื่น แต่กลับหงุดหงิดใส่คนรอบข้างอย่างไม่มีเหตุผล ผู้เขียนจึงใช้คำว่า กู แทนตนเอง และใช้คำว่ามึงแทน คู่สนทนา

ตัวอย่างที่ 2

“เหมือน ซี้โอ้ บางคนในช่วงเวลาหนึ่งอาจจะรู้สึกลำพองว่าข้าเจ๋ง ทุกคนต้องฟังและทำตามข้าอย่างไม่มีข้อแม้ แต่เมื่อเจอปัญหายากๆและสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นก็ชักจะแกว่งๆ เพราะทำอะไรก็ติดขัดไปหมด แต่แทนที่จะหันหน้ากลับไปหาทีม เพื่อปรึกษาหารือหรือฟังคนอื่นกลับหงุดหงิดฟาดวงฟาดดา ว่าใส่คนรอบข้างว่าบิดเบือน เลอะเทอะ” (สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร, 2548)

คำว่า ข้า หมายถึง น. บ่าว, ทาส, คนรับใช้ ส. สรรพนามบุรุษที่ 1 ฉัน, กู, ข้าพเจ้า (ราชบัณฑิตยสถาน 2546: 58)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนใช้คำว่า ข้าเจ๋ง เหมือนเป็นการประชดประชันหัวหน้ารัฐบาล คือ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ว่าเป็นคนถือตัวว่าเก่ง ทำอะไรรวดเร็วได้ทั้งหมด แต่อาจจะไปพบปัญหาที่ยากและสลับซับซ้อน แทนที่จะกลับไปปรึกษากับลูกทีม กลับแสดงอาการอาละวาดกับคนรอบข้างว่าบิดเบือนหรือขาดเหตุผล

จากตัวอย่างข้างต้น การที่ผู้เขียนใช้คำว่า กูและมึง โดยต้องการใช้คำให้สะใจผู้เขียน เพื่อต้องการจะบอกว่า ผู้บริหารประเทศมักจะทะนงว่าตนเองเก่งมีความสามารถ ทุกคนต้องฟังต้องยอมรับ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ผู้บริหารพบกับปัญหายากๆที่ตนเองก็แก้ไขไม่ได้ แทนที่จะปรึกษากับทีมงาน เพื่อเป็นการรับฟังผู้อื่นบ้าง แต่กลับแสดงอาการหงุดหงิดใส่คนรอบข้างเหมือนกริยาของสัตว์อันตรายที่เวลาไม่ได้ดังใจก็พาลรังแกสัตว์ตัวอื่นที่ด้อยกว่า ทำให้ผู้เขียนใช้คำว่า กู และ มึง

10. คำภาษาตลาด

การใช้คำภาษาตลาด

คำภาษาตลาด (Colloquial) หมายถึงคำที่เป็นภาษาพูดของคนทั่วไป โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือความเหมาะสม แต่สามารถสื่อความหมายกันได้เป็นอย่างดี เช่น ชี้อ้ำ ลุ้น โรงพัก ฯลฯ (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2522: 85) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“**ผู้หลักผู้ใหญ่** ในกระทรวงพลังงานออกมาแถลงต่อสาธารณชนว่า ร้อยละ 61 หรือ 9 ล้านครัวเรือน ใช้ไฟฟ้า 78 หน่วยต่อเดือน ลองคิดหลักความจริงง่ายๆว่า คนกลุ่มนี้บ้านคงจะมีไฟฟ้าสักสองดวง หม้อหุงข้าว อย่างดีก็อาจมีทีวี เอาไว้ดูสักเครื่อง” (ทวี มีเงิน, 2548)

คำว่า **ผู้หลักผู้ใหญ่** หมายถึง ผู้ใหญ่ที่มีตำแหน่งหน้าที่การงาน ในบริบทนี้ หมายถึงผู้บริหารในกระทรวงพลังงาน

คำว่า ทีวี หมายถึง โทรทัศน์ ในบริบทนี้ หมายถึง ประชาชนทั่วไปก็มีโทรทัศน์ประจำบ้าน

ในบริบทนี้หมายถึง ผู้บริหารในกระทรวงพลังงาน แถลงต่อประชาชนถึงเรื่องการใช้ไฟฟ้าในครัวเรือน

ตัวอย่างที่ 2

“**เชื่อผมเถอะ**คนกลุ่มนี้**ไม่มีปัญญา**ซื้อหุ้นเนาะ ลำพังให้ตลอดตลอดฝั่งเดือนชนเดือนก็ลำบากยากเข็ญแล้ว สักส่วนคนกลุ่มนี้ถูกตัดไปโดยปริยายกว่าครึ่ง” (ทวี มีเงิน, 2548)

คำว่า **ปัญญา** หมายถึง ความรอบรู้ ความรู้ทั่ว ความฉลาดเกิดจากการเรียนและคิดค้น (ราชบัณฑิตยสถาน 2546: 549) ในบริบทนี้ หมายถึง คนกลุ่มนี้ไม่มีความสามารถจะซื้อหุ้นแน่นอน

คำว่า เดือนชนเดือน หมายถึง รายได้ไม่พอกับรายจ่าย ในบริบทนี้ผู้เขียนพูดถึง รายได้กับรายจ่ายของคนกลุ่มที่ใช้ไฟฟ้า 78 หน่วยต่อเดือน ซึ่งในแต่ละเดือนรายรับกับรายจ่าย แทบไม่สมดุลกัน เขาเหล่านั้นได้รับความลำบากเรื่องรายได้อยู่แล้ว คงไม่มีโอกาส ซื้อมันได้เช่นกัน

ในบริบทนี้ ผู้เขียนมีความเชื่อว่า คนกลุ่มที่ใช้ไฟฟ้า 78 หน่วยต่อเดือน คือคนกลุ่มที่มีรายได้จำกัด ผู้เขียนมีความเห็นว่าคนเหล่านี้ไม่มีโอกาสที่จะซื้อมันได้แน่นอน

ตัวอย่างที่ 3

“รายได้คนกลุ่มนี้ยังงั้นๆ ก็ไม่น่าจะเสียเวลามาสนใจเรื่องหุ้น อาจเป็นครอบครัวเริ่มทำงานใหม่ๆ ไม่มีรถส่วนตัว ยังนั่งรถเมล์ไปทำงาน ที่บ้านยังไม่ติดแอร์” (ทวี มีเงิน, 2548)

คำว่า ยังงั้นๆ หมายถึง อย่างไร ในบริบทนี้ หมายถึง คนกลุ่มนี้อย่างไรเสียคงไม่สนใจเรื่องหุ้น

คำว่า รถเมล์ หมายถึง รถโดยสาร ในบริบทนี้ หมายถึง คนกลุ่มนี้นั่งรถโดยสารไปทำงาน

คำว่า ติดแอร์ หมายถึง ติดตั้งเครื่องปรับอากาศ ในบริบทนี้ หมายถึง คนกลุ่มนี้ที่บ้านยังไม่มีเครื่องปรับอากาศ

ตัวอย่างที่ 4

“อย่างไรก็ตามหากได้เรียงตามหลักตรรกะ ขาใหญ่ เขียนหุ้น ขาประจำตลาดหุ้น ญาติ นักการเมือง ทูตการเมือง ตัวแทนการเมือง ยังเข้ามาเหมือนเดิม เพียงแต่วิธีนี้เป็นการอำพรางใต้ที่ซ่อนไว้ข้างหลัง” (ทวี มีเงิน, 2548)

คำว่า ขาใหญ่ หมายถึง ผู้มีอิทธิพลนอกกฎหมายประจำท้องถิ่นหรือวงการใดวงการหนึ่งในบริบทนี้ หมายถึง ผู้มีอิทธิพลนอกกฎหมายมีวิธีการอำพรางแอบซ่อน ปกปิด

คำว่า เขียนหุ่น หมายถึง ผู้มีเล่ห์เหลี่ยมทางการเล่นหุ่น ในบริบทนี้ หมายถึง ผู้มีเล่ห์เหลี่ยมในการเล่นหุ่นที่มีวิธีการแยบยล

คำว่า ขาประจำ หมายถึง ผู้ใช้บริการอยู่เป็นนิจ ลูกคำประจำ (ราชบัณฑิตยสถาน 2546: 128) ในบริบทนี้ หมายถึง ลูกคำที่เล่นหุ่นเป็นประจำ

คำว่า ใต้ หมายถึง กลเม็ด ความลับ ไฟตัวแรกที่เปิดไว้ไม่ให้คู่แข่งรู้ ในการเล่นแพ (ราชบัณฑิตยสถาน 2546: 390) ในบริบทนี้ หมายถึง ผู้ที่มีอิทธิพลในการเล่นหุ่นสามารถเก็บความลับไม่ให้คู่แข่งได้รู้

ตัวอย่างที่ 5

“พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ต่อว่า มติชน พาดหัวข่าวน่าตกใจ เรื่องขยายวงเงินกู้เพื่อโปะเงินคงคลังเพิ่มอีก 1 แสนล้านบาท ซึ่งต่อมา คณะรัฐมนตรีได้ลดวงเงินเหลือ 8 หมื่นล้าน ก็ตั้งใจให้ตกใจจริงๆนั้นแหละ แต่หมายเหตุด้อยกว่า เป็นความตั้งใจให้ตกใจบนข้อมูลพื้นฐานที่เป็นจริงและเข้าใจ ไม่ได้เป็นดั่งที่ พ.ต.ท.ทักษิณ บอกว่าเป็นเรื่องของพวกไม่รู้แน่ๆที่บอกว่าเป็นเรื่องธรรมดาของระบบการเงินที่มีการกู้ไอดี ขณะที่คนทำสื่อมองว่า น่าจะเป็นสัญญาณทางเศรษฐกิจที่ไม่ดี จำเป็นที่จะต้องตีฆ้องร้องป่าวให้ชาวบ้านรู้

ตกใจเสียเนิ่นๆ ดีกว่าถูกลูกแทงให้ถลาลึกลงไปในปัญหา โดยเฉพาะกับนโยบายประชานิยมซึ่งต่อไปนี้สังคมต้องช่วยกันจับตามองกันมากๆ บทเรียนหลายๆอย่างที่เกิดขึ้นจากรัฐบาลให้เราได้ข้อกระจ่างมากขึ้น” (สุวพงศ์ จันพิงเพชร, 2548)

คำว่า จีระแว หมายถึง หวาดระแวง, กลัวและระวัง (ราชบัณฑิตยสถาน 2546: 1232)

ในบริบทนี้ หมายถึง ผู้เขียนกลัวและหวาดระแวงว่ารัฐบาลชุด พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรีที่น่าไว้วางใจ เพราะอาจจะขยายวงเงินกู้เพิ่มมากขึ้น จะทำให้ประชาชนคนไทยเป็นหนี้มากยิ่งขึ้นไปอีก

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า มีการใช้คำภาษาตลาดที่สื่อความหมายกันได้เป็นอย่างดี เช่นคำว่า ขาใหญ่ เขียนหุ่น เป็นต้น

11. คำอุทาน

การใช้คำอุทาน

คำอุทาน (exclamation words) คือ คำที่เปล่งออกมาด้วยอารมณ์สะเทือนใจ ตกใจ ดีใจ หรือแปลกใจ คำอุทานบางคำกลายมาเป็นคำกริยาและคำวิเศษณ์ คำอุทานเพียงคำเดียวอาจบอกความรู้สึกของคนได้ โดยไม่ต้องกล่าวถ้อยคำยืดยาว ถือเป็นการประหยัถ้อยคำได้อย่างหนึ่ง (บรรจบ พันธุเมธา, 2544: 223) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“เจ็ดหมื่นกว่าล้านที่เข้ากระเป๋าบางคนไป โดยฉวยเอาทรัพยากรของชาติไปขาย
ต่างชาติด้วยนั้น มันยังเจ็บใจไม่หาย **พับผ่า!**” (สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร, 2548)

คำว่า พับผ่า หมายถึง คำอุทานแสดงความรู้สึกไม่พอใจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 621)

ในบริบทนี้ ผู้เขียนรู้สึกโกรธ ไม่พอใจที่ผู้บริหารประเทศไม่ยอมเสียภาษีให้แก่ประเทศจำนวน 7 หมื่นกว่าล้านบาท พร้อมนำทรัพยากรของชาติไปขายให้ต่างชาติ โดยที่ประเทศชาติไม่ได้ผลตอบแทนเลย ผู้เขียนพูดคำว่า พับผ่า เพื่อแสดงความรู้สึกไม่พอใจที่มีคนหลีกเลี่ยงการเสียภาษีทำให้ประเทศชาติต้องเสียรายได้

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า มีการใช้คำอุทานเล็กน้อย เพื่อแสดงอารมณ์ให้เด่นชัดขึ้น ทำให้ผ่านรู้สึกได้ว่า ได้สนทนากับผู้เขียนนั่นเอง

12. คำเลียนเสียงพูด

การใช้คำเลียนเสียงพูด หมายถึง การใช้คำต่างๆตามการออกเสียง เช่น ดีที่ซู้ด ไซ้มัย อย่างนี้ คินะเนีย ฯลฯ (ชำนานู รอดเหตุภัย, 2522: 85) ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

“โดยธรรมชาตินักการเมืองมักจะเอาใจประชาชนก่อนได้รับการเลือกตั้งเหลือเกิน”

(สุชาติ ศิริสุวรรณ, 2548)

คำว่า เหลือเกิน มาจากรูปเขียนว่า เหลือเกิน ซึ่งคำว่า เกิน เป็นคำที่เขียนตามเสียงพูด โดยการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์สามัญจากคำเดิมว่า เกิน เป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี ในบริบทนี้ เขียนเสียงพูด เพื่อแสดงความรู้สึกประชดประชัน นักการเมืองที่ชอบเอาใจประชาชนก่อนการเลือกตั้ง

ตัวอย่างที่ 2

“เอเจนซีทั้ง 2 ราย เขาจะแบ่งเค้กกัน คนอื่นไม่ว่ายักษ์ใหญ่หรือยักษ์เล็ก ต่างชาติหรือบริษัท ไทยต่างมองตากันปริบๆ แถมรับงานแล้วไม่ทำเองกินแต่หัวคิวก็ฉ่ำปอดแล้ว ตัดงานให้รายย่อยล้วน อยู่ในแวดวงคนกันเองทั้งนั้น” (ทวี มีเงิน, 2548)

คำว่า ทั้งนั้น เป็นคำเลียนเสียงพูด มาจากรูปเขียนว่า ทั้งนั้น เป็นคำที่เขียนตามเสียงพูด โดยการเปลี่ยนเสียงสระอะ ให้เป็นสระอา ในบริบทนี้เขียนเสียงพูดเพื่อแสดงการประชดประชันอย่างรู้ทัน

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า มีการใช้คำเลียนเสียงพูดเล็กน้อย แต่เป็นการเลียนแบบการออกเสียงในภาษาพูดทำให้การสะกดคำแตกต่างจากรูปแบบภาษาเขียนเนื่องจาก ยึดเสียงในภาษาพูดเป็นหลักในการสะกดคำ ทำให้รูปภาษาเปลี่ยนไป

การใช้คำในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน พบการใช้คำทั้ง 12 ประเภท ได้แก่ คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำเฉพาะกลุ่ม ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค คำภาษาทับศัพท์ต่างประเทศ คำย่อ คำสแลง คำดำหรือคำหยاب คำภาษาตลาด คำอุทานและคำเลียนเสียงพูด

ตอนที่ 2 การใช้ประโยค

ในด้านการใช้ประโยค ผู้วิจัยได้ศึกษาการใช้ประโยค โดยใช้เกณฑ์ของ นววรรณ พันธุมธนา (2521: 193-198) กล่าวว่า ประโยคมี 3 ประเภท คือ ประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และ ประโยคบอกให้ทำ ดังต่อไปนี้

1. ประโยคแจ้งให้ทราบ

1.1 ประโยคบอกเล่า

ตัวอย่างที่ 1

“หลังจากอาจารย์ไชยันต์ ไชยพร คนที่มีความรู้เรื่องการเมืองการปกครองระดับ คณบดี คณะรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยที่สร้างผู้ไปทำหน้าที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมากที่สุด ของ ประเทศ และไปทำหน้าที่สำคัญๆ ให้กับชาติอีกมากมาย จักบัตร์เลือกตั้งทั้งด้วยเจตนาประท้วงการ เลือกตั้งครั้งนี้” (สุชาติ ศรีสุวรรณ, 2549)

จากประโยคข้างต้น เป็นประโยคแจ้งให้ทราบชนิดบอกเล่า แบ่งตามความหมาย บอกเล่า อาจารย์ไชยันต์ ไชยพร จักบัตร์เลือกตั้งทั้ง

ตัวอย่างที่ 2

“ท่ามกลางความนุ่่ง สะท้อนอาการประชานิยม” โดยถอยหลังเข้าคลองของการ เลือกตั้งที่การทำหน้าที่ของกกต. ถูกสวดถึงความเลอะเทอะที่สุดเท่าที่เคยมีการเลือกตั้งมา วิถีชีวิต ของคนไทยเราก็ดำเนินเรื่องที่ต้องห่วงใยเฉพาะหน้าขึ้นมาอีก เป็นความห่วงใยที่ต้องแสดงออกกันทุก ปี คู่กับประเพณีสงกรานต์”(สุชาติ ศรีสุวรรณ, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคแจ้งให้ทราบชนิดบอกเล่า หมายถึง ผู้เขียน บทความ มีความเป็นห่วงอุบัติเหตุบนถนนในช่วงเทศกาลสงกรานต์

ตัวอย่างที่ 3

“ในช่วงปีที่ผ่านมา รัฐบาลควักกระเป๋าตังราคาน้ำมัน(โดยเฉพาะดีเซล) เอาไว้ รวมแล้วเป็นเงินงบประมาณ 91,000 ล้านบาท” (ฐาณูร บุนปาน, 2548)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคแจ้งให้ทราบชนิดบอกเล่า หมายถึง ในรอบปีที่ผ่านมา รัฐบาลตรึงราคาน้ำมันดีเซลเป็นเงิน 91,000 ล้านบาท โดยที่รัฐบาลต้องจ่ายเงินของรัฐไปเพื่อตรึงราคาน้ำมันไว้

ตัวอย่างที่ 4

“ประชาธิปไตยจะพัฒนาได้ ประชาชนต้องรู้จักตื่นตัวกับการใช้สิทธิของตัวเอง”
(สุชาติ ศิริสุวรรณ, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคแจ้งให้ทราบชนิดบอกเล่า หมายถึง ประชาธิปไตยจะพัฒนาได้ ประชาชนจะต้องตื่นตัวกับการใช้สิทธิของตนเอง

ตัวอย่างที่ 5

“พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และรัฐมนตรีในสังกัด นอกจากจะโยนปัญหาไปให้ฝ่ายต่อต้านและพรรคฝ่ายค้าน” (สมหมาย ปาริจนัตต์, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคแจ้งให้ทราบชนิดบอกเล่า หมายถึง พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร และรัฐมนตรีในรัฐบาลโยนปัญหาไปให้ฝ่ายต่อต้านและพรรคฝ่ายค้าน

1.2 ประโยคอธิบาย

ตัวอย่างที่ 1

“ตัวแรกเอไอเอส เป็นบริษัทโทรคมนาคมรายแรกที่ได้สัมปทาน จะได้มาด้วยอะไรไม่ต่างกัน แต่สิทธิประโยชน์ที่ได้มานั้นมันดีกว่าคู่แข่งรายอื่นๆ อาทิ ค่าสัมปทานถูกกว่า ค่าเชื่อมต่อโครงข่ายที่คู่แข่งต้องเสีย 200 บาทต่อเบอร์ต่อเดือน แต่เอไอเอสไม่ต้องจ่าย” (ทวี มีเงิน, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคอธิบาย หมายถึง เอไอเอสเป็นบริษัทโทรคมนาคม

รายแรกที่ได้รับสัมปทานที่ได้ประโยชน์มากกว่าคู่แข่ง

ตัวอย่างที่ 2

“ยังคงจำกันได้ดาวเทียมไอพีสตาร์ได้รับยกเว้นภาษี 1.6 หมื่นล้าน ในรัฐบาลทักษิณ 1 เช่นกัน ด้วยเหตุผลว่าเพื่อการศึกษา” (ทวี มีเงิน, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคอธิบาย หมายถึง ดาวเทียมไอพีสตาร์ได้รับการยกเว้นภาษี เหตุผลเพื่อการศึกษา

ตัวอย่างที่ 3

“ความจริงในสังคมไทย คือ กระบวนการจัดการปัญหาใดๆในหมู่บ้าน ชุมชน บทบาทของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำจะมีอิทธิพลขึ้นมาโดยตลอด” (สมหมาย ปาริจนัตต์, 2548)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคอธิบาย หมายถึง ในสังคมไทยการจัดการปัญหาใดๆในหมู่บ้าน ชุมชน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน จะมีบทบาทมีอิทธิพลขึ้นมาโดยตลอด

1.3 ประโยคเตือน

ตัวอย่างที่ 1

“ที่หวังโค่นล้มการเมืองด้วยเทคนิค หรือด้วยวิธีอื่นที่ต่างไปจากนี้ อย่าไปคิดอย่าไปทำ” (สุวพงศ์ จันฝังเพชร, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคเตือน หมายถึง การที่จะใช้กลยุทธ์เพื่อโค่นล้มคู่ต่อสู้ทางการเมืองด้วยวิธีการต่างๆไม่ควรคิดไม่ควรทำ

ตัวอย่างที่ 2

“ประธานงาน ประธานความเข้าใจ ด้วยทัศนคติที่ดีต่อกัน เปิดเผยโปรงใส ทำอะไรบอกสังคมให้รับรู้ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น ความหวังที่ว่าเหตุการณ์ร้ายจะยุติเป็นไปได้นั่นเอง ขออย่าลืมเป็นอันขาด ที่ใคร่รักสมัครสมาน จะทำการสิ่งใดก็ไร้ผล” (สมหมาย ปาริจนัตต์, 2548)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคเตือน หมายถึง ผู้เขียนเตือนว่าคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ(กอส.) รัฐบาลหรือคณะกรรมการนโยบายเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนภาคใต้(กสชต.) และทุกฝ่ายต้องให้ความร่วมมือร่วมใจ เพื่อให้เหตุการณ์ร้ายๆในภาคใต้ยุติไปอย่างรวดเร็ว

ตัวอย่างที่ 3

“วันนี้หนี้กองทุนน้ำมัน 91,000 ล้านบาท แต่เวลาขายพันธบัตรต้องเสนอดอกเบี้ยให้กับคนซื้อด้วย สมมุติว่าพันธบัตรน้ำมันให้ดอกเบี้ยผู้ซื้อร้อยละ 5 หมายความว่า แต่ละปีก็มีดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายให้ผู้ซื้อ 4,500 ล้านบาท ถ้าพันธบัตรอายุ 8 ปี ภาระดอกเบี้ยทั้งหมด 36,000 ล้านบาท รวมกับเงินต้นแล้วเป็นเงิน 127,000 ล้านบาท เพราะฉะนั้นอย่าไว้วางใจอะไรที่ได้มาง่ายๆให้มีความสุขในช่วงสั้นๆทันใจ เข้าเชียว เดี่ยวจะต้องจ่ายดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นในอนาคต” (ฐากร บุนปาน, 2548)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคเตือน หมายถึง ผู้เขียนอธิบายถึงรัฐบาลเป็นหนี้กองทุนน้ำมัน 91,000 ล้านบาท (ตริงน้ำมัน) วิธีการใช้หนี้ของรัฐบาลคือออกพันธบัตร วันนี้หนี้กองทุนน้ำมัน 91,000 ล้านบาท แต่เวลาขายพันธบัตรในระยะ 8 ปี ดอกเบี้ยรวมทั้งหมดประมาณ 36,000 ล้านบาทรวมกับเงินต้นเท่ากับ 127,000 ล้านบาท ดังนั้นผู้เขียนจึงเตือนว่า ไม่ควรไว้วางใจอะไรที่ได้มาง่ายๆแล้วจะต้องมาจ่ายดอกเบี้ยในอนาคต

ตัวอย่างที่ 4

“อย่าลืมนะว่าผลประโยชน์ทับซ้อน คอร์รัปชั่นเชิงนโยบายทั้งหลายทั้งปวง ล้วนเป็นต้นทุนของประเทศทั้งสิ้น” (ทวี มีเงิน, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคเตือน หมายถึง ถ้าความขัดแย้งของทุกฝ่ายหมดไป

ประชาธิปไตยกลับมา ไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อน ไม่มีคอร์รัปชันเงินโยบาย ประเทศก็จะเดินหน้าไปได้

1.4 ประโยชน์นี้

ตัวอย่างที่ 1

“วุฒิสภาชุดนี้ ควรจะได้คนดีที่มีคุณภาพจริงๆ เพราะวุฒิสมาชิกจะต้องเป็นหลักและเป็นตัวถ่วงดุลอย่างสำคัญกับสภาผู้แทนราษฎรที่พรรคไทยรักไทยกุมเสียงเอาไว้ พรรคเดียว 99%” (สุวพงศ์ จันผิงเพชร, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยชน์นี้ หมายถึง วุฒิสภาจะต้องเป็นหลักในการถ่วงดุลในสภาผู้แทนราษฎร เพื่อไม่ให้พรรคไทยรักไทยกุมเสียงทั้งหมด

ตัวอย่างที่ 2

“แต่ไม่ควรหมกมุ่นมากเกินไป เพราะมันจะทำให้คิดออกนอกกลุ่มเลือกตั้งไปไหนต่อไหนไม่รู้” (สุวพงศ์ จันผิงเพชร, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยชน์นี้ ผู้เขียนได้ชี้แนะให้พรรคประชาธิปัตย์ไม่ควรจะหมกมุ่นในเรื่องการยุบพรรค จะทำให้คิดออกนอกกลุ่มนอกทาง ควรจะคิดถึงทางเลือกตั้งให้มากที่สุด

ตัวอย่างที่ 3

“สำหรับพรรคประชาธิปัตย์ตอนนี้ต้องคิดถึงแต่การเลือกตั้ง ถึงใครจะบอกว่าแพ้ก็ต้องสู้ไม่มีทางเลือกอื่น” (สุวพงศ์ จันผิงเพชร, 2549)

จากประโยคข้างต้น ผู้เขียนชี้แนะให้พรรคประชาธิปัตย์ให้คิดถึงทางเลือกตั้งอย่างเดียว แม้ว่าจะแพ้ก็ตาม

ผู้วิจัยไม่พบการใช้ประโยคแจ้งให้ทราบชนิดประโยคทนาย ประโยคคาดคะเน ประโยคสรุป และประโยคเน้นเฉพาะ ในกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างจากคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 ใน หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

2. ประโยคถามให้ตอบ

2.1 ประโยคถามเนื้อความ

ตัวอย่างที่ 1

“แล้วใครจะเป็นผู้จัดการเลือกตั้ง?”

“มีอะไรคลอใจหรือ?” (ฐาณกร บุญปาน, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคถามเนื้อความ (คำถาม) หมายถึง ผู้เขียนบทความถามว่าใครจะเป็นผู้จัดการเลือกตั้ง

ตัวอย่างที่ 2

“หรือต้องปล่อยให้พังกันทั้งระบบเสียก่อน” (ประสงค์ วิสุทธิ์, 2548)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคถามเนื้อความ(คำถาม) ในบริบทนี้ผู้เขียนได้ถามทั้งรัฐบาลและฝ่ายค้านว่า คณะกรรมการการเลือกตั้ง(กกต.) ได้ถูกตั้งข้อกล่าวหามากมาย แต่เหตุใดทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านจึงยังเพิกเฉยไม่เข้าชื่อกันเพื่อถอดถอน กกต.

ตัวอย่างที่ 3

“ทุกฝ่ายควรจะหาทางออกร่วมกันว่าจะคลี่คลายความขัดแย้งที่นับวันจะยุ่งเหยิงนั้นได้อย่างไร” (สุชาติ ศรีสุวรรณ, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคถามเนื้อความ(คำถาม) ในบริบทนี้ผู้เขียนได้ถาม

ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับบ้านเมือง ควรหาทางออกร่วมกันเพื่อคลี่คลาย ความขัดแย้งให้ลดลงและจบลงอย่างรวดเร็ว

ตัวอย่างที่ 4

“การหันหน้าเข้าหากันควรจะเกิดขึ้นแต่จะเกิดขึ้นอย่างไร”(สุชาติ ศิริสุวรรณ, 2549)

จากประโยคข้างต้น เป็นประโยคถามเนื้อความ(คำถาม) ในบริบทนี้ผู้เขียนถามให้ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับบ้านควรหันหน้าเข้าหากัน และการหันหน้าเข้าหากันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร

2.2 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ

ตัวอย่างที่ 1

“บุคคลผู้นี้กำลังเขย่ากระแสนิยมโลกอย่างไม่กลัวหน้าอินทร์หน้าพรหม ถ้าเทียบกรณี กทช. กับ โบลีเวียแล้ว แม้ทั้งสองเรื่องจะมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะควบคุมคนต่างด้าวไม่ให้เข้ามาเอาเปรียบประเทศเหมือนกัน” (สุวงศ์ จันทังเพ็ชร, 2548)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคปฏิเสธ หมายถึง ผู้เขียนบทความกล่าวถึงบุคคล 2 คน ที่มีวัตถุประสงค์เหมือนกันคือต้องการควบคุมคนต่างชาติ

ตัวอย่างที่ 2

“บุคคลผู้นี้กำลังเขย่ากระแสนิยมโลก อย่างไม่กลัวหน้าอินทร์หน้าพรหม ถ้าเทียบกรณี กทช. กับ โบลีเวียแล้ว แม้ทั้ง 2 เรื่องจะมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการควบคุมคนต่างด้าวไม่ให้เข้ามาเอาเปรียบประเทศเหมือนกัน” (สุวงศ์ จันทังเพ็ชร, 2548)

จากประโยคข้างต้นมีประโยคปฏิเสธ คือ คำว่า ไม่ กับ ไม่ให้ เพื่อแสดงการปฏิเสธ

ตัวอย่างที่ 3

“บริษัทหนึ่งๆ ไม่ใช่มีเฉพาะเจ้าของและกรรมการ แต่ยังมีพนักงานที่รอเงินเดือนไปดูแลครอบครัว บริษัทไม่มีเงินจะจ่าย ครอบครัวพนักงานได้รับความเดือดร้อน” (สุชาติ ศรีสุวรรณ, 2548)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคปฏิเสธ คือ คำว่า ไม่ใช่ ไม่มี เพื่อแสดงความปฏิเสธ

2.3 ประโยคถามให้เลือกเอา

ตัวอย่างที่ 1

“ทำให้มีคนสงสัยว่า เอฟทีเอ งวคนนี้เป็นข้อตกลงระหว่างรัฐบาลญี่ปุ่นกับรัฐบาลไทย หรือ รัฐบาลญี่ปุ่นกับบริษัทญี่ปุ่นโพ้นทะเล” (ทวี มีเงิน, 2548)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคถามให้เลือก หมายถึง การทำ เอฟทีเอ ในครั้งนี้เป็นความตกลงระหว่างรัฐบาลญี่ปุ่นกับรัฐบาลไทยหรือรัฐบาลญี่ปุ่นกับบริษัทญี่ปุ่นโพ้นทะเล

ตัวอย่างที่ 2

“เวลาพ่อแม่ยกที่ดินให้ลูก ก็ให้โดยเสน่หาเหมือนกัน ยังต้องเสียภาษี หรือว่าการเสียภาษี มันเป็นหน้าที่ของคนจนในฐานะคนไทยเท่านั้น” (ทวี มีเงิน, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นคำที่ให้เลือกคือ คำว่า หรือ เพื่อแสดงการเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

ตัวอย่างที่ 3

“จะทำให้คุณทักษิณ สู้กับอะไรดี สู้กับประเทศคู่แข่งกันอย่างสิงคโปร์ที่ซื้อหัวใจ

การพัฒนาประเทศไทยไป หรือสู้กับความโลภ ความเห็นแก่ได้ของคนบางคน บางครอบครัว ที่รวยไม่รู้จักพอ ขยายทุกอย่างโดยไม่มีสำนึกว่าที่ขยายไปส่งผลเสียหายอย่างไรให้กับประเทศบ้าง” (สุชาติ ศรีสุววรรณ, 2549)

จากประโยคข้างต้น มีคำที่ให้เลือกคือ หรือ เพื่อแสดงการเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

3. ประโยคบอกให้ทำ

3.1 ประโยคคำสั่ง

ตัวอย่างที่ 1

“ลองช่วยกันคิดและลงมือปฏิบัติให้เห็นที” (ฐากร บุนปาน, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคขอร้อง หมายถึง ผู้เขียนบทความขอร้องให้ช่วยกันคิดและลงมือปฏิบัติให้เป็นจริง

ตัวอย่างที่ 2

“เตรียมตัวรับมือกันเอาไว้ได้เลย ขาใหญ่เข้ามาในตลาดแน่ ไม่ช้าก็เร็ว”

จากประโยคข้างต้นนี้เป็นประโยคบอกให้ทำชนิดคำสั่ง คำแสดงคำสั่ง คือเตรียมตัว

3.2 ประโยคบอกให้ทำชนิดขอร้อง ซักชวน และอนุญาต

ประโยคบอกให้ทำชนิดขอร้อง ซักชวน และอนุญาต ไม่พบในกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างจากคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 ในหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

จากการวิจัยพบการใช้ประโยคชนิดประโยคแจ้งให้ทราบมีประโยคบอกเล่า

ประโยคอธิบาย ประโยคเตือน และประโยคชี้แนะ ส่วนการใช้ประโยคเชิงให้ทราบชนิดประโยค ทาย ประโยคคาดคะเน ประโยคสรุป และประโยคเน้นเฉพาะเหล่านี้ไม่พบ ส่วนประโยคถามให้ตอบมีประโยคถามเนื้อความ ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ และประโยคถามให้เลือกเอา และยังพบประโยคบอกให้ทำมีชนิดประโยคคำสั่ง และไม่พบประโยคบอกให้ทำชนิดประโยค ขอร้อง ประโยคชักชวน และประโยคอนุญาตในการศึกษาครั้งนี้

ตอนที่ 3 การใช้สำนวน

สำนวน หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงเป็นข้อความ หรือ คำพูดที่เป็นชั้นเชิง ไม่ตรงตาม รูปภาพา แต่มีความหมายเป็นอย่างอื่นที่ต้องอาศัยการตีความ ดังนั้นผู้ใช้สำนวนจึงจำเป็นต้องรู้ ความหมายของสำนวนที่จะใช้อย่างถูกต้อง และใช้ให้เข้ากับเรื่องที่กำลังกล่าวถึง เพื่อขยายความให้ ชัดเจนยิ่งขึ้น จำแนกสำนวนออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ สำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว และ สำนวนใหม่ (วาสนา เกตุภาค, 2530: 19 - 20)

ในการพิจารณาสำนวน ผู้วิจัยจะตรวจสอบว่าสำนวนนั้นปรากฏในหนังสือเล่มต่อไปนี้ หรือไม่ ได้แก่

1. ราชบัณฑิตยสถาน, 2546
2. สำนวนไทย ของ ขุนวิจิตรมาตรา (สง่า กาญจนาคพันธุ์, 2541)

ในกรณีที่สำนวนใดปรากฏตรงกับหนังสือข้างต้น จะถือเป็นสำนวนเดิมที่ใช้กันมานาน แล้วและถ้าสำนวนใดไม่ปรากฏในหนังสือข้างต้นจะถือว่าเป็นสำนวนใหม่

ด้านการใช้สำนวน ผู้วิจัยได้ศึกษาในเรื่องการใช้สำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว และการใช้ สำนวนใหม่ จากการศึกษาพบการใช้สำนวนดังต่อไปนี้

1. การใช้สำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว

สำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว โดยถือเป็นคำรวมที่ใช้เรียกคำประเภท สุภาษิต คำพังเพย

คำคม ตลอดจนวลีสำเร็จรูปต่างๆที่ใช้แพร่หลายแล้ว เช่น รักดีหามจั่ว รักชั่วหามเสา, นายว่าข้าพลอย, เรือล่มเมื่อจอด, ตาบอดเมื่อแก่ (วาสนา เกตุภาค, 2530: 19)

ตัวอย่างที่ 1

“ทราบมาว่าโครงการต่างๆที่กล่าวมาหลายโครงการ มีผู้เข้าศึกษาอย่างจริงจังว่า ชาวบ้านได้รับประโยชน์จากโครงการเหล่านี้อย่างยิ่งยืนหรือไม่หรือเป็นเพียงภาพลวงตาที่พยายามโฆษณาชวนเชื่อซึ่งถ้าเป็นไปในลักษณะหลัง อีกไม่นานคงเข้าตำรา **น้ำลดตอผุด**” (ประสงค์ วิสุทธิ์, 2548)

ผู้เขียนบทความมีการนำสำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว คือ **น้ำลดตอผุด** หมายถึง คราวชะตาตกความชั่วร้าย ความทุจริตคดโกง ความเลวทราม ความไม่ดีต่างๆที่ทำได้ก็ปรากฏขึ้นให้เห็น เปรียบได้กับน้ำ เวลาขึ้นเต็มฝั่งก็มองไม่เห็นตอที่อยู่ใต้น้ำ พอ น้ำลดแห้งก็เห็นตอสะพรั่ง (สง่า กาญจนาคพันธุ์, 2543: 296) ในบริบทนี้ผู้เขียนต้องการจะบอกว่า โครงการต่างๆของรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่ใช้เงินงบประมาณจำนวนมหาศาลโดยที่มีผู้ศึกษาโครงการเหล่านั้นมีบางโครงการเป็นที่น่าสงสัยว่า ประชาชนจะได้รับประโยชน์จากโครงการเหล่านั้นจริงหรือไม่ หรือเป็นแต่เพียงภาพลวงตา เพื่อให้ภาพลักษณ์ของรัฐบาลโดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจดูดีขึ้น แต่ถ้าผลปรากฏว่าโครงการเหล่านั้นไม่สามารถทำให้ประชาชนมีชีวิตที่ดีขึ้นแล้ว ความไม่ดีทั้งหลาย เช่น อาจมีการคอร์รัปชันในโครงการเพราะใช้เงินงบประมาณมหาศาล ความชั่วทั้งหลายจะปรากฏต่อสาธารณชนในเวลาต่อมา

ตัวอย่างที่ 2

“ในจำนวนที่รอดไปแล้วคือ พล.อ.จารุภัทร เรื่องสุวรรณ ผู้เปิดหมวกอำลาไปก่อน เพราะเข้าใจในความหนักเบาของสถานการณ์และความที่มี恙ในระดับปกติของคนทั่วไป จนไม่น่าเชื่อว่าที่เหลือจะไม่รู้ **พื้นฝอยหาคะเข็บ** กันพอทั่วๆไปไม่ให้ล้มเท่านั้นเพราะประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือเมื่อต้องคำพิพากษาเช่นนี้แล้ว อนาคตของ กกต. และการเลือกตั้ง 15 ตุลาคม จะเป็นอย่างไร” (ฐาตุร บุนปาน, 2549)

ผู้เขียนบทความมีการนำสำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว คือ **พื้นฝอยหาคะเข็บ** หมายความว่า รื้อเอาเรื่องเก่าที่ล่วงเลยไปแล้วมาพูดให้สะเทือนใจ “ฝอย” คือ กุมฝอย “ตะเข็บ” เป็นสัตว์ตัวเล็กๆที่ชอบอยู่ในกองกุมฝอย ถ้าวรื้อกองกุมฝอยกระจาย ตัวตะเข็บก็จะออกมาเพ่นพ่าน

(สง่า กาญจนาคพันธุ์, 2543: 404) ในบริบทนี้ หมายถึง เรื่องที่ผ่านมานานแล้วไม่ควรมาพูดให้ สะเทือนใจอีก

ตัวอย่างที่ 3

“วันก่อนมีโอกาสดีที่จะทำดี หรือ ทำอะไรต่อมิอะไรได้อย่างมหาศาล ไม่ทันทำหรือปล่อย ไป ทำอย่างอื่นที่ไม่ควรทำเสีย วันนี้ตื่นเช้าขึ้นมาว่าจะทำอย่างที่ยากทำอีกก็ทำไม่ได้เสียแล้ว และ ถ้าเอาสองประโยคคำคมมาประสมรวมกัน ก็จะได้ความว่าโอกาสของสัตว์โลกทั้งหลายนั้นขึ้นอยู่กับกรรม หรือผลของการกระทำของตนเป็นหลัก ทำมาดีก็มีโอกาสดี ทำมาไม่ดีก็ไม่มีโอกาสจะทำ อีก ง่ายๆตรงไปตรงมา ตถตา คือ เป็นเช่นนั้นเอง ธรรมะง่ายๆ ขึ้นพื้นฐานอย่างนี้ ไม่จำเป็นไม่ยาก เอา มะพร้าวห้าวมาขายสวนจริงๆครับ” (ฐาตุร บุนปาน, 2549)

ผู้เขียนบทความมีการนำสำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว คือ มะพร้าวห้าวมาขายสวน หมายความว่า เอาสิ่งของหรืออะไรก็ตามมาแสดงต่อผู้มีความรู้ ความชำนาญในสิ่งนั้น หรือมีสิ่งนั้น เป็นที่ลือชาปรากฏอยู่แล้ว เป็นการกระทำเหมือนกับว่าโง่เขลาเบาปัญญา (สง่า กาญจนาคพันธุ์, 2543: 410) ในบริบทนี้หมายถึง การนำเรื่องที่คนเขารู้แล้วมาพูดอีกก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

ตัวอย่างที่ 4

“ไอ้กู มีความเชื่ออย่างมั่นคงว่า ใครก็ตามจะสามารถทำหนังสือพิมพ์ (ที่ดี) ได้ต้องมีจิต วิญญาณ ไม่ใช่แค่เงิน แต่ไม่มี ห้วนอนปลายตีน ก็ทำได้หรือแ่อ้างว่า จบนิตเทศาตร์แล้วก็ทำ หนังสือพิมพ์เป็น (ทำได้ กับ ทำเป็น ไม่เหมือนกัน)” (ประสงค์ วิสุทธิ, มติชน 18 กันยายน 2548)

สำนวน “ห้วนอนปลายตีน” ใช้กับคนว่า “รู้” ก็ได้หรือ “ไม่รู้” ก็ได้และมีความหมายเป็น 2 นัย นัยหนึ่งหมายถึงปัญญาของบุคคล เช่นพูดว่า “ไม่รู้ห้วนอนปลายตีนอะไรเสียบ้างเลย” ก็ หมายความว่า โง่ เช่อเซอะ ไม่รู้ว่าอะไรควรไม่ควร ฯลฯ แปลตามตัวก็ว่าไม่รู้ว่าเป็นไหนเป็นห้วนอน ใดไหนเป็นปลายตีน พวกเดียวกับที่ว่า “โง่แล้วยังนอนเตียง” คือไม่รู้ทางไหนของเตียงเป็นห้วนอน แล้วทางไหนเป็นปลายตีน อีกนัยหนึ่งให้หมายถึง ฐานะของบุคคล เช่นพูดว่า “ไม่รู้ห้วนอนปลาย ตีนเจ้า” หรือใครๆก็ได้ก็หมายความว่า ไม่รู้ว่ามิฐานะหลักแหล่งความเป็นอยู่อย่างไรแน่ไหน “ห้วนอนปลายตีน” ในที่นี้หมายถึง ทิศ “ห้วนอน” ตามขนบไทยโบราณหมายถึงเอาทิศได้ “ปลายตีน”

หมายเหตุพิเศษเหนือ “ไม่รู้หัวนอนปลายตีน” ก็คือไม่รู้วาทะเหนือหรือทางใต้ เท่ากับว่าเป็นคนมาจากไหนก็ไม่รู้ (สง่า กาญจนาคพันธุ์, 2543: 626)

2. การใช้สำนวนใหม่

การใช้สำนวนในบทความของ คอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน สำนวนที่พบเป็นสำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว และไม่พบการใช้สำนวนใหม่

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

สรุป

การวิจัยเรื่อง ศึกษาการใช้ภาษาไทยในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวันมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวนในบทความคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2548 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2549 เป็นจำนวน 96 คอลัมน์ ในด้านต่อไปนี้

1. ลักษณะการใช้คำ
2. การใช้ประโยค
3. การใช้สำนวน

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้างต้น ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาลักษณะการใช้คำ ในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2548 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2549 เป็นจำนวน 96 คอลัมน์

ในวัตถุประสงค์ข้อนี้ ผู้วิจัยพบว่า บทความในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จาก หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ใช้ลักษณะการใช้ภาษาตามเกณฑ์การวิเคราะห์การใช้ภาษาที่กำหนดไว้ ดังนี้

ด้านลักษณะการใช้คำ พบการใช้คำ 12 ประเภทดังนี้

1. การใช้คำประสม

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำประสมในลักษณะที่เป็นการนำคำ 2 คำ ที่มีความหมาย

ต่างกันมาประสมกันทำให้เกิดคำใหม่ขึ้นอีกคำหนึ่ง และคำใหม่ที่เกิดขึ้นนี้มีความหมายใหม่ด้วย เช่น คำว่า ถอดใจ สภาโจ๊ก เป็นต้น

2. การใช้คำซ้อน

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำซ้อนชนิดคำซ้อนเพื่อความหมาย โดยพบคำซ้อนที่เป็น คำ 2 พยางค์มาซ้อนกันซึ่งคำต้นกับคำท้าย มีความหมายใกล้เคียงกันหรือไปในทำนองเดียวกัน ความหมายของคำจึงปรากฏทั้งคำต้นและคำท้าย เช่น คำว่า คัดค้าน แปรปรวน เป็นต้น

3. การใช้คำซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำซ้ำ ชนิดคำซ้ำคำเดียว ในลักษณะที่นำคำเดียวกันมาก่อซ้ำกันเพียงครั้งเดียวโดยใช้ไม่ยวมก (๑) แสดงคำซ้ำ เช่น คำว่า ลึกๆ ร้อนๆ เป็นต้น

4. การใช้คำเฉพาะกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำเฉพาะกลุ่มในลักษณะที่แต่ละกลุ่มคิดเพื่อใช้ในเฉพาะ กลุ่มหรือเฉพาะอาชีพ เช่น กลุ่มการเงินการธนาคาร ใช้คำว่า วินัยการคลัง โอดี เป็นต้น กลุ่มศาสนา เช่นคำว่า โลกวัชชะ กลุ่มกีฬา เช่นคำว่า แทคติก

5. การใช้ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค ในลักษณะเป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อใช้ในการกิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าได้รับความนิยมนั้นก็จะใช้กันต่อไป เช่นคำว่า รัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย เป็นต้น

6. การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ ในลักษณะยืมคำจากภาษาหนึ่ง เข้าไปใช้ในอีกภาษาหนึ่ง โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูป เช่นคำว่า เซอร์ไพรส์ แฟร์ เป็นต้น

7. การใช้คำย่อ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำย่อใน 2 ลักษณะ คือ การใช้มหัพภาค (.) เช่น กอศ. อบจ. เป็นต้น และการใช้ไปยาลน้อย (๑) เช่น คำว่า นายกฯ

8. การใช้คำสแลง

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำสแลงในลักษณะที่เหมาะสมกับเหตุการณ์เวลานั้น เช่น คำว่า เจ้ง แซว เป็นต้น

9. การใช้คำตำหรือคำหยาบ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำตำหรือคำหยาบในลักษณะของการใช้คำที่ต้องการจะประชดประชน เช่น คำว่า ข้า กู มึง เป็นต้น

10. การใช้คำภาษาตลาด

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำภาษาตลาดในลักษณะสื่อความหมายเข้าใจง่าย เช่น คำว่า รถเมล์ ปี่ระแวง

11. การใช้คำอุทาน

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำอุทานในลักษณะของคำที่แสดงอารมณ์ของผู้เขียน เช่น คำว่า พับผ่า!

12. การใช้คำเลียนเสียงพูด

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำเลียนเสียงพูดในลักษณะที่เขียนตามเสียงพูด เช่น คำว่า เหลือเกิน ทั้งนั้น เป็นต้น

การใช้คำในคอลัมน์สถานียึดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ทั้ง 12 ประเภทได้แก่ คำย่อ คำเฉพาะกลุ่ม คำซ้อน ศัพท์บัญญัติหรือศัพท์เทคนิค คำสแลง คำภาษาตลาด คำซ้ำ คำภาษาทับศัพท์ต่างประเทศ คำประสม คำอุทาน คำเลียนเสียงพูด และคำคำหรือคำหายาบ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาการใช้ประโยค ในคอลัมน์สถานียึดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์ มติชนรายวัน ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2548 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2549 เป็นจำนวน 96 คอลัมน์

ในวัตถุประสงค์ข้อนี้ผู้วิจัยพบว่า บทความในคอลัมน์สถานียึดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ใช้ลักษณะการใช้ภาษาตามเกณฑ์การวิเคราะห์การใช้ภาษาที่กำหนดไว้ดังนี้

ด้านการใช้ประโยค พบการใช้ประโยคเชิงให้ทราบ ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ ดังนี้

1. ประโยคเชิงให้ทราบ

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้ประโยคเชิงให้ทราบ ใน 4 ประเภท คือ

1.1 ประโยคบอกเล่า

ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้ประโยคเชิงให้ทราบ ชนิดบอกเล่า เช่น “หลังจากอาจารย์ไชยันต์ ไชยพร คนที่มีความรู้เรื่องการเมืองการปกครองระดับ คณบดี คณะรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยที่สร้างผู้ไปทำหน้าที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมากที่สุด ของประเทศ และไปทำหน้าที่สำคัญๆ ให้กับชาติอีกมากมาย **ฉีกบัตรเลือกตั้งทิ้งด้วยเจตนาประท้วงการเลือกตั้งครั้งนี้**” (สุชาติ ศรีสุวรรณ, 2549)

จากประโยคข้างต้น เป็นประโยคเชิงให้ทราบชนิดบอกเล่า แบ่งตามความหมายบอกเล่า อาจารย์ไชยันต์ ไชยพร **ฉีกบัตรเลือกตั้งทิ้ง**

1.2 ประโยคอธิบาย

ผลการวิจัยพบว่าการใช้ประโยชน์เชิงให้ทราบ ชนิดอธิบายความจริงให้ผู้ฟัง เข้าใจการใช้เหตุผล เช่น “ตัวแรกเอไอเอส เป็นบริษัทโทรคมนาคมรายแรกที่ได้สัมปทาน จะได้มา ด้วยอะไรไม่ว่ากัน แต่สิทธิประโยชน์ที่ได้มานั้นมันดีกว่าคู่แข่งรายอื่นๆ อาทิ ค่าสัมปทานถูกกว่า ค่า เชื่อมต่อโครงข่ายที่คู่แข่งต้องเสีย 200 บาทต่อเบอร์ต่อเดือน แต่เอไอเอสไม่ต้องจ่าย” (ทวี มีเงิน, 2549)

จากประโยชน์ข้างต้นเป็นประโยชน์อธิบาย หมายถึง เอไอเอสเป็นบริษัทโทรคมนาคม รายแรกที่ได้รับสัมปทานที่ได้ประโยชน์มากกว่าคู่แข่ง

1.3 ประโยชน์เดือน

ผลการวิจัยพบว่าการใช้ประโยชน์เชิงให้ทราบ ชนิดเดือน เพื่อย้ำไม่ให้ผู้ฟังลืม เช่น “ที่หวังใ้คนล้มการเมืองด้วยเทคนิค หรือด้วยวิธีอื่นที่ต่างไปจากนี้ อย่าไปคิดอย่าไปทำ” (สุวพงศ์ จันพิงเพชร, 2549)

จากประโยชน์ข้างต้นเป็นประโยชน์เดือน หมายถึง การที่จะใช้กลยุทธ์เพื่อโค่นล้มคู่ ต่อสู้ทางการเมืองด้วยวิธีการต่างๆ ไม่ควรคิดไม่ควรทำ

1.4 ประโยชน์ชี้แนะ

ผลการวิจัยพบว่าการใช้ประโยชน์เชิงให้ทราบชนิดชี้แนะให้ผู้ฟังสนใจ เช่น “วุฒิสภาชุดนี้ ควรจะได้คนดีที่มีคุณภาพจริงๆ เพราะวุฒิสมาชิกจะต้องเป็นหลักและเป็นตัวถ่วงดุล อย่างสำคัญกับสภาผู้แทนราษฎรที่พรรคไทยรักไทยกุมเสียงเอาไว้ พรรคเดียว 99%”(สุวพงศ์ จัน พิงเพชร, 2549)

จากประโยชน์ข้างต้นเป็นประโยชน์ชี้แนะ หมายถึง วุฒิสภาจะต้องเป็นหลักในการ ถ่วงดุลในสภาผู้แทนราษฎร เพื่อไม่ให้พรรคไทยรักไทยกุมเสียงทั้งหมด

สำหรับประโยชน์เชิงให้ทราบชนิดประโยชน์ทาย ประโยชน์คาดคะเน ประโยชน์สรุป และ ประโยชน์เน้นเฉพาะ ไม่พบในกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างจากคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 ใน

หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

2. ประโยคถามให้ตอบ

ผลการวิจัยพบว่ามีการใช้ประโยคถามให้ตอบใน 3 ประเภท คือ

2.1 ประโยคถามเพื่อความ

ผลการวิจัยพบว่ามีการใช้ประโยคถามให้ตอบ ชนิดถามเพื่อความ เช่น “แล้วใครจะเป็นผู้จัดการเลือกตั้ง?” “มีอะไรคลอใจหรือ?” (ฐาตุร บุนปาน, 2549)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคถามเพื่อความ (คำถาม) หมายถึง ผู้เขียนบทความถามว่าใครจะเป็นผู้จัดการเลือกตั้ง

2.2 ประโยคถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ

ผลการวิจัยพบว่ามีการใช้ประโยคถามให้ตอบ ชนิดตอบรับหรือปฏิเสธ เช่น “บุคคลผู้นี้กำลังเข้าข่ายกระแสนิยมโลกอย่างไม่กลัวหน้าอินทร์หน้าพรหม ถ้าเทียบกรณี กทช. กับ โบลีเวียแล้ว แม้ทั้งสองเรื่องจะมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะควบคุมคนต่างด้าวไม่ให้เข้ามาเอาเปรียบประเทศเหมือนกัน” (สุวพงศ์ จันพิงเพชร, 2548)

จากประโยคข้างต้นเป็นประโยคปฏิเสธ หมายถึง ผู้เขียนบทความกล่าวถึงบุคคล 2 คนที่มีวัตถุประสงค์เหมือนกันคือต้องการควบคุมคนต่างชาติ

2.3 ประโยคถามให้เลือกเอา

ผลการวิจัยพบว่ามีการใช้ประโยคถามให้ตอบ ชนิดถามให้เลือกเอา เช่น “ทำให้มีคนสงสัยว่า เอฟทีเอ จวคนนี้เป็นข้อตกลงระหว่างรัฐบาลญี่ปุ่นกับรัฐบาลไทย หรือ รัฐบาลญี่ปุ่นกับบริษัทญี่ปุ่นโพ้นทะเล” (ทวี มีเงิน, 2548)

จากประโยชน์ข้างต้นเป็นประโยชน์ถามให้เลือกเอา หมายถึง การทำ เอฟทีเอ ในครั้งนี้ เป็นความตกลงระหว่างรัฐบาลญี่ปุ่นกับรัฐบาลไทยหรือรัฐบาลญี่ปุ่นกับบริษัทญี่ปุ่นโพ้นทะเล

3. ประโยคบอกให้ทำ

ผลการวิจัยพบว่าการใช้ประโยคบอกให้ทำ 1 ประเภท คือ

ประโยคคำสั่ง

ผลการวิจัยพบว่าการใช้ประโยคบอกให้ทำชนิดคำสั่ง เช่น “ลองช่วยกันคิดและลงมือปฏิบัติให้เห็นที” (ฐาทร บุนปาน, 2549)

จากประโยชน์ข้างต้นเป็นประโยชน์ขอร้อง หมายถึง ผู้เขียนบทความขอร้องให้ช่วยกันคิดและลงมือปฏิบัติให้เป็นจริง

สำหรับประโยคบอกให้ทำชนิดขอร้อง ชักชวน และอนุญาต ไม่พบในกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างจากคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาการใช้สำนวนในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2548 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ.2549 เป็นจำนวน 96 คอลัมน์

ในวัตถุประสงค์ข้อนี้ผู้วิจัย พบว่า บทความในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน มีการเสนอสำนวนเดิมที่ใช้กันมานานแล้ว เช่น “ทราบมาว่าโครงการต่างๆที่กล่าวมาหลายโครงการ มีผู้เข้าศึกษาอย่างจริงจังว่า ชาวบ้านได้รับประโยชน์จากโครงการเหล่านี้อย่างยิ่งยืนหรือไม่หรือเป็นเพียงภาพลวงตาที่พยายามโฆษณาชวนเชื่อซึ่งถ้าเป็นไปได้ในลักษณะหลัง อีกไม่นานคงเข้าตำรา **น้ำลดตอผุด**” (ประสงค์ วิสุทธิ์, 2548) และไม่พบการใช้สำนวนใหม่

ในสำนวนข้างต้นเป็นสำนวนเดิมที่ใช้กันมานาน ผู้เขียนต้องการจะบอกว่า โครงการต่างๆของรัฐบาล พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่ใช้เงินงบประมาณจำนวนมหาศาลโดยที่มีผู้ศึกษาโครงการเหล่านั้นมีบางโครงการเป็นที่น่าสงสัยว่า ประชาชนจะได้รับประโยชน์จากโครงการเหล่านั้นจริง

หรือไม่ หรือเป็นแต่เพียงภาพลวงตา เพื่อให้ภาพลักษณ์ของรัฐบาลโดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจดีขึ้น แต่ถ้าผลปรากฏว่าโครงการเหล่านั้นไม่สามารถทำให้ประชาชนมีชีวิตที่ดีขึ้นแล้ว ความไม่ดีทั้งหลาย เช่น อาจมีการคอร์รัปชันในโครงการเพราะใช้เงินงบประมาณมหาศาล ความชั่วทั้งหลาย จะปรากฏต่อสาธารณชนในเวลาต่อมา

อภิปรายผล

1. การเขียนบทความในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ในด้านลักษณะการใช้คำ จุดเด่นที่พบคือ มีการใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คำที่พบคือ ดอกเตอร์ (doctor) เซอร์ไพรส์ (surprise) แฟร์ (fair) ฯลฯ ซึ่งสอดคล้องกับ พรวิภา ไชยสมคุณ (2543) ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาในข่าวเศรษฐกิจ ในหนังสือพิมพ์ไทยระหว่างปี พ.ศ. 2537- พ.ศ. 2541 ได้กล่าวถึงลักษณะคำในข่าวเศรษฐกิจ ที่มีการใช้คำภาษาต่างประเทศ

2. การเขียนบทความในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ในด้านการใช้ประโยค จุดเด่นที่พบคือ มีลักษณะการใช้ประโยคถามให้ตอบ เช่น แล้วใครจะเป็นผู้จัดการเลือกตั้ง? มีอะไรคลไคลหรือ? ซึ่งสอดคล้องกับ ศิดานันท์ มีดี (2548) ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนคอลัมน์ชุมชนวิชาการเมือง ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ปีพุทธศักราช 2542 – 2546 ที่กล่าวถึงการใช้ประโยคตามเจตนาการสื่อสาร พบว่ามีการใช้ประโยคถามให้ตอบ และประโยคบอกให้ทำ

3. การเขียนบทความในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ในด้านการใช้สำนวน จุดเด่นที่พบคือ การใช้สำนวนเดิม สำนวนที่พบคือ มะพร้าวห้าวมาขายสวน น้ำลดตอพูด ฯลฯ ซึ่งสอดคล้องกับ จันจิรา จิตตะวิริยะพงษ์ (2540) ที่กล่าวถึงถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในข่าวการเมือง ในหนังสือพิมพ์รายวัน พ.ศ. 2534 – พ.ศ. 2538 ที่กล่าวถึงถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในข่าวการเมืองมีความหมายถึงนักการเมืองและเหตุการณ์ทางการเมือง

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง ศึกษาการใช้ภาษาไทยในคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 จากหนังสือพิมพ์ มติชนรายวันในด้านการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้สำนวน ผู้วิจัยพบว่าประเด็นที่น่าสนใจ และศึกษาได้ดังนี้

1. จากการวิจัย ผู้วิจัยพบว่าในบทความคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษานั้น ปรากฏลักษณะเด่นอย่างหนึ่งที่น่าสนใจ คือ การใช้คำสแลงที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดี อีกทั้งคำสแลงยังช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวเหตุการณ์ที่ผู้เขียนกล่าวถึงได้มากขึ้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรศึกษาการใช้คำสแลงในงานเขียนของนักเขียนในคอลัมน์อื่นๆ
2. จากการวิจัย ผู้วิจัยพบว่าในบทความคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 มีการใช้ประโยคหลาย ชนิด ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรศึกษาลักษณะการใช้ประโยค ของคอลัมน์อื่นๆด้วย
3. จากการวิจัย ผู้วิจัยพบว่าในบทความคอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 มีการใช้สำนวนเดิม ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรศึกษาสำนวนใหม่ๆอีกในคอลัมน์อื่นๆ

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กำชัย ทองหล่อ. 2519. **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่5. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2543. **เขียนบทความอย่างไรให้อ่าน**. กรุงเทพฯ: ชัคเชส มีเดีย.

จันจิรา จิตตะวิริยะพงษ์. 2540. ถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในข่าวการเมืองในหนังสือพิมพ์รายวัน พ.ศ. 2534 - 2538. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จินดา เสงี่ยมบูรณ์. 2542. **ภาษาศาสตร์เบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.

ฉัตร บุนนาค, สุวรรณ อุดมผล และวรรณ พุทธเจริญทอง. 2526. **ศิลปะการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันและทางธุรกิจ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ประกายพริก.

ชาติ คงฤทธิ์. 2545. **ศึกษาการใช้ภาษาพูดห้วนๆในหนังสือพิมพ์รายวัน พ.ศ. 2542-พ.ศ. 2543**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ชำนาญ รอดเหตุภัย. 2522. **สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครการพิมพ์.

ชลหทัย พิมพ์โนนมี. 2547. **วิเคราะห์ลีลาการเขียนบทความของแม่ลูกจันทร์ในคอลัมน์สำนักข่าวหัวเขียวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงใจ ไทยอุบล. 2543. **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถวัลย์ มาศจรัส. 2546. **การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

นววรรณ พันธุเมธา. 2521. ไวยากรณ์ไทย. รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.

นิตยา กาญจนวรรณ และคณะ. 2546. ลักษณะและการใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บรรจบ พันธุเมธา. 2544. ลักษณะภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ประภาศรี สีหอำไพ. 2531. การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ปราณี สุรสิทธิ์. 2519. การเขียนสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

_____. 2541. การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

ปรีชา ช้างขวัญยืน. 2525. ศิลปะการเขียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เทพประทานพร.

ผะอบ โปษกฤษณะ. 2544. ลักษณะสำคัญของภาษาไทย. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.

พรวิภา ไชยสมคุณ. 2543. การใช้ภาษาในข่าวเศรษฐกิจในหนังสือพิมพ์ไทยระหว่างปี พ.ศ. 2537 - พ.ศ. 2541. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัชรี สายสิทธิ์. 2538. การใช้ภาษาในสื่อมวลชนปัญหาและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.

ยุทธภูมิ สุวรรณเวช. 2536. วิเคราะห์บทความของรัตนะ ยาวะประภาษ. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

_____. 2550. พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1. กรุงเทพฯ: แม็ค.

_____. 2542. ภาษิต คำพังเพย ล้านวนไทย. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

วชิรณที วงศ์ศิริอำนวย. 2532. การวิเคราะห์บทความของสุกิจ นิมมานเหมินท์. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วาสนา เกตุภาค. 2530. การเขียน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. 2550. อิทธิพลของภาษาต่างประเทศต่อภาษาไทย. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิตานันท์ มีดี. 2548. การใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนคอลัมน์ชุมชนการเมือง ในหนังสือพิมพ์
รายวัน ภาษาไทย ปีพุทธศักราช 2542 – 2546. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศรีจันทร์ พันธุ์พานิช. 2538. การเขียน. กรุงเทพฯ: ภาคหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.

สง่า กาญจนาคพันธุ์. 2543. ล้านวนไทย. กรุงเทพฯ: ดวงกมลสมัย.

สมพร มั่นตะสูตร. 2525. การเขียนสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือธรรมศาสตร์
ท่าพระจันทร์.

สิริวรรณ นันทจันทุล. 2546. การเขียนเพื่อการสื่อสาร 2. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. 2529. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 6 (การเขียนสำหรับครู)
(Thai 6) หน่วยที่ 1-8. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. 2534. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 (Thai 3)
หน่วยที่ 7-15. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

_____2546. เอกสารการสอนชุดวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์หน่วยที่ 8-15. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.

สุริวงค์ พงศ์ไพบูลย์. 2531. การเขียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บริษัท โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

สุนันท์ อัญชลินุกูล. 2546. ระบบคำภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรสิทธิ์ วิทยาธิ. 2542. การผลิตสื่อสิ่งพิมพ์. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

สุวพงศ์ จันพิงเพชร. 2549. บรรณาธิการมดิชน. สัมภาษณ์, 9 มีนาคม 2549.

อนันต์ ทรงวิทยา และเนาวรัตน์ ทรงวิทยา. 2524. ไทย 104 ลักษณะภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. 2545. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

เอกรัตน์ อุดมพร และคณะ. 2546. ตำนวนไทย. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

Longman. 2006.

ภาคผนวก ก

รายการเอกสารและสิ่งอ้างอิง บทความจากหนังสือพิมพ์มติชน

รายการเอกสารและสิ่งอ้างอิงบทความจากหนังสือพิมพ์จำนวน 96 คอลัมน์ เรียงจาก ปี พ.ศ.2548 - พ.ศ.2549

ฐาณูร บุนปาน. 2548. “ของฟรี”. **มติชน** (28 กรกฎาคม 2548): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2548. “ญี่ปุ่นบุก”. **มติชน** (5 สิงหาคม 2548): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2548. “สัมภาษณ์คนจน”. **มติชน** (25 สิงหาคม 2548): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2548. “ขอบคุณอีกครั้ง”. **มติชน** (29 กันยายน 2548): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2548. “แปรปรวน”. **มติชน** (13 ตุลาคม 2548): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2548. “คนละเรื่องเดียวกัน”. **มติชน** (3 พฤศจิกายน 2548): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2548. “ปีใหม่”. **มติชน** (29 ธันวาคม 2548): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “ทางช้างเผือก”. **มติชน** (5 มกราคม 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “คนละเรื่องเดียวกัน”. **มติชน** (12 มกราคม 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “คนแคะกับยักษ์”. **มติชน** (19 มกราคม 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “อีกฟากหนึ่งของทุน”. **มติชน** (26 มกราคม 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “พูดคนเดียว”. **มติชน** (23 กุมภาพันธ์ 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “ลื้อ”. **มติชน** (25 กุมภาพันธ์ 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “ขอบคุณ”. **มติชน** (16 มีนาคม 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “พระพรหมสังคมไทย”. **มติชน** (23 มีนาคม 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “ไทยไม่ใช่ทอยแลนด์”. **มติชน** (21 เมษายน 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “บิณฑบาต”. **มติชน** (11 พฤษภาคม 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “โอกาสของสัตว์โลก”. **มติชน** (29 มิถุนายน 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “พูดทำไม”. **มติชน** (5 กรกฎาคม 2549): 2.

ฐาณูร บุนปาน. 2549. “ก้าวแรก”. **มติชน** (27 กรกฎาคม 2549): 2.

ทวี มีเงิน. 2548. “น้ำมัน-ไม่มีน้ำยา”. **มติชน** (8 กรกฎาคม 2548): 2.

ทวี มีเงิน. 2548. “รูกแบบตั้งกลับ”. **มติชน** (12 สิงหาคม 2548): 2.

ทวี มีเงิน. 2548. “ธุรกิจไทยในยุคทักษิณผู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี”. **มติชน**
(21 ตุลาคม 2548): 2.

ทวี มีเงิน. 2548. “สร้างภาพ”. **มติชน** (11 พฤศจิกายน 2548): 2.

ทวี มีเงิน. 2548. “บทเรียน กฟผ”. **มติชน** (18 พฤศจิกายน 2548): 2.

ทวี มีเงิน. 2548. “อย่าเสียดิจินเสียวินัย”. **มติชน** (2 ธันวาคม 2548): 2.

ทวี มีเงิน. 2549. “เติมวุฒิภาวะ”. **มติชน** (6 มกราคม 2549): 2.

ทวี มีเงิน. 2549. “ขายจีนคอร์ปคนไทยเกี่ยวอะไร”. **มติชน** (27 มกราคม 2549): 2.

ทวี มีเงิน. 2549. “โลกวัชระ”. **มติชน** (10 กุมภาพันธ์ 2549): 2.

ทวี มีเงิน. 2549. “ราคาประชาธิปไตย”. **มติชน** (24 มีนาคม 2549): 2.

ทวี มีเงิน. 2549. “ควาย1ตัวกับผัดกะเพรา1จาน”. **มติชน** (31 มีนาคม 2549): 2.

ทวี มีเงิน. 2549. “กรรมของชาติ”. **มติชน** (5 พฤษภาคม 2549): 2.

ทวี มีเงิน. 2549. “คำถามที่ยังไม่ตอบ”. **มติชน** (12 พฤษภาคม 2549): 2.

ทวี มีเงิน. 2549. “อิมคริม”. **มติชน** (23 มิถุนายน 2549): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2548. “ลักไก่สร้างโครงการยักษ์”. **มติชน** (3 มิถุนายน 2548): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2548. “ห้วนอนปลายดิน”. **มติชน** (5 กันยายน 2548): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2548. “โลกของคนขลาด”. **มติชน** (18 กันยายน 2548): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2548. “ตามไปคูโรงพยาบาลลาว สธ.? ”. **มติชน** (16 ตุลาคม 2548): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2548. “ยุบทิ้ง กกต.? ”. **มติชน** (12 พฤศจิกายน 2548): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2548. “ปัญหา กกต. ระวังสายเกินแก้”. **มติชน** (27 พฤศจิกายน 2548): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2548. “มือเติบถึงแตกและประชานิยม”. **มติชน** (4 ธันวาคม 2548): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2549. “เครื่องมือฟอกมนุษย์”. **มติชน** (24 กุมภาพันธ์ 2549): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2549. “การฟอกผิวและความรุนแรง”. **มติชน** (30 มีนาคม 2549): 2.

ประสงค์ วิสุทธิ์. 2549. “สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม”. **มติชน** (5 2549): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2548. “ซูเปอร์ไวร์วีกเกอร์ไทยรักไทย”. **มติชน** (5 กรกฎาคม 2548): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2548. “ทางแก้ปัญหานายกฯกับหนังสือพิมพ์”. **มติชน**
(15 กรกฎาคม 2548): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2548. “ประชาธิปไตยขายตรง”. **มติชน** (20 กรกฎาคม 2548): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2548. “กก.สมานฉันท์แห่งชาติควรอยู่หรือไป”. **มติชน**
(26 กรกฎาคม 2548): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2548. “สธ.ยุคใหม่สไตส์จตุรนต์”. **มติชน** (9 สิงหาคม 2548): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2548. “กลไกรัฐ-อุดมการณ์เถื่อน”. **มติชน** (16 สิงหาคม 2548): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2548. “ค้อยพัฒนา”. **มติชน** (1 พฤศจิกายน 2548): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2548. “แก๊ยากน2คน2สไตส์”. **มติชน** (27 ธันวาคม 2548): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2549. “สื่อสังคมอุดมบันเทิง”. **มติชน** (10 มกราคม 2549): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2549. “ถึงอย่างไรไม่ลาออก”. **มติชน** (17 มกราคม 2549): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2549. “ปัญหาอยู่ที่พฤติกรรมคน”. **มติชน** (7 มีนาคม 2549): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2549. “ยังจำได้ไหมประชาธิปไตยไม่ใช่เป้าหมาย”. **มติชน**
(14 มีนาคม 2549): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2549. “อยู่ดีธรรมดำรงอยู่ต้องปฏิรูปคู่ทั้งระบบและคน”. **มติชน**
(4 เมษายน 2549): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2549. “เลือกตั้งโมฆะพรรคใหญ่ลอยนวล”. **มติชน** (2 พฤษภาคม 2549): 2.

สมหมาย ปาริฉัตต์. 2549. “อัปเปหิ กกด”. **มติชน** (25 กรกฎาคม 2549): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “อำนาจกับท่านวันนอร์”. **มติชน** (5 มิถุนายน 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “สยามไม่อึดเสียแล้ว”. **มติชน** (19 มิถุนายน 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “ระวังฟางเส้นสุดท้าย”. **มติชน** (13 กรกฎาคม 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “ด้วยหวังใยและเชื่อมั่น”. **มติชน** (20 กรกฎาคม 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “พิสูจน์ความกล้าทักนิณ”. **มติชน** (27 กรกฎาคม 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “โฆษกรัฐบาลเพื่ออะไร”. **มติชน** (10 สิงหาคม 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “ใครรวย-ใครทุกข์สาหัส”. **มติชน** (31 สิงหาคม 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “ปากมีก็แหว่งไป”. **มติชน** (14 กันยายน 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “แค่พูดคือคิดจริง”. **มติชน** (5 ตุลาคม 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “สำนึกผิดที่มนุษย์มนา”. **มติชน** (19 พฤศจิกายน 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “ผู้พิพากษามองสื่อรัฐ”. **มติชน** (30 พฤศจิกายน 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “ที่ทักษิณไม่เคยเข้าใจ”. **มติชน** (7 ธันวาคม 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “ไม่ต้องการแก้ลมปาก”. **มติชน** (28 ธันวาคม 2548): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2549. “โอเค! ทักขินสู้ๆ”. **มติชน** (8 กุมภาพันธ์ 2549): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2549. “เมาแล้วขับ ปชต”. **มติชน** (12 เมษายน 2549): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2549. “ผู้ทำลายบัตรเลือกตั้ง”. **มติชน** (26 เมษายน 2549): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2549. “ก่อนเลือกตั้งใหม่”. **มติชน** (10 พฤษภาคม 2549): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2549. “คุณสมบัติเบื้องต้น กกต”. **มติชน** (31 พฤษภาคม 2549): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2549. “ใครควรจะเริ่ม”. **มติชน** 21 มิถุนายน 2549): 2.

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2549. “ต้องตัดสินใจเลือกทางออก”. **มติชน** (12 กรกฎาคม 2549): 2.

สุวพงศ์ จันพิงเพชร. 2548. “กำลังใจตอนข้าวยากหมากแพง”. **มติชน**
(16 กรกฎาคม 2548): 2.

สุวพงศ์ จันพิงเพชร. 2548. “เหนื่อย”. **มติชน** (23 กรกฎาคม 2548): 2.

สุวพงศ์ จันพิงเพชร. 2548. “ไม่หาลากี”. **มติชน** (6 สิงหาคม 2548): 2.

สุวพงศ์ จันพิงเพชร. 2548. “ไปให้ไกลกว่าตลาดหุ้น”. **มติชน** (13 สิงหาคม 2548): 2.

สุวพงศ์ จันพิงเพชร. 2548. “การบ้านข้อใหญ่”. **มติชน** (3 กันยายน 2548): 2.

สุวพงศ์ จันพิงเพชร. 2548. “จับมือสังหาร 2 นาวีกฯ ให้ได้”. **มติชน** (24 กันยายน 2548): 2.

สุวพงศ์ จันพิงเพชร. 2548. “เพิ่ง 2 เดือน”. **มติชน** (30 กันยายน 2548): 2.

สุวพงศ์ จันพิงเพชร. 2548. “โพลเชื่องๆ”. **มติชน** (15 ตุลาคม 2548): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2548. “ยกฟ้อง 3 ผู้ต้องหาคดียิง น.ศ. มอ”. **มติชน**
(22 ตุลาคม 2548): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2548. “ต้องจับตาดูใจ”. **มติชน** (3 ธันวาคม 2548): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2548. “เป็นห่วงแทน”. **มติชน** (10 ธันวาคม 2548): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2548. “โมเดิร์นวิว”. **มติชน** (24 ธันวาคม 2548): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2549. “บิกบราเธอร์”. **มติชน** (18 กุมภาพันธ์ 2549): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2549. “เหลื่อมจัด”. **มติชน** (25 กุมภาพันธ์ 2549): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2549. “อย่าเพิ่มสิ่งชำรุดเข้าไปในสิ่งชำรุดอีก”. **มติชน**
(8 เมษายน 2549): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2549. “ไทยไม่ใช่โบลิเวีย แต่...”. **มติชน** (6 พฤษภาคม 2549): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2549. “ทำไม ทำไม ทำไม”. **มติชน** (10 มิถุนายน 2549): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2549. “ทวนข้อมูล”. **มติชน** (17 มิถุนายน 2549): 2.

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2549. “แพ้กี้ต้องแน่น”. **มติชน** (29 กรกฎาคม 2549): 2.

ภาคผนวก ข

คอลัมน์สถานีคิดเลขที่ 12 ที่ใช้ในการวิจัย

กำลังใจ ยามข้าวยากหมาดแสง

ไม่ได้ถือตัวเองเป็น "คอกีฬา" ขนานแท้อะไรดอก
เพียงแต่ช่วงนี้ไปป่วนเขียนแถว "โต๊ะกีฬา" ของมติชน บ่อยๆ
ป่วนเขียนเพื่อตามผลการแข่งขันจักรยานทางไกลตูร์ เดอ ฟรองซ์
2005 นั้นแหละ

จนถูกแซวว่า "อิน" เกินเหตุ

ซึ่งก็เกินเหตุไปนิดๆ จริงๆ

ที่เป็นอย่างนั้น ส่วนหนึ่งก็เพราะเห็นว่า เมื่อ "แอลซ์ อาร์มสตรอง"
สามารถทำให้คนไทย และคนทั่วโลก พากันสวม "สายรัดข้อมือ" สีเหลือง
แล้วก็ตกเป็นนางงามตามธรรมเนียมและตามแรงฮึดของแต่ละประเทศได้

แล้วทำไมเราจะหยุดเรื่องนี้อยู่เพียงแค่ว่า "แฟชั่น"

เมื่อคนไทย โดยเฉพาะวัยรุ่นเปิดรับ "แฟชั่นสายรัดข้อมือ" ได้มากมาย
ขนาดนี้ เราไม่ควรมาต้อยุด ให้มีความหมายมากไปกว่าแฟชั่นดีไหม

โดยเฉพาะในยามนี้ เรากำลังอยู่ในช่วง "ข้าวยากหมาดแสง" จำเป็นจะ
ต้องมีกำลังใจอย่างมากในการดำรงชีพแต่ละวัน

ใจหายนะ สำหรับคำตัวรถเมล์ที่ขึ้นพรวดๆ ไปเท่าตัว หรือใครที่มีรถ
ส่วนตัว เติมน้ำมันที่ไร แบ่งกันพันถูกกระชากจากมือไปทุกที

นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่ปกติแล้ว ถ้าไม่รีบปรับตัว มีโอกาสเจ็บตัวมาก

อย่าไปคาดหวังเลยว่าใคร หรือรัฐบาลไหนจะช่วยได้

มีแต่ต้องช่วยตัวเอง และช่วยให้กำลังใจกันไปตามประสา

เหมือนแอบให้กำลังใจ "แอลซ์ อาร์มสตรอง" ลุ้นตำแหน่งแชมป์เวล
รวมจักรยานทางไกลตูร์ เดอ ฟรองซ์ 2005 เป็นสมัยที่ 7 และเป็นสมัย
สุดท้ายของเขา นั้นแหละ

แต่จริงๆ เขาจะชนะหรือไม่ชนะ ไม่สำคัญ เพราะสิ่งที่ "แอลซ์ อาร์ม
สตรอง" ส่งสัญญาณออกมาให้ชาวโลกสัมผัส เป็นเรื่องของ "กำลังใจ"
ล้วนๆ

กำลังใจ ที่จะต้องสู้

ก่อนที่เขาจะผลิต "สายรัดข้อมือ" ออกมาจนโด่งดังไปทั่วโลก

"แอลซ์ อาร์มสตรอง" ได้เขียนอัตชีวประวัติออกมาให้เราอ่านเล่มหนึ่ง
เมื่อไทยก็มีผู้แปลออกมาจำหน่ายเมื่อหลายปีก่อน อยากแนะนำให้ไปหา
อ่านกัน ซึ่งเขาจะเล่าชีวิตตั้งแต่การเริ่มเป็นนักกีฬาจักรยานธรรมดาๆ แล้ว
ได้เตี้ยกลายเป็นแชมป์ตูร์ เดอ ฟรองซ์ ที่โด่งดังระดับโลก แต่แล้วก็จมนิ่งลง
เนื่องจากป่วยเป็นมะเร็ง

ในหนังสือ เขาได้บอกเล่าถึงการต่อสู้เพื่อเอาชนะโรคร้าย อย่างไม่ยอม
พ่ายแพ้ ขณะเดียวกัน ก็พิสูจน์ตนเองด้วยการกลับไปแข่งกีฬาจักรยาน
เพื่อพิสูจน์ว่าคนที่โรคร้ายที่สุดสุด มีโอกาสที่จะกลับมาหยดเย็นในความยิ่ง
ใหญ่ได้

ซึ่งเขาก็ได้พิสูจน์แล้วว่า ทำได้จริงๆ และที่น่าชมเชยไปกว่านั้นก็คือ
เขาได้สรุปเอาบทเรียนที่เกิดขึ้น ไปเป็นกำลังใจให้กับคนที่ป่วยมะเร็งให้ลุก
ขึ้นมาต่อสู้ ซึ่งนำมาสู่ "สายรัดข้อมือ" ที่ระดมทุนให้กองทุนต่อต้านมะเร็งที่
เขามีส่วนริเริ่มขึ้นอย่างที่เราทราบกันดี

ในหนังสืออัตชีวประวัติของเขานอกจากจะปลุกกำลังใจให้เราต่อสู้กับ
ปัญหาอุปสรรคทั้งกับโรคร้ายไข้เจ็บแล้ว สิ่งหนึ่งที่เขายกเล่าเอาไว้ก็คือ
กำลังใจที่จะต่อสู้เพื่อเอาชนะในกีฬาจักรยาน ซึ่งหนักหนาสาหัสไม่แพ้กัน

กีฬาจักรยาน แม้จะดูเหมือนเป็นกีฬาเฉพาะบุคคล หรือเป็น "ปัจเจกฮีโร่"

แต่จริงๆ แล้ว ความเป็นทีมสำคัญมาก "แอลซ์ อาร์มสตรอง" ไม่อาจ
เป็นแชมป์ได้หากไม่มีทีมช่วยเหลือ เขาเล่าว่า เวลาที่นักปั่นเกาะกลุ่มกัน
บนท้องถนนดูสวยงามจริงๆ แล้วข้างในนั้นต่อสู้ขับเคี่ยวกันยิ่งกว่าสงคราม
มีเล่ห์เหลี่ยมสารพัดที่จะเอาชนะคู่แข่ง

ไม่มีนักปั่นคนเดียวที่จะชนะด้วยตนเองได้ ต้องอาศัยทีม แต่ละคนจึงต้อง
มีสังกัด อย่าง "แอลซ์ อาร์มสตรอง" ในปีนี้เขาสังกัดทีม ดิสท์แวกอร์
แซมเบล แต่ละทีมเวลาลงแข่งนั้นจะต้องมีสคริปต์กำกับ ไม่ใช่ใครจะขี่
อย่างไรก็ได้

มีการวางตำแหน่ง วางหน้าที่กันชัดเจน เช่นใครจะขึ้นนำหน้าในช่วงไหน
ใครจะเป็นตัวคอยกันให้กับ คาราวานทีม เพื่อไม่ให้คู่แข่งกลั่นแกล้งไม่ให้เข้า
มาเบียดหรือกันทางเอาไว้

นักกีฬาจำนวนไม่น้อยจึงมีสคริปต์กำกับ "ไม่ให้เป็นผู้ชนะ"

จะมีบทบาทได้ก็เป็นผู้สนับสนุนเพื่อเปิดทางให้เพื่อนชนะ

ซึ่งตรงนี้ต้องมีสปิริตสูงมาก เนื่องจากต้องเคร่งครัดในการทำหน้าที่ และ
ยินดีเป็นสะพานให้เพื่อนก้าวไปสู่ความสามเริ่ ซึ่ง "แอลซ์ อาร์มสตรอง" ก็
ยอมรับว่าเป็นปัญหาในแง่ความรู้สึกกับเพื่อนร่วมทีมหลายครั้ง เพราะ
เพื่อนต้องยอมเป็นพระรองเพื่อเปิดทางให้เขาเข้าเส้นชัยในลำดับที่ดีๆ ครั้ง
แล้วครั้งเล่า

หากสปิริตไม่ดี ความรู้สึกที่ว่า ทำไม "กูต้องเสียสละให้มัน" จะมารบกวน
จิตใจอยู่โดยตลอด

และจะนำไปสู่การแตกแยกในที่สุด

ชัยชนะจึงไม่ใช่ชัยชนะเฉพาะบุคคล หากแต่เป็นชัยชนะของทีม

ถ้าทีมไม่ดี ก็ไม่ชนะ จะเป็น "ฮีโร่" คนเดียวโดดๆ ไม่ได้

เหมือน "ซีอีโอ" บางคน ในช่วงเวลาหนึ่งอาจจะรู้สึกล้าพองว่า "ข้าเจ๋ง"

ทุกคนต้องฟังและทำตามข้าอย่างไม่มีข้อแม้ แต่เมื่อเจอปัญหายากๆ และ
สลบซับซ้อนยิ่งขึ้น ก็ชักจะแก่งๆ เพราะทำอะไรก็ติดขัดไปหมด

แต่แทนที่จะหันหน้ากลับไปหาทีม เพื่อปรึกษาหารือ หรือฟังคนอื่น

กลับหงุดหงิด ฟาดวงฟาดวงว่าใส่คนรอบข้างว่า บิดเบือน เลอะเทอะ
เริ่มต้นด้วยเรื่องดีๆ แท้ๆ แต่โหมมาจบที่เรื่องเหี้ยๆ ได้

สุวพงศ์ จันฝังเพชร

สุวพงศ์ จันฝังเพชร. 2548. "กำลังใจยามข้าวยากหมาดแสง". มติชน (16 กรกฎาคม 2548): 2.

ไม่‘หลากสี’

ยังไม่ได้อ่านหนังสือ THE LAST WAR อันมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหา 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ของ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ แบบเต็มเล่ม

แต่ปะติดปะต่อจากที่สื่อมวลชนคัดมาเสนอ สนใจแนวคิด “ดอกไม้หลากสี” ของนายทหารผู้นี้

ดอกไม้หลากสี หมายถึงการอยู่ร่วมกันอย่างหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยคนละ 3 ก้าว หมายถึง การที่ฝ่ายรัฐยอมเข้าหาประชาชน เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

จริงๆ แล้วทั้ง 2 ประเด็นไม่ใช่เรื่องใหม่ และดูเหมือนทุกคนจะเห็นพ้องตามแนวทางนี้

ฝ่ายรัฐก็เอออๆ ออๆ ที่จะไปตามแนวทางนี้แหละ แต่ก็จะไม่เข้าที่เข้าทางเสียที

อย่างการปรับคณะรัฐมนตรีก็ถกษณ 2/2 ก็เป็นอย่างที่ผู้วิจารณ์กัน นั่นคือ พนักไปในทาง “ฝ่ายความมั่นคง” อย่างเดียว ไม่ว่า พล.อ.ชิตชัย วรณชิตชัย, พล.อ.ธรรมรักษ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา และ พล.อ.อ.คงศักดิ์ วันทนา

ทำให้ความหวังที่จะเห็นแนวคิดแบบ “ดอกไม้หลากสี” เป็นจริง ดูจะห่างไกลออกไป

แม้จะมีการพยายามบอกว่า นายจาตุรนต์ ฉายแสง ยังคงจะมีส่วนในการดูปัญหาภาคใต้อยู่ แต่ก็เชื่อนั่นไม่ได้เลย ว่า งานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ที่หนักหนาพอๆ กัน คงจะแย่งเวลาและสมาธิไปจนหมด การจะทุ่มเทเพื่อผลักดันแนวคิดในเชิงสมานฉันท์ เพื่อไปสู่กับทีมฝ่ายความมั่นคง น่าจะลดน้อยลงอย่างแน่นอน

จำเป็นต้องหากคนมาทำหน้าที่แทน แต่เมื่อมองเข้าไปยังคณะรัฐมนตรีแล้ว มองไม่ออกจริงๆ ว่า พล.ต.ท.ทักษิณจะใช่ใคร รองนายกฯที่เหลืออยู่ก็แค่ **นายตู่**เอง อิปต์พลอย ซึ่งไม่ได้มีพื้นฐานทางความคิดที่จะทำงานเช่นนั้นได้

จะไปพึ่งบริการ นายเนวิน จิตชอบ ซึ่งเป็น “รัฐมนตรีลอย” ในทำเนียบก็ดูจะยากที่จะกลืนเป็นเนื้อเดียวกับแนวทางที่นายจาตุรนต์ดำเนินการไว้ได้

ที่สุดก็ต้องจบลงที่ พล.ต.อ.ชิตชัย พล.อ.ธรรมรักษ์ พล.อ.อ.คงศักดิ์นี้แหละซึ่งเราก็คงมองเห็นความไม่เอื้อยที่จะพนักไปในทาง “ปราบ” มากกว่า “การเข้าหา” ยิ่งมีพระราชกำหนดบริหารราชการในภาวะฉุกเฉินเป็นเครื่องมือในการทำงานด้วยแล้วยิ่งน่าจะไปกันใหญ่

น้ำหนักแห่งการ “ปราบ” คงเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า

เขียนไปอย่างนี้ ไม่ได้หมายความว่าคัดค้านการปราบปรามผู้กระทำผิดกฎหมาย แต่ต้องการเห็นการเคียงคู่กันไประหว่าง “ความเด็ดขาด” ต่อผู้กระทำผิด ขณะเดียวกันผ่อนคลายเป็นมิตรกับผู้บริสุทธิ์

ให้สังเกตว่า พล.อ.ชวลิตใช้คำพูดถึงขนาดว่า “เราต้องยอมถอย” นั่นนอห์นว่าถอยนั้นไม่ได้หมายถึง การสละยอมให้แก่ผู้กระทำผิด หากแต่เป็นการถอยเพื่อให้ประชาชนบริสุทธิ์ในพื้นที่ได้มีโอกาสรุกที่จะเสนอแนวคิดแนวทางในการแก้ปัญหาซึ่งน่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

และ “ฝ่ายรัฐ” เองก็ต้องคำนึงถึงครั้งนี้มาก

แต่อย่างกับถอย สิ่งที่ พล.ต.ท.ทักษิณทำไป มันชัดๆ ขวาวๆ อยู่ फिरคือพยายามแก้ปัญหาแต่ก็ไปสร้างปัญหาขึ้นมาอีก

หากลำดับความสำคัญของปัญหาชาติขณะนี้ ปัญหาเศรษฐกิจกับปัญหามาภาคใต้ เป็นปัญหาที่จะต้องได้รับการเอาใจใส่ในระดับต้นๆ

พูดง่าย ต้องเอาใจที่อยู่

ซึ่งการปรับคณะรัฐมนตรีก็ควรจะตอบสนองต่อเรื่องนี้เป็นหลัก

แต่รู้สึกใหม่ว่า การเปลี่ยนรัฐมนตรีถึง 17 ที่นั่ง ไม่ได้มีเป้าหมายที่เน้นหนักไปยัง “ปัญหาภาคใต้” อย่างที่เป็นเอาเลย

ถามว่าการเปลี่ยนตัวระหว่างนายทง พิทยะ กับนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ มีนัยต่อนโยบายทางเศรษฐกิจอย่างสำคัญหรือไม่

ถามว่าการเปลี่ยนตัวรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จาก พล.ต.อ.ชิตชัย เป็น พล.อ.อ.คงศักดิ์ มีนัยต่อนโยบายการแก้ไขปัญหามาภาคใต้หรือไม่

น่าจะหมายความว่า **คำตอบจะออกไปที่ไม่ว่า** มากกว่าใช่

ถามยังมีกรณีที่น่าทึ่งให้สังเกตอีกว่า เหตุผลหลักที่ พล.อ.อ.คงศักดิ์ต้องมานั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ก็เพื่อให้สมฐานะกับเพื่อนของนายหญิง

จริงหรือไม่จริงไม่ทราบ แต่มันก็สะท้อนให้เห็นว่าการตัดสินใจทางการเมืองไม่ได้แน่วแน่อยู่กับการแก้ปัญหาหลักของชาติสักเท่าไรเลย

มีหน้าข้างก็ก่อให้เกิดความไม่สบายใจขึ้นมากอีกว่า แนวทางแก้ไขปัญหามาภาคใต้ต้องขาดความหลากหลายไปอีก เมื่อต้องโยกนายจาตุรนต์ไปทำงานที่กระทรวงศึกษาฯ

เอาล่ะแม้จะทราบกันดีว่ากระทรวงศึกษาฯจำเป็นต้องได้คนที่เหมาะสมไปทำงาน แต่ถามว่าเมื่อโยกคนที่เหมาะสมไปแล้ว ได้มีการคิดที่จะปิดจุดอ่อนเรื่องงานแก้ไขปัญหามาภาคใต้หรือไม่ โดยเฉพาะในภาคสมานฉันท์ก็ปรากฏว่าไม่ได้คิด

เพราะถ้าหากคิด คงหาดอกไม้สีอื่นมาแซมในแจกันเพื่อให้เกิดความหลากหลายบ้างแล้ว

แต่นักสืบเพิ่มดอกไม้สีเดียวกันเข้าไป เป็นสีแดงล้วนๆ

ถึงจะทำให้แจกันนี้เตอะตา

แต่คำว่า “แดงเดือด” มันก็ทำให้อดหวั่นใจขึ้นไปอีกไม่ได้ว่า เรื่องภาคใต้คงจะหนักหนาไปเรื่อยๆ แน่ๆ

สุวพงศ์ จันฟังเพ็ชร

สุวพงศ์ จันฟังเพ็ชร. 2548. “ไม่หลากสี”. มติชน (6 สิงหาคม 2548): 2.

ปากมีก็แวงไป

ค วามกังวลของประชาชนทั่วไปจากปัญหา “ผู้ว่าการ สตง.” ถูกขยายผลไปในเรื่องอื่นๆ ที่นับวันจะเป็นประเด็นที่เข้มข้นทางการเมืองมากยิ่งขึ้น

เป็นการขยายผลที่ประมาทไม่ได้ในเรื่องความรุนแรงที่จะเกิดขึ้น

ประเทศไทยเราได้รับบทเรียนจากความรุนแรงอันเกิดจากเหตุทางการเมืองมาหลายครั้ง

บทเรียนควรจะเป็นบทเรียนที่นำมาใช้ในการระมัดระวังไม่ให้เกิดอีก

แต่ดูเหมือนว่าความระมัดระวังมีน้อยเกินไปในสำนึกของนักการเมือง ท่ามกลางของกรมการเมืองที่มีโอกาสขยายความขัดแย้งไปกว้างขวาง ยังมีคำพูดที่คล้ายกับยั่วของคนที่ควรจะสงบปากสงบคำ

ตั้งแต่มีปัญหาเรื่องผู้ว่าการ สตง. คนที่เป็นจำเลยหลักของกระแสการโจมตีคือ นายสุชน ชาติเชื้อ ประธานวุฒิสภา

มีเสียงเรียกร้องมาตลอดให้นายสุชนรับผิดชอบ แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้รับการสนองตอบจากท่านประธานวุฒิสภา

สภาพที่ทำงานไม่ได้ขององค์กรตรวจสอบสำคัญอย่าง สตง. ไม่ได้ทำให้ประธานวุฒิสภารู้สึกเดือดร้อน

ใครจะขึ้นข้างลงมาอย่างไรก็ช่าง นายสุชนยังนั่งอยู่ในตำแหน่งโดยไม่ตอบคำถามกับประชาชนว่าจะจัดการอย่างไรในเรื่องนี้

กระแสการโจมตีลุกลามหนัก ขยายประเด็นไปสู่ความอ่อนไหว

สภาพเช่นนี้ สมควรอย่างยิ่งที่นายสุชนจะต้องพยายามหาทางที่จะคลี่คลาย เพราะเสียงพอสสมควรกับการขยายสู่ปัญหาการเมืองที่นำไปสู่ความรุนแรง

ทว่าล่าสุด ท่าทีของนายสุชนคือ ประกาศชัดเจนว่าจะไม่พูดในเรื่องนี้ เหมือนจะปล่อยทุกอย่างให้เป็นไปตามยถากรรม แต่นั่นยังไม่เท่าไร

มีอยู่ 2 เรื่องที่นายสุชนไม่ควรแสดงออกคือ การประกาศว่า การเมืองเป็นเรื่องของสภา และจะไม่เล่นการเมืองข้างถนน

ซึ่งหมายความว่านายสุชนตีกรอบการแสดงบทบาทที่ถูกต้องชอบธรรมอยู่ที่บทบาทของคนที่อยู่ในสภาเท่านั้น ส่วนประชาชนทั่วไปที่ออกมาวิพากษ์วิจารณ์นั้นเป็นพวกการเมืองข้างถนน เหมือนกับว่าในฐานะประธานวุฒิสภาจะไม่ลดตัวเองลงมาเล่นด้วย

คำถามก็คือ หากมีสำนึกประชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญที่ใช้อยู่ ควรจะตีความว่าการเมืองเป็นเรื่องของแค่คนในสภาหรือประชาชนไม่มีโอกาสแสดงการมีส่วนร่วมหรือ

การแสดงออกเพื่อการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นแค่การเมืองข้างถนนจริงหรือ ทั้งที่การแสดงบทบาทการเมืองนี้กระจายไปตามเวทีมหาวิทยาลัยต่างๆ ซึ่งถือเป็นสถาบันสำคัญในสังคมไทยเหมือนกัน

ปัญหาเมื่อเกิดขึ้น ทุกคนควรจะช่วยกันแก้ไข อย่างน้อยไม่ควรขยายให้รุนแรงมากขึ้น

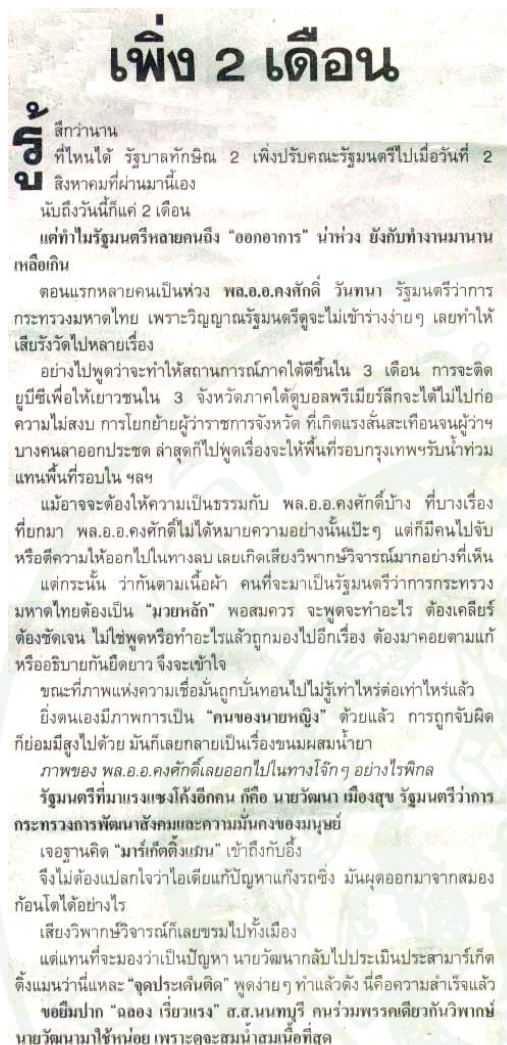
ประธานวุฒิสภาเป็นตำแหน่งที่ควรจะเป็นหลักของประเทศ

คนที่ขึ้นไปนั่งควรจะมีความสูง แสดงบทบาทให้เหมาะสม

นายสุชนคิดว่าการแสดงออกเช่นนี้ ระมัดระวังมากพอแล้วหรือ หรือคิดว่าอะไรก็ไม่สำคัญขอข้ามหน้าแก้อีใหญ่ต่อไปได้เสียอย่างเป็นพอ

สุชาติ ศรีสุวรรณ

สุชาติ ศรีสุวรรณ. 2548. “ปากมีก็แวงไป”. มติชน (14 กันยายน 2548): 2.

“(เรื่องรื้อรื้อ)นายกฯส่งสัญญาณมาขนาดนี้แสดงว่ารับไม่ได้กับความคิ
ออกอ้าวออกทะเล และทำลายภาพรัฐบาลให้ตกต่ำลง เพราะงานของ
กระทรวงการพัฒนาสังคมฯ คือการพัฒนาเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้น และ
ทำให้สังคมยอมรับได้ โดยทำให้เด็กและเยาวชนตระหนักถึงอันตรายของ
การชิงชังกันคนด้วยกัน ไม่ใช่คิดว่าตัวเองเป็นฮีโร่ และให้เด็กเข้าใจหัวอก
พ่อแม่ที่เป็นห่วงความปลอดภัยของลูกหลาน”

“ผมเคยเป็นวินมอเตอร์ไซด์ที่จักรยานยนต์รับจ้างมาก่อน และเคยได้รับ
บทเรียนจากการชิงชังเร็วๆ จนแทบเอาชีวิตไม่รอดมาแล้ว ทั้งล้มทั้งคว่ำต้อง
เข้าโรงพยาบาลหลายรอบ มีแผลเป็นตั้งแต่หัวเข่าลงมาถึงข้อเท้า เพราะ
มันอันตรายมาก นายวัฒนาเองก็เขียนจบทางด้านกฎหมาย แต่กลับไม่นำ
ความรู้มาใช้ หากรัฐมนตรีมีถิ่นอยู่แค่นี้ ก็อย่าไปบริหารงานกระทรวงอีกเลย
ไม่ทราบว่าจะมองมีไว้เดินหรืออย่างไร”

คนกันเองเขากันหนักขนาดนี้ แล้วจะไม่ให้พวกรัฐมนตรีที่ต้องดูแล
การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ของประเทศได้อย่างไร

รัฐมนตรีอีกคนที่นำห้วงและร้อนสุดสุดขณะนั้นคงไม่มีใครเกิน ศาสตรา
จารย์ นพ.สุชัย เจริญรัตนกุล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ที่กำลัง
เปิดศึกอย่างดุเดือดกับข้าราชการปลัดกระทรวงสาธารณสุขและข้าราชการ
ระดับอธิบดีอีกก่อนกระทรวง

ใครถูกใครผิดอย่างไร ยังไม่ยากสรุป

แต่การที่ พล.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ไม่ยอมเซ็นชื่อ เพื่อ
นำบัญชีการแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการระดับ 10 ของกระทรวงสาธารณสุข
รวม 9 คน ที่ผ่านความเห็นชอบคณะรัฐมนตรี ขึ้นทูลเกล้าฯ ก็เหมือนถือ
หางช้างข้าราชการประจำอยู่กลางๆ

แล้วอย่างนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งใครๆ ก็ว่าเป็น “สาย
ตรงของนายหญิง” จะวางตัวอย่างไร

ถึงจะยอมเปลี่ยนโฉมการโยกย้าย แต่ตามจริงจัง จะนั่งบริหารงานใน
กระทรวงได้อย่างไร เพราะข้าราชการระดับบิ๊กๆ ก่อนกระทรวงไม่เอาด้วย
แล้ว

เพียง “เปิดช่อง” มีตั้งอันกระทรวงสาธารณสุขเลยหรือ

มีหน้าข้ายังมีข่าวว่าฝ่าย “เด็กนายใหญ่” ยอมที่จะให้มีการตัดไฟเสียแต่
ต้นลม เพราะหากหมอสุชัยเกิดฮึดสู้ขึ้นมา ปัญหาในกระทรวงสาธารณสุข
ที่ควรจบก็จะไม่จบ และมีสิทธิที่จะฟื้นชีพไปพันคอรัฐมนตรีเก่าๆ ขึ้นมาอีก
ตอนนี้แรงกดดันจึงไปตกอยู่ที่หมอสุชัยอย่างมหาศาล

กดดันเพื่ออะไร “ให้ไป”

คม.ทักษิณ 2 เพิ่งปรับคณะรัฐมนตรีมาแค่ 2 เดือนเท่านั้นเอง
หรืออีกไม่กี่พลางหน้านี้ จะมี คม.ทักษิณ 2/2 ให้เห็น เพื่อคอกย้ำ
คุณภาพการจัดสรรคนมาทำงานของสุดยอดนักบริหารอย่าง พล.ต.ท.ทักษิณ
ชินวัตร!

สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร

สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร. 2548. “เพียง 2 เดือน”. มติชน (30 กันยายน 2548): 2.

สร้างภาพ

วันนี้สถานการณ์ กฟผ. ที่กำลังแดงเนื้อแดงตัวเข้าตลาดหลักทรัพย์ ในนามบริษัท กฟผ. จำกัด(มหาชน) เดิมคิดว่าน่าจะง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปากก็ชักไม่แน่ใจแล้ว

เมื่อจู่ๆ องค์การเอกชนออกมาเคลื่อนไหวยื่นเรื่องให้ศาลปกครองสูงสุดสั่งเพิกถอนพระราชกฤษฎีกาการแปรรูป 2 ฉบับ ไล่หลังพรรคประชาธิปัตย์ที่ได้ยื่นข้อเสนอ ก.ล.ด.ให้ระงับการขายหุ้น กฟผ.ก่อนหน้าไม่นาน

มาชาติคิดว่าไม่มา...แต่จะสกัดได้หรือไม่ก็ต้องรอดูกันต่อไป แต่ประเด็นที่อยากจะชี้ให้เห็นเพิ่มเติมจากสัปดาห์ที่แล้วที่เขียนถึง "ปมที่ยังซ่อน" อยู่ใน กฟผ.ก่อนเข้าตลาด

คราวนี้จะมายถึงกระบวนการกระจายหุ้นทั้งหมดจำนวน 1,245 ล้านหุ้นของ กฟผ. แบ่งขายให้ประชาชนทั่วไปและนักลงทุนรายย่อยในประเทศประมาณครึ่งหนึ่งของหุ้นทั้งหมด

อีกครั้งหนึ่งจะขายให้กับสถาบัน พวกกองทุนรวม กองทุนประกันสังคม องค์การต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ สัดส่วนในประเทศร้อยละ 20 และร้อยละ 30 ตามลำดับ

เงื่อนไขสำคัญอยู่ตรงการขายหุ้นที่จะให้สิทธิผู้ใช้ไฟก่อนหลังจากนั้นจึงจะให้สิทธิประชาชนทั่วไป โดยใช้กระบวนการสุ่มคัดเลือก

จะแบ่งเป็นขั้นต่างๆ ทั้งหมด 6 ขั้น
ขั้นแรก 400 หุ้นขึ้นไปและไม่เกิน 10,000 หุ้น กระทั่งขั้นที่ 5 สำหรับผู้ที่ซื้อชื่อ ส่วนที่เกินกว่า 45,000 หุ้น ขึ้นไป สุดท้ายขั้นที่ 6 ให้กับประชาชนโดยทั่วไป พุดง่าย ๆ เหลือจากส่วนของผู้ใช้ไฟ

ครั้งนี้แหละที่ ซ่อนปม...ซ่อนอย่างไร น่าสนใจ
จากจำนวนประชาชนผู้ใช้ไฟทั้งหมด 14 ล้านครัวเรือน วิธิตัดแบบ กฟผ.1 มิเตอร์ เท่ากับ 1 ครัวเรือน ดังนั้น 14 ล้านครัวเรือน ย่อมเท่ากับ 14 ล้านมิเตอร์ มันต่างจากความหมายครัวเรือนทั่วไป

ผู้หลักผู้ใหญ่ในกระทรวงพลังงานออกมาแถลงต่อสาธารณะชนว่า ร้อยละ 61 หรือ 9 ล้านครัวเรือน ใช้ไฟฟ้า 78 หน่วยต่อเดือน ลองคิดหลักความจริงง่าย ๆ ว่าคนกลุ่มนี้นับว่าจะมีไฟฟ้าสักสองดวง หม้อหุงข้าว อย่างดีก็อาจจะมีทีวี เอาไว้ดูอีกสักเครื่อง

เชื่อผมเถอะคนกลุ่มนี้ไม่มีปัญหาซื้อหุ้นแน่ๆ ถ้าฟังหากินให้ตลอดรอดฝั่งเดือนชนเดือนก็ลำบากยากเข็ญแล้ว สัดส่วนคนกลุ่มนี้ ถูกตัดไปโดยปริยายกว่าครึ่ง

กลุ่มถัดมาคนที่ใช้ไฟฟ้าเฉลี่ยเดือนละ 150 หน่วย อันนี้ผมประมาณการเอาเองน่าจะไม่เกินร้อยละ 25 ไม่เกิน 3 ล้านครัวเรือน คนพวกนี้นอกจากไฟฟ้า 3 ดวง หม้อหุงข้าวไฟฟ้า ทีวีแล้ว อย่างดีอาจจะมียูนี้อีกสักหลังเท่านั้น

รายได้คนกลุ่มนี้ยังงี้ๆ ก็ไม่น่าจะมัวเสียเวลามาสนใจเรื่องหุ้น อาจเป็นครอบครัวเริ่มทำงานใหม่ๆ ไม่มีรถส่วนตัว ยังนั่งรถเมล์ไปทำงาน ที่บ้านยังไม่ติดแอร์

กลุ่มคนที่คิดว่าพอจะมีปัญหาล้นหุ้นจริงๆ น่าจะเป็นกลุ่มที่มีปริมาณการใช้ไฟฟ้า สัก 500 หน่วยต่อเดือนขึ้นไป คนกลุ่มนี้น่าจะไม่เกินร้อยละ 15 หรือประมาณ 2 ล้านครัวเรือน

ตรงนี้แหละที่เป็นประเด็น ต้องมาเอ็กซเรย์ดูให้ถึงแก่นว่าจำนวนร้อยละ 15 นี้ สนใจเล่นหุ้นกันจริงๆ สักกี่เปอร์เซ็นต์

ผมลองสุ่มตัวอย่างพรรคพวกเพื่อนฝูง ทั้งในที่ทำงาน แวดวงนักธุรกิจหลายคนก็รู้สึกมักคั้น ส่วนใหญ่บอกว่าไม่สนใจ มีไม่น้อยที่บอกว่าไม่เล่นหุ้นที่เรียกว่านั้นบางรายบอกว่าไร้สาระ

บางรายเป็นนักธุรกิจมีโรงงาน 10 กว่าโรง มีมิเตอร์ 10 ตัวถูกนับสิบล้านเรือนก็ไม่สนใจ บริษัทต่างชาติมีโรงงานนับร้อยโรงเท่าที่รู้มา คนพวกนี้ไม่สนใจซื้อหุ้น.....กลุ่มคนประเภทนี้มีไม่น้อย

หมายความว่าสัดส่วนของผู้ใช้ไฟฟ้าที่คิดจะซื้อหุ้นก็ยิ่งเหลือน้อย อาจจะเหลือแค่ครึ่งต่อครึ่ง ประมาณร้อยละ 7 เท่านั้น ไม่เกินล้านครัวเรือน หรือด้านคน ไม่เกิน 14 ล้านครัวเรือนที่มีสิทธิแน่

การเปิดให้ผู้ซื้อไฟมีสิทธิจองหุ้นก่อน จึงเป็นการสร้างภาพ เป็นข้ออ้างเพื่อความชอบธรรมข้อเท็จจริงเหล่านี้คนที่กำหนดนโยบายเขารู้ดีจริงๆ แล้วการให้สิทธิผู้ใช้ไฟก่อนก็เพิงมาเติมลงในเงื่อนไขภายหลัง กลับเปลี่ยนกระแสด้านกลุ่มทุนการเมือง ญาติการเมืองเข้ามาซื้อหุ้น กฟผ. เหมือนกับ ปตท.เคยโดนวิพากษ์วิจารณ์มาแล้ว

อย่างไรก็ตาม หากไล่เรียงตามหลักตรรกะ...ขาใหญ่ เขียนหุ้นขาประจำตลาดหุ้น ญาตินักการเมือง ทุนการเมือง ตัวแทนการเมืองยังเข้ามาเหมือนเดิมเพียงแต่วิธีนี้เป็นการอำพรางใต้ที่ซ่อนไว้ข้างหลัง

สิ่งที่นักวิเคราะห์กังวลกันมากกว่า มีบรรดารายย่อยบางรายอาจจะไม่มั่นใจอนาคตของ กฟผ.ที่ยังซ่อนปมเสี่ยงไว้มากมายถึงกับระบุเอาไว้ในหนังสือชี้ชวน อาจจะทำให้มีการเทขายหุ้นออกมาภายหลังจากหุ้นเข้าตลาดแล้วส่งผลให้ราคาหุ้นร่วงจากเดิมที่ตั้งไว้

ตรงนั้นแหละเข้าลือลือ "ขาใหญ่" ตัวจริง เสียงจริง กลุ่มทุนทั้งหลายเข้ามาซื้อชื่อโดยตัวจริง หรือผ่านตัวแทนก็ตาม

หมกตาคือเขาวางกันเนียนจริงๆ

ทวี มีเงิน

ทวี มีเงิน. 2548. "สร้างภาพ". มติชน (11 พฤศจิกายน 2548): 2.

โมเดิร์น'ว้าว'

๖๖ และแล้วในท่ามกลางกระแส "โมเดิร์นในชนชั้นประเทศ" คณะรัฐมนตรีก็ใช้การประชุมสัญจร ที่ จ.สุโขทัย ของ นายสมศักดิ์ เทพสุทิน เป็นที่อนุมัติโครงการ "โคล้านควัว"

เพื่อเป็นเกียรติเป็นศรีแก่ชายสมศักดิ์ ผู้คิดค้นและผลักดันโครงการนี้อย่างที่สุด ถึงขนาดทำให้เสียใจกลางมือบ่งจะไม่ได้ทำงานนี้ต่อ เมื่อถูกโยกออกจากกระทรวงเกษตรฯ หรือเปล่า ไม่ทราบได้

เอาละ เมื่อโครงการโคล้านควัวอนุมัติออกมาแล้ว ก็น่าจะกล่อมเกลี้ยงไปกับการกระแส "โมเดิร์นในชนชั้นประเทศ" ได้

เพราะหากสมมุติผลตามทีประโคนกันไว้ เราก็อาจใช้ "เนื้อวัว" ไปบวรีเตอร์เหวตกับเครื่องปั่นบดสักคู่

อย่าประมาทเชียรวะ เรายังเกิดขึ้นได้ภายใต้ยุคของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร

--ขอให้สันตฤทธิผลจงงู เกิด เพียง

และอย่าได้เกิดเหตุการณ์อย่างที่ยกมาให้อ่านข้างล่างนี้เลย

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หลังจากคณะรัฐมนตรีอนุมัติโครงการโคล้านควัวไปเพียง 1 วัน

แม้จะไม่ได้เกี่ยวข้องกับโครงการที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติ แต่ก็ใกล้เคียงกัน

โปรดอ่าน

เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2548 ที่ผ่านมา

ชาวบ้านปาย่าง หมู่ 9 ต.หัวโนนตาล อ.เมืองร้อยเอ็ด กว่า 30 คน จูงวัวที่ทางปศุสัตว์จังหวัดร้อยเอ็ดแจกจ่ายให้กับชาวบ้านนำไปเลี้ยง เมื่อวันที่ 16 ธันวาคมผ่านมา มารวมตัวกันที่สนามหญ้าท้ายหมู่บ้าน เพื่อส่งคืนให้กับผู้ใหญ่บ้าน

เพื่อให้ผู้ใหญ่บ้านซึ่งเป็นผู้ค้าประกันและส่งวัวคืนให้ทางปศุสัตว์จังหวัด เมื่อจากพบว่าวัวที่ได้รับแจกจ่ายเพื่อนำมาเลี้ยงมีขนาดเล็กไม่เหมาะสมกับที่ตลาดวัวจะ 10,000 บาท

บางตัวมีอาการโบหูหน้า

บางตัวตาและ

บางตัวจมูกมีเลือดไหลออกมาตลอดเวลา

พ่อใหญ่จันทน์ วัฒนไชย อายุ 75 ปี ที่มีประสบการณ์ในการเลี้ยงวัวของหมู่บ้านกล่าวว่า ฟัววัวเหล่านี้ไม่น่าจะนำมาเป็นแม่พันธุ์ในพื้นที่อีสาน และวัวที่ได้รับแจกจ่ายเป็นวัวสายพันธุ์ที่เลี้ยงแบบไม่ต้องผูกเชือก ปล่อยให้กินตามภูเขา ป่าไผ่จึงไม่เหมาะที่จะนำมาเลี้ยงในพื้นที่อีสาน

ขณะที่ พ่อใหญ่เอี่ยม วัฒนไชย บอกว่า ชาวบ้านปาย่าง หมู่ 9 จำนวน 34 ครอบครัว ได้รับวัวไปเลี้ยงตามโครงการที่ทางปศุสัตว์จังหวัดจัดส่งมาให้ และชาวบ้านหนองผือ หมู่ 8 ที่ใช้ทุ่งนาเดียวกันเลี้ยงวัวได้รับวัวไปเลี้ยง 26 ตัว ต่างโอดครวญในเรื่องของวัวตัวเล็กไม่สมราคาและเลี้ยงยาก และกลัววัวล้มตาย ชาวบ้านส่วนใหญ่จึงแจ้งที่จะขอคืนวัว

"ในฐานะที่เป็นคนชนชั้นค้าประกันให้กับชาวบ้านก็หนักใจ หากวัวล้มตายลงก็ต้องร่วมรับผิดชอบเช่นกัน ดังนั้น จะเรียกประชุมกลุ่มเลี้ยงโค-กระบือทั้ง 2 หมู่บ้าน เพื่อหาข้อสรุป แล้วรายงานให้ทางปศุสัตว์จังหวัดทราบและหาแนวทางออก และแก้ไขต่อไป" ผู้ใหญ่เอี่ยมกล่าว

นี่คือตัวอย่างฮตฤ ร้อนๆ ที่เกิดขึ้นกับ โครงการแจกวัวให้ชาวบ้านไปเลี้ยง และสังหรณ์ใจว่าปัญหาแบบนี้จะเกิดกับโครงการโคล้านควัวแน่ๆ

ปี 2549 คณะรัฐมนตรีมีมติว่าจะต้องแจกวัว "ประเดิม" ให้ชาวบ้าน 5 แสนตัว 2.5 แสนครอบครัว

ขีดเส้นใต้ไว้สักนิด "5 แสนตัว" อย่างนี้กว่าน้อยๆ และแค่เริ่มต้นปีต่อไปต้องแจกเป็นล้านตัว

วัวเหล่านี้มาจากไหน ก็มาจากการไปกว้านซื้อมาจากท้องตลาด แม้จะมีการกำหนดว่าต้องเป็นวัวพันธุ์ไทย เพศไทย ขนาดตัวทำให้ง่าย แต่ด้วยจำนวนที่มากดังกล่าว เราคงได้เห็นวัวพันธุ์แปลกๆ ชูหน้า ตาและ เป็นโรคปากเปื่อยทั่วปอียะปนกันแน่ๆ

เขียนไปอย่างนี้ คนในกระทรวงเกษตรฯ ตั้งแต่วิธีมนตรีลงมา คงจะออกมาชี้แจงว่า เรามีระบบตรวจสอบ ป้องกันอยู่แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วง แน่ๆ

แต่บอกตรงๆ ไม่ค่อยเชื่อน้ำยา

ไม่ต้องอื่นไกล โครงการแจกวัวพันธุ์ว่าแรงๆ นั้นเป็นอย่างไร วันนี้ยังมีทักกล่าวหาเรื่องย้อมแมวเรื่องความไม่โปร่งใสกันอยู่เลย

หรือ ถ้าเป็นเรื่องวัว --วัวฟาสติคอิสานเชียรวะ แม้จะผ่านไประยะปี แต่มันยังหลอกหลอนคนอีสานอยู่

มันมีตัวอย่าง ที่ถ้อยคำเตือนว่าอย่าวางใจใครง่าย

ยิ่งโครงการ โคล้านควัว ไม่ใช่โครงการแจกวัวฟรี ชาวบ้านต้องรับผิดชอบกับวัวที่เอาไปเลี้ยง เกิดขุนไม่ได้ ติดโรคตาย วัตรวงวนแน่ ดังนั้น ผู้ที่เข้าโครงการจะต้องระมัดระวัง เห็นอะไรไม่ชอบมาพากล ต้องรีบไว

จูงวัว "อมโรค" คืนเหมือนชาวบ้านปาย่างเลย ไม่ต้องเกรงใจ และไม่ต้องแบกภาระให้ใคร

นี่แค่เริ่มโครงการก็เห็น คุณหญิงสุภารัตน์ เกษราพันธุ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ต้องออกมาแก้ข่าวพลันแล้วว่า ที่คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้จัดซื้อโคเนื้อในโครงการ "โคล้านควัว" ในราคาต่ำกว่าราคาตลาด และนำกลับมารายงานผลให้ทราบภายใน 1 เดือนนั้น คณะรัฐมนตรีไม่ได้มีเจตนาที่จะใช้ข้อมูลการรับซื้อโคในราคานี้ เพื่อยกเลิกโครงการ โดยอ้างเหตุผลว่าไม่มีใครนำโคเข้ามาขาย อย่างที่มีคนพยายามกล่าวอ้างแต่อย่างใด ซึ่งก็อยากบอกคุณหญิงสุภารัตน์ไม่ใช่เรื่องจะล้มโครงการหรือ

ใครจะให้ล้มง่ายๆ สู้ดูสัปดาห์ต่อสูมานาน

เขานินทากันว่า ที่กำหนดให้ซื้อวัวที่จะมาแจกชาวบ้าน ในราคาต่ำกว่าตลาดก็เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจว่า ฝ่ายรัฐอยากซื้อวัวถูกๆ แต่มันหาซื้อไม่ได้จริงๆ จากนั้นจะมีการเคลื่อนไหว ให้เพิ่มราคาซื้อวัวขึ้นไป ซึ่งก็สุดกึ่งสูงกว่าราคาตลาด ด้วยข้ออ้างว่าถึงจะกว้านซื้อวัวเป็นแสนๆ ตัวได้

ซื้อวัวไปแจกแพงๆ ใครจะเปรมปรีดิ์ ที่ก็ไม่ต้องบอก

แกมวัวที่ซื้อแพงๆ นั้น เราคงได้ยินเสียงร้องเรื่องวัวตาและ วัวชีโรค แน่ๆ

ต้นทุน "โมเดิร์นในชนชั้นประเทศ" ใครอย่านึกว่าน้อย

สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร

สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร. 2548. "โมเดิร์น 'ว้าว'". มติชน (24 ธันวาคม 2548): 2.

ทางช้างหน้า

ผู้ เชี่ยวชาญทางเศรษฐกิจหลายสำนัก ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐบาล หรือสถาบันวิจัยทางวิชาการที่เป็นอิสระ (ที่ขัดกับรัฐบาล หรือรัฐบาลจงใจขัดด้วย) จะมีความเห็นไปในทางเดียวกันว่า ภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยในปี 2549 จะขยายตัวสูงขึ้นกว่าปีที่แล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าประชาชนส่วนใหญ่จะได้รับประโยชน์ไปด้วย

เพราะถึงจะขยายตัวขนาดไหน แต่ถ้าโครงสร้างเศรษฐกิจยังเป็นลักษณะกระจุกมากกว่ากระจาย

และการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เกิดจากการ “กระตุ้น” ให้ประชาชนใช้จ่ายมากกว่าส่งเสริมให้เกิดการอดออมประหยัด ซึ่งในตัวเองแล้วมีขีดจำกัด

และดูเหมือนว่าขณะนี้ถึงขีดจำกัดที่ว่า

ปัญหาที่ไม่ได้หายไปไหน

จะทำให้เศรษฐกิจจริงต้องแก้ไขปัญหทั้งสองข้อนี้

แต่นอกจากต้องเผชิญหน้ากับปัญหาเศรษฐกิจปากท้องอันเป็นเรื่องพื้นฐาน สังคมไทยยังต้องเตรียมตัวรับมือกับปัญหาสังคมที่เพิ่มขึ้นทั้งปริมาณและระดับของพฤติกรรมมากขึ้นทุกวัน

ชัดเจนที่สุดก็คือ ปัญหาความไม่สงบในเขต 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งยิ่งปล่อยทิ้งไว้นานเท่าไร ความขัดแย้งความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน และบรรยากาศแห่งความหวาดระแวงก็จะยิ่งแผ่กระจายขึ้นไปทุกที

เช่นเดียวกับปัญหาทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวง ซึ่งจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่ได้รับการแก้ไขหรือปราบปรามอย่างจริงจัง

ความเสียหายที่เกิดขึ้น มิได้มีแต่ทางเศรษฐกิจและโอกาสเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมให้เกิดค่านิยมที่ผิดๆ ขึ้นในสังคมไทย

ส่งเสริมให้ชินชาต่อการทุจริตจนกระทั่งเห็นว่าเป็น

เหตุการณ์ปกติหรือไม่สามารถแก้ไขอะไรได้

จะปล่อยให้ค่านิยมที่เป็นอันตรายต่อลูกหลานและสังคมไทยในระยะยาวนี้เติบโตต่อไปหรือไม่

ถ้าไม่

จะทำอย่างไรกัน

อีกปัญหาหนึ่งซึ่งมีแนวโน้มจะเพิ่มปริมาณและความรุนแรงมากขึ้นในปีนี้ ก็คือการเผชิญหน้าระหว่างประชาชน(บางส่วน)กับรัฐ

ประชาชนที่ว่ามีทั้งกลุ่มที่เป็น “ขาประจำ” ซึ่งมีจุดมุ่งหมายทางการเมือง ต่อต้านรัฐบาลปัจจุบันอย่างชัดเจน หรือกลุ่มที่ไม่สามารถเห็นความไม่ถูกต้องผ่านไปได้โดยไม่แสดงออกได้

และกลุ่มประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนและเผชิญกับปัญหาอันเกิดขึ้นจากโครงการ “พัฒนา” ต่างๆ ของรัฐ

แต่ละกลุ่มนั้นรัฐต้องรับมือด้วยวิธีต่างๆ กันไป

ไม่ใช่เหมารวมไปทั้งหมด

แต่ที่ง่ายที่สุดก็คือ ขจัดเงื่อนไขอันเป็นต้นตอที่มาของปัญหานั้นๆ เสีย ทั้งด้วยวิธีตอบสนองเสียงเรียกร้องของประชาชนให้รวดเร็วขึ้น มีประสิทธิภาพขึ้น โปร่งใสสุจริตขึ้น

ปัญหาอื่นๆ ทั้งที่รายรอบและส่อเค้าว่าจะเกิด ยากที่จะจัดการได้โดยใครคนใดคนหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอยู่แล้ว

ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของคนส่วนใหญ่

รัฐจะเป็นผู้ร่วมแก้ไขปัญหาหรือเป็นตัวปัญหา

ก็เลือกเอา

ฐากร บุนปาน

ฐากร บุนปาน. 2549. “ทางช้างหน้า”. มติชน (5 มกราคม 2549): 2.

คนแคะกับยักษ์

ท กครั้งที่มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์หรือคัดค้านการเจรจาเขตการค้าเสรี(เอฟทีเอ)

ไม่ว่าจะกับออสเตรเลีย จีน หรือล่าสุดกับสหรัฐอเมริกา พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี จะออกมายืนยันว่า ขอให้ไว้ใจว่ารัฐบาลจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด จะไม่ให้การเจรจาเสียเปรียบ จะให้ทั้งสองฝ่ายได้เสียเท่าเทียมกัน

ยิ่งในการเจรจาเอฟทีเอกับสหรัฐ ซึ่งมีผู้ออกมาต่อต้านมากที่สุด พ.ต.ท.ทักษิณระบุถึงขนาดว่า มีการหาว่าเป็นส่วนเดียวกับจอร์จ ดับเบิลยู. บุช มาแล้วว่าการเจรจาจะต้องเป็นประโยชน์กับทั้งสองฝ่าย

ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนไม่เชื่อ

และที่ไม่เชื่อนั้นมีจำนวนไม่น้อยเสียด้วย

เหตุผลที่เข้าใจได้ง่ายๆ ว่าทำไมถึงไม่เชื่อ ก็เหมือนกับที่ไม่เชื่อว่าระหว่างยักษ์กับคนแคะจะมีอะไรเท่าเทียมกันนั้นแหละ

ถ้าเหตุผลหรือสามัญสำนึกเท่านั้นยังไม่พอ ก็มีข้อมูลในอดีตมายืนยันซ้ำอีกชั้น

เพราะตั้งแต่มีการเจรจาและทำสัญญาเอฟทีเอกันเป็นต้นมายังไม่เคยปรากฏว่าสหรัฐจะเสียเปรียบหรือเป็นรองใคร

ทำไม?

ก็เพราะสหรัฐรู้ตัวว่าขาดดุลกับคู่ค้าแทบทั้งโลก (รวมทั้งไทยปีละ 300,000 ล้านบาทด้วย)

คนที่ไปเจรจากับสหรัฐ ก็ไปด้วยความหวังว่าจะพยายามขายสินค้าให้ได้มากขึ้นทุกราย

กลับข้างกัน สหรัฐกระโดดเข้าเจรจาโดยอาศัยความเป็นตลาดขนาดใหญ่ของตัวเองเป็นเหยื่อล่อ แต่จุดประสงค์จริงๆ ก็คือขยายตลาดสำหรับสินค้าหรือบริการของตัวเองเพิ่มขึ้น

จะได้ขาดดุลน้อยลง

ไม่เชื่อลองไปตามญี่ปุ่นที่ได้ดุลการค้ากับสหรัฐมากที่สุดดู แล้วไทยมีอะไรไปต่อรองกับสหรัฐมากกว่าญี่ปุ่นกระนั้นหรือ?

ต่อให้เชื่อว่ามี หรือต่อให้เชื่อว่าสามารถเจรจาได้อย่างเท่าเทียมกันจริง ก็ต้องถามว่าแล้วเอา “อะไร” ไปแลก

หรือที่ถูกต้องถามว่าเอา “ใคร” ไปแลก

ที่ต้องถามอย่างนั้นก็เพราะว่าในการเจรจาเอฟทีเอครั้งที่ผ่านๆ มา ประชากรกลุ่มที่ต้อง “เสียสละ” เพื่อให้เขตการค้าเสรีของไทยกับประเทศนั้นประเทศนี้เกิดขึ้นได้จริง

ก็คือเกษตรกร

หนนี้นายกรัฐมนตรีบอกว่า ดูๆ แล้วสินค้าเกษตรที่จะกระทบนั้นมีแค่ “ข้าวโพด” ซึ่งสหรัฐสามารถผลิตได้ในราคาถูกกว่าเท่านั้น

(ความจริงไม่ใช่ผลิตได้ในราคาถูกกว่า แต่ว่าเกษตรกรปลูกข้าวโพดสหรัฐได้เงินอุดหนุนจากรัฐบาลจำนวนมหาศาลจนราคาข้าวโพดสหรัฐต่ำกว่าชาติอื่นๆ ที่ปลูก)

ถึงเข้าใจให้เชื่ออีกว่ามีแต่ผู้ปลูกข้าวโพดเท่านั้นที่กระทบ คำถามก็คือ เขาเหล่านั้นได้รับการเตือนหรือยัง หรือมีโครงการอะไรที่จะช่วยเหลือหรือทำให้การเปลี่ยนอาชีพของเขาเป็นไปได้โดยราบรื่นไหม

เพราะที่ผ่านมา กับสินค้าเกษตรอื่นๆ และเกษตรกรกลุ่มอื่นๆ ไม่เคยมี

ไม่ได้เตรียมตัวปรับโครงสร้างข้างในให้คนส่วนใหญ่ แล้วเดินหน้าออกไปเจรจาเอฟทีเอทำไม

ไปเพื่อประโยชน์ของใคร?

ฐาгур บุนปาน

ฐาгур บุนปาน. 2549. “คนแคะกับยักษ์”. มติชน (19 มกราคม 2549): 2.

ราคาประชาธิปไตย

ความคิดเห็นที่แตกต่างกำลังหวั่นจะเป็นความแตกแยกในสังคมวันนี้
 นำเป็นห่วงอย่างยิ่ง บางคนคิดมากกระทั่งเกรงจะบานปลายกลายเป็นสงครามของชนชั้นเหมือนหลายๆ ประเทศ

ระหว่างชนชั้นกลางในเมืองกับชนชั้นรากหญ้าจากชนบท ที่ได้รับื่อนานาบุญนโยบายประชานิยมจากระบอบทักษิณ

เท่าที่ติดตามสถานการณ์ใกล้ชิดพอสมควร ก็ได้แต่หวังว่าเหตุการณ์ไม่น่าจะเลวร้ายและรุนแรงถึงขั้นนั้น

แต่ผมกลับเป็นห่วงกรณีบางคนออกมาให้ความเห็นวิพากษ์วิจารณ์ในสิ่งที่ไม่จริง พูดด้วยความรู้สึกล้วนๆ โดยเฉพาะผลกระทบการเมืองกับเศรษฐกิจอันเป็นการตอกลิ้มซ้ำเติมสถานการณ์

บางคนก็ออกมาพูดเฉพาะในสิ่งที่ตัวเองได้รับผลกระทบไม่ได้มองภาพรวมจนดูน่าหวาดกลัวเกินจริง บางกลุ่มก็ออกมาวิพากษ์วิจารณ์โดยมีวาระซ่อนเร้น

อย่างน้อยก็การออกมาให้ความเห็นของนักธุรกิจ นักวิชาการทางเศรษฐศาสตร์บางคนที่ไม่ระมัดระวังในเรื่องผลกระทบทางเศรษฐกิจ ธุรกิจจากวิกฤตการเมือง ส่วนใหญ่พูดจากความรู้สึกมากกว่าหลักตรรกะและเหตุผล

บางคนมองในมุมเดียว ไม่รอบด้าน บางคนคิดอย่างไม่รอบคอบและไม่ชอบธรรม

อย่างกรณี บริษัท อินเทล ดัดสินใจย้ายการลงทุนมูลค่าหมื่นล้านจากประเทศไทยไปลงทุนในเวียดนาม ก็ถูกนำมาโยงกับวิกฤตการเมืองในปัจจุบันว่าเป็นเพราะความวุ่นวายทางการเมืองฟุ้งนากลัว

ตอนแรกตกใจว่า โครงการใหญ่ขนาดนี้ไม่น่าจะตัดสินใจแบบฉับพลันทันด่วนอย่างนี้ ในที่สุดก็ได้ความว่าเพราะค่าแรงของเวียดนามต่ำกว่าแรงงานไทย มีข้อได้เปรียบใกล้เคียง เป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจ

ยิ่งในตลาดหุ้นความรู้สึกของผู้คนมักจะอ่อนไหวเหมือนกับ “ดัชนีราคาหุ้น” ความเห็นออกมาก่อนข้างเว้าร้อนรุนแรง มักจะเลือกข้าง หลายครั้งจะเลือกข้างอำนาจรัฐเพราะรัฐบาลนี้ให้ความสำคัญกับตลาดหุ้นเป็นพิเศษ

คนในตลาดหุ้นตื่นตูม ทั้งนักวิเคราะห์ขาใหญ่ทั้งหลายจึงออกมาคอมเมนต์ได้ทุกวัน แต่จนถึงวันนี้หุ้นตกแค่ 20 กว่าจุดเท่านั้น มีผลกระทบจากการเมืองน้อยมาก

ล่าสุด มีความเคลื่อนไหวของกลุ่มที่อ้างว่าเป็นผู้ประกอบการธุรกิจบนถนนสีลม 35 องค์กร ออกมาเคลื่อนไหวคัดค้านการประท้วงของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย และเรียกร้องให้มีการเลือกตั้ง และให้ทุกคนยอมรับผลเลือกตั้ง

นักธุรกิจกลุ่มนี้อ้างว่าได้รับความเดือดร้อนจากกลุ่มผู้ชุมนุมประท้วง นายกษัตริย์ท้าวคำชายไม่ได้นักท่องเที่ยวต่างชาติยกเลิกการเดินทาง กล่าวโดยภาพรวมน้ำหนักของนักธุรกิจไม่อาจเห็นความวุ่นวายทางการเมือง ยอกลาให้ปัญหายุติโดยเร็ว ยอกลาให้ยึดระบอบประชาธิปไตยที่มีการเลือกตั้ง

นี่คือพวกกลางๆ...แต่ที่สุดได้ใจคือ ยังหนุนนายกษัตริย์ท้าวคำชาย เรียกร้องให้มือเลิกรวม

นี่คือ ธรรมชาติของนักธุรกิจที่ต้องมองผลทางด้านเศรษฐกิจและธุรกิจเป็นหลัก ขณะที่ความเป็นชาติบ้านเมืองมันยังมองดั่งประกอบทั้งเศรษฐกิจการเมือง และสังคม

สมมุติว่าเศรษฐกิจอาจจะดี แต่ถ้ามการเมืองไม่ได้เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง เพราะประชาชนตรวจสอบไม่ได้ องค์กรอิสระพิการ สังคมเสื่อม ความเป็นชาติย่อมไม่สมบูรณ์

หากจะพูดถึงผลกระทบกันจริงๆ ก็คงต้องยอมรับว่า สถานการณ์ทุกวันนี้ อาจส่งผลกับธุรกิจที่ต้องอิง “ความเชื่อมั่น” บ้าง ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยว บริการ

แม้แต่ต่อเคอร์รี่สินค้าบางรายการอาจจะต้องชะลอบ้าง เพราะผู้นำเข้าอาจจะไม่มั่นใจว่าจะส่งมอบสินค้าให้ได้

แต่จะไม่กระทบโดยตรงกับการลงทุน การผลิต ระบายได้ที่ “มือ” ไม่เคลื่อนไหวไปก่อหวอดหน้าโรงงาน

ความเชื่อมั่นอาจจะกระทบในช่วงแรก แต่เมื่อสถานการณ์นิ่งได้ก็กระทบทุกละเอียดปรับตัว “ความเชื่อมั่น” ก็จะกลับคืนมา

ในทางกลับกัน หากความขัดแย้งถูกแปรเปลี่ยนไปในทางที่ดี มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญตามที่ประชาชนต้องการ การเมืองมีเสถียรภาพ ตรวจสอบความโปร่งใสของรัฐบาลได้

การแก้ปัญหาจบลงด้วยความนิ่มนวล ไม่มีเหตุการณ์รุนแรง จะทำให้นักลงทุนจากทั่วโลกยอมรับการเมืองไทยว่ามีวุฒิภาวะมากขึ้น

เขาก็เชื่อมั่นมากขึ้น

เมื่ออาจจะกระทบระยะสั้น จีดีพีหดหายไปสัก 0.5-1% หักกลบลบกันกับอนาคตของประเทศ นับว่าคุ้ม เพราะนี่คือ “ราคาประชาธิปไตย”

ยอมสละระยะสั้นแล้วปฏิรูปไปสู่สิ่งที่ดีกว่า เพื่อให้ได้ประชาธิปไตยแท้จริง เมื่อการเมืองดีขึ้น ในระยะยาวเศรษฐกิจก็จะดีขึ้น

อย่าลืมว่า...ผลประโยชน์ทับซ้อน คอร์รัปชันเชิงนโยบาย ทั้งหลายทั้งปวงล้วนเป็น “ต้นทุน” ของประเทศทั้งสิ้น

ทวี มีเงิน

ทวี มีเงิน. 2549. “ราคาประชาธิปไตย”. มติชน (24 มีนาคม 2549): 2.

ควาย 1 ตัว กับ ผัดกะเพรา 1 จาน

วันที่เคาท์ดาวน์ถึงใกล้ให้ฟังว่า บ่ายแก่ๆ วันหนึ่งรุ่นพี่คนรักกับพรรคพวกสองสามคนนั่งจิบกาแฟเล่าบรรยากาศการเมืองที่กำลังร้อนๆ

วิพากษ์ “นายกทักษิณ” เป็นของว่างอย่างเอร็ดอร่อย พลันก็ได้ยินเสียงโต๊ะข้างๆ เปียออกมาดังๆ ว่า “นียายรัฐบาลทักษิณเขาที่คินะ ตอนที่ตามตัดเปลี่ยนหัวใจคราวนั้นถ้าไม่ได้นโยบาย 30 บาทรักษาทุกโรค คงหมดหลายแสน”

อีกรายเป็นเพื่อนร่วมงาน กลับไปเยี่ยมพ่อตาที่ต่างจังหวัด เขาสอบถามญาติว่า ทำไมถึงชอบไทยรักไทย ทุกคนบอกตรงกันว่า เพราะโครงการ 30 บาทรักษาทุกโรค

แต่เดิมผมเข้าใจว่า ชาวบ้านน่าจะชอบนโยบายกองทุนหมู่บ้าน คนในชุมชนเมืองน่าจะชอบบ้านแออัดอาหาร แต่กลับไม่ใช่

ผมลองเช็คข้อมูลให้แน่ใจ สอบถามพรรคพวกเพื่อนฝูงในอีสานหลายจังหวัด ทั้งรับราชการระดับนายอำเภอ ปลัดอำเภออาวุโส ผู้จัดการ ธ.ก.ส. ก็ได้ความคล้ายๆ กัน ว่านโยบายที่อยู่ในหัวใจชาวบ้าน คือ 30 บาทรักษาทุกโรค ข้อมูลที่ได้รับให้ความเห็นตรงกันว่า ชาวบ้านถ้าไม่รักษาปกติก็ไม่รู้สึกอะไร ส่วนใหญ่ประทับใจตรงที่ผู้ป่วยที่มีค่าใช้จ่ายสูง แต่จ่ายแค่ 30 บาทเท่านั้น

ตรงนี้ก็กลายเป็นเรื่องเล่ากันปาก ต่อปากกลายเป็นกระแสลือลืออื้อเฟื่อง

แม้ในทางปฏิบัติมีปัญหามากมาย เม็ดเงินต่อหัวต่ำเกินไปจริงเพราะรัฐบาลต้องยัดเงินไปใช้ในประชานิยมอื่นๆ โรงพยาบาลรัฐต้องประสบปัญหาขาดทุนอย่างหนัก

แพทย์ทำงานหนักแบไม่ไหว ต้องลาออกเป็นจำนวนมาก และยังมีข้อสงสัยคุณภาพยาและการบริการโรงพยาบาลเอกชนในโครงการต่ำกว่ามาตรฐาน นี่คือ ปัญหาในทางปฏิบัติ

ส่วนกองทุนหมู่บ้านเป็นแค่รูระบายความอัดอั้นของชาวบ้าน ที่มีช่องทางเอาเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำไปใช้หนี้เงินกู้ธนาคารที่ดอกเบี้ยสูงกว่า ที่เรียกว่า “รีไฟแนนซ์” แต่ท้ายที่สุดชาวบ้านก็ต้องกู้เงินนอกระบบมาใช้หนี้กองทุนเช่นเคย

รัฐบาลใช้กองทุนหมู่บ้านในการกระตุ้นการบริโภคภายในประเทศเพื่อฟื้นเศรษฐกิจ ผลตามมาทั้งโทรศัพท์มือถือ เครื่องใช้ไฟฟ้า สินค้าฟุ่มเฟือยทั้งหลายวันนี้กลายเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตของชาวบ้านไปแล้ว

มีงานวิจัยระบุว่า เงินกองทุนหมู่บ้านที่ชาวบ้านกู้มามองจริง ๆ ไม่เกิน 7-8% เท่านั้น ยิ่งระบุอีกว่า หากรัฐบาลไม่มี “กองทุนหมู่บ้าน” มากกระตุ้นเศรษฐกิจไทยจะฟื้นช้าจากเดิมแค่ 8 เดือนเท่านั้น

ไม่ต้องพูดถึงโครงการพักชำระหนี้เกษตรกร ซึ่งอยู่ในวงจำกัด โอท็อปที่

ดำเนินฟรีกละลายแม่น้ำ หักกลบลงกันแล้ว “ประชานิยม” นั้นมันคุ้มค่าหรือไม่ ที่สำคัญตอนนี้ กระทรวงการคลังประสบปัญหาการบริหารเงินสตกอย่างหนัก การจัดเก็บภาษีในเดือนมีนาคมไม่พอกับรายจ่าย เพราะมีคนจำนวนไม่น้อยเลื่อนแบบทำนายเกษียณไม่ยอมจ่ายภาษีตามที่กำหนด

ทำให้รายจ่ายเบี้ยวไม่มาตามที่นัดไว้กับรายได้ เงินสดก็เลยเกิดเคือง เงินคงคลังเหลือแค่ 4 หมื่นล้านบาท อยู่อีกเพียง 2 สัปดาห์

ขณะที่ “พิษชงู พันธุ์ชาติกู” อดีตรัฐมนตรีคลัง ฟันธงว่า ต้องยกเลิกโครงการประชานิยม เช่น กองทุนหมู่บ้าน และโครงการชุมชนเมืองสถานะเดียว

“ประชานิยม” อาจจะแผ่ฤทธิ์เร็วกว่าคาดไว้เพราะรัฐบาลใช้งบประมาณและทรัพยากรจากทุกส่วนอย่างไม่บันยะบันยัง มาทุ่มเทให้กับรากหญ้า เพียงเพื่อหวังผลทางการเมือง หวังคะแนนนิยม

ทำให้ถึงเรื่อง “ประชานิยม” ที่มีคนเปรียบเปรยให้ฟังอย่างได้อรรถรสและเจ็บปวดว่า

ประชานิยมเปรียบได้กับกรณีรัฐบาล ไปเอาควายชาวบ้านมา 1 ตัว โดยที่ชาวบ้านไม่รู้ แต่แล้วก็เอามาผัดกะเพราเนื้อเสร็จแล้วก็ส่งกลับคืนไปให้ชาวบ้านได้กินแค่ 1 จาน วันดีคืนดีก็อาจจะมีการไล่ควายไปฆ่า (เงินลูกเงิน) แกมมาด้วย

ชาวบ้านไม่รู้หรือกว่า เม็ดเงินประชานิยมนั้นรัฐบาลแปลงมาจากทรัพยากรในท้องถิ่น เงินภาษีของเขาและภาษีของลูกหลานเขาที่กลายเป็นชนชั้นกลางในเมือง

อันที่จริงชาวบ้านได้เสียผลประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าประชานิยมที่ได้รับ ไม่ว่าโครงการวางท่อก๊าซผ่านที่ดินชาวบ้าน เว้นที่ดินดินก่อสร้างเขื่อนชลประทานในอดีต และต้องรับมลพิษจากนิคมอุตสาหกรรมหลายๆ แห่ง

ในการเจรจาเขตการค้าเสรีที่รัฐบาลไทยทำกับหลายๆ ประเทศ ภาคเกษตรต้องเอาไปไปแบกรับแทนกลุ่มทุนธุรกิจอุตสาหกรรม บริการ ไตรคมภาคมากลอด

กรณีผู้เลี้ยงไก่เนื้อ-โคเนม ต้องยอมแลกอนาคตกับอุตสาหกรรมรถยนต์และชิ้นส่วนในกาทำเอฟทีเอ ไทย-ออสเตรเลีย หรือกลุ่มผู้ปลูกหอมกระเทียม เกษตรกร ภาคเหนือโดนสินค้าจากจีนตีตลาดหลังจากทำกับไทย

สิ่งที่ชาวบ้านเสียสละชีวิต ทั้งภาษี ทรัพยากรในท้องถิ่น เสียสละโอกาสที่เขาควรจะได้รับ เปรียบเท่ากับควาย 1 ตัวที่รัฐไปถลกควายเอามา ขณะที่ประชานิยมเปรียบได้แค่ ผัดกะเพรา 1 จานเท่านั้น

แต่ผัดกะเพราจานนี้ถูกโปรโมตด้วย “นโยบายการตลาด” บุญเก่าก็เลยกินไม่หมด ชาวบ้านไม่รู้หรือว่าใครได้ควายตัวนั้นไป

ทวี มีเงิน

ทวี มีเงิน. 2549. “ควาย 1 ตัว กับ ผัดกะเพรา 1 จาน”. มติชน (31 มีนาคม 2549): 2.

ไทยไม่ใช่‘ทอยแลนด์’

“ท่านกษัตริย์” อดีตเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.ให้สัมภาษณ์ถึงบทบาทของ “พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร” นายกรัฐมนตรี ที่เรียกทูตอังกฤษ สหรัฐ รัสเซีย จีน ฝรั่งเศส และออสเตรเลีย ในไทยมาพบ อ้างว่าให้ช่วยประสานงานกับผู้นำประเทศเหล่านั้น เพราะต้องเดินทางไปพักผ่อนประเทศดังกล่าวจะถือโอกาสแวะคุยในฐานะเพื่อนเก่า

ท่านทูตกล่าวในทำนองว่าการกระทำของนายกฯในทางการทูตถือว่าไม่เหมาะสม และบอกว่าไทยแลนด์ไม่ใช่ “ทอยแลนด์” ทำอะไรต้องคำนึงถึงประเพณีปฏิบัติ ความเหมาะสม เพราะความน่าเชื่อถือ หน้าที่ของประเทศเป็นเรื่องสำคัญ

ผมเข้าใจเอาเองว่า “ทอยแลนด์” น่าจะหมายถึงว่า การเห็นว่าเป็นเมืองเป็นของเล่น อะไรมั่วประมาทนั้น

ทั้งที่ เรื่องการเมือง เรื่องของบ้านเมืองเป็นเรื่องจริงจัง ดังที่ “ชาร์ล เดอ โกล” อดีตประธานาธิบดีฝรั่งเศส กล่าวไว้ว่า “การเมืองเป็นเรื่องจริงจังเกินกว่าที่จะปล่อยให้พวกนักการเมืองเล่นกันเอง”

ประเทศไทยวันนี้อยู่ในภาวะสับสนอลหม่านไปหมด ผู้คนในสังคมยังมึนงง ไม่รู้ว่าใครคือนายกรัฐมนตรีรักษาการ ระหว่าง “พ.ต.ท.ทักษิณ” กับ “พล.ต.อ.ฉัตรชัย พรหมเลิศ” เมื่อคนหนึ่งลาพักมอบให้อีกคนหนึ่งทำหน้าที่แทน แต่ในทางปฏิบัติทั้งสองคนก็ยังทำงานทับซ้อนในตำแหน่งเดียวกัน

คนหนึ่งสั่งการที่ทำเนียบ อีกคนหนึ่งบัญชาการอยู่ที่พรรค สามารถเรียกทูตต่างประเทศมาพบได้ ครั้นไปพักผ่อนยังแอบแวะจับกาแฟกับผู้นำประเทศมหาอำนาจ และขึ้นนั่งใคร่ครวญจะเป็น “นายกฯ” คนต่อไป

สถานการณ์ประเทศไทยขณะนี้เหมือนเขมรในอดีตที่มีนายกรัฐมนตรี 2 คนพร้อมกัน กลายเป็น 1 ประเทศ 2 นายกฯ

ประเทศไทยจึงกลายเป็น “ทอยแลนด์” ในสายตาของชาวโลก คนหนึ่งถูกจับตัวว่าเป็นนายกฯตัวจริง อีกคนถูกตั้งฉายาว่า “นายกฯใจหูลุยส์” อันเป็นนามที่รู้จักกันของคณะหุ่นเชิด

แม้คนในรัฐบาลจะออกมาปฏิเสธแต่คนในสังคมเขามองอย่างนั้นจริงๆ

บ้านเมืองเราก่อนนักการเมืองเห็นเป็นของเล่นมาตลอด ตอนนั้นเขาก็กำลังเล่นเกมการเมืองกันอยู่ ตั้งแต่ชิงยุบสภาเพื่อหลีกหนีความผิดของตัวเองแท้ๆ แต่เอาการเลือกตั้งมาเป็น “เครื่องพอกตัว” เมื่อไม่มีพรรคความฝ่ายค้านเข้าแข่งขัน ก็หาพรรคไม่ประคับมาแข่งแทน

การเลือกตั้งที่ผ่านมา ตกและนำขึ้นที่สุด คงไม่มีประเทศไหนในโลก “ผู้แทนปวงชน” ได้คะแนนน้อยกว่า “บัตรเสีย” เกือบเท่าตัว คงไม่มีผู้สมัครคนเดียวแข่งกับตัวเองกว่า 200 เขต และคงไม่มีประเทศไหนที่ต้องมีการเลือก

ตั้งซ้ำไม่ว่าจะต้องเลือกอีกกี่ครั้งจึงจะเปิดสภาได้

ตอนนี้บรรดานักกฎหมายระดับซื่อแป๊ กำลังตั้งทูลร้องพริกตำราหาช่องที่จะเปิดสภาให้ได้ โดยเล็งหาช่องโหว่ของกฎหมายรัฐธรรมนูญ ไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องและชอบธรรม

บ้านเมืองของเรากำลังคล้ายกับของเล่น เขาคิดว่า นี่คือ “ทอยแลนด์”

หลายไปเจ็ดทีในอดีตล้วนทำกันเล่นๆ ไม่ว่า “กรุงเทพฯเมืองแพ้นั้น” ตั้งมา 5,000 ล้านนาท เดินโซซัดโซ่งไม่ก็รอบก็เวียนหาย

“อิลลิทาร์ต” ที่เคยชื้อฮาแค่เปิดตัวก็กลายเป็น “ไปเจ็ดทีบัวได้นำ” ไปแล้ว สูญเงินไปไม่ว่าที่พันล้าน

คิดกันเล่นๆ ทำเล่นๆ เพราะเป็นเงินชาวบ้าน

“เอฟทีเอ” ที่ควรจะเป็น “แฟร์เทรด แอเรีย” คือ การค้าด้วยความเป็นธรรม แต่กลับแอบไปเจรจา “เอฟทีเอ” ที่กลายมาเป็น “ฟรีเทรด แอเรีย” ที่มีความหมาย “การค้าเสรี” มันจะเสรีได้อย่างไร เมื่อประเทศเล็กค้ากับประเทศใหญ่ กลยุทธ์และอำนาจการต่อรองห่างกันลิบลับ

ปัญหาขายแดนภาคใต้ที่มีความละเอียดอ่อน ลึกซึ้งด้วยเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ การเมืองและวัฒนธรรมอันยาวนาน ก็แก้เล่นๆ ด้วยการรณรงค์ให้คนทั้งประเทศ “พับนก” ไปโปรยให้กำลังใจ

ตอนแรกไปโหมตจนกลายเป็นกระแสวิพากษ์ แต่เมื่อเวลาผ่านไปถูกที่คัน ปัญหาที่ไม่ยุติ ในที่สุดก็ต้องประกาศภาวะฉุกเฉินแทน

ต้นปีมานี้ก็เพิ่งสร้างความฮือฮาด้วยการจัด “เรียลตี้แอนด์ความยากจน” ที่อำเภออาจสามารถ ร้อยเอ็ด ตลอด 5 วัน 5 คืน ดาราที่แสดงอาจจะสนุกได้ ใช้อุปกรณ์สมัยใหม่ ข้าราชการให้ชาวบ้านดู แต่คนดูทีวีไม่สนุกด้วย

แต่อะไร...ก็ไม่เวิร์คแพรวศิริไลซ์เท่า “อภิมหาเมกะโปรเจกต์” หลังจากลงมือลงถูกมาหลายครั้งหลายหน ในที่สุดก็ใช้แบบฟรีสไตล์ จนฝรั่งเองตะลึงเพราะไม่เคยเห็นที่ไหนในโลกทำมาก่อน มันกันทั้งคนประมูลและเจ้าภาพจนบ้านเนี่ยไม่หายมัน

ว่ากันตามจริงตลอด 5 ปีที่ผ่านมา ยังไม่เคยเห็นรัฐบาลทักษิณ ทำเรื่องยากๆ อันเป็นพื้นฐานของประเทศจริงๆ ไม่ว่าเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และการศึกษา

เห็นทำแต่เรื่องง่ายๆ ได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง แต่ “โอเวอร์เคลม” เกินจริงประเภททำฟ้าไข่มุกดาสิบ แต่คนก็หลงเชื่อเพราะไม่รู้เนื้อใน ที่หยิบมานี้แค่จำมึงยังไม่ได้พูดถึงยังมีอีกมากที่ทำกันเล่นๆ

คิดแล้วรู้สึกสงสารไทยแลนด์ เพราะมีคนไปคิดว่านี่ “ทอยแลนด์” จริงๆ

ทวี มีเงิน

ทวี มีเงิน. 2549. “ไทยไม่ใช่ ‘ทอยแลนด์’”. มติชน (21 เมษายน 2549): 2.

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นางบวรลักษณ์ อินประสิทธิ์
วัน เดือน ปีที่เกิด	15 กุมภาพันธ์ 2499
สถานที่เกิด	จังหวัดสมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี คุรุศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาไทย (ค.บ.) มหาวิทยาลัยนเรศวร จิตวิทยาการแนะแนว (กศม.)
ประวัติการทำงาน	อาจารย์ภาษาไทย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลล้านนา ตาก